

1 Sa-mu-ên

Mục-đích: Để ghi lại cuộc đời của Sa-mu-ên, vị phán-quan cuối cùng của Y-sơ-ra-ên; việc cai-trị và sự xuống dốc của Sau-lơ, vị vua đầu tiên; cùng sự chọn-lựa và chuẩn-bị của Đa-vít, vị vua oai-hùng nhất của Y-sơ-ra-ên

Người viết: Có lẽ Sa-mu-ên viết 24 chương đầu, và sách gồm cả những phần viết từ các tiên-tri Na-than và Gát (1 Sử ký 29.29)

Ngày viết: Được Na-than và Gát biên soạn sau khi Sa-lô-môn qua đời vào cuối năm 930 TC (Trước Christ giáng-sinh)

Bối-cảnh: Quyển sách này bắt đầu trong những ngày của các vị phán-quan và diễn-tả sự chuyển tiếp từ chế-độ thần-quyền (do Đức Chúa TRỜI hướng-dẫn) sang chế-độ quân-chủ (do một vị vua cai-trị).

Câu gốc: “Và Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: ‘Hãy lắng nghe tiếng nói của dân về mọi điều chúng nói với ngươi, vì chúng đã chẳng bác-bỏ ngươi, nhưng chúng đã bác-bỏ Ta làm vua trên chúng...Thì bây giờ, hãy lắng nghe tiếng nói của chúng; tuy nhiên, ngươi sẽ nghiêm-trọng làm chúng cùng chúng và nói cho chúng biết tục-lệ của vị vua sẽ trị-vì trên chúng.’” (8.7-8 9)

Nhân-vật chính: Sa-mu-ên, Sau-lơ, Giô-na-than, Đa-vít

Ý chính: Trên vô-tuyến truyền hình, chúng ta thường nghe lời tuyên-bố: “Vận động viên, chuẩn-bị!” Kế đó, chúng ta nghe tiếng súng nổ, là dấu-hiệu khởi-sự. Một đoàn vận động viên chạy đua, trong tình trạng căng-thẳng, thể hiện qua các bắp thịt và gương mặt, bắt đầu cuộc đua. Trong bất cứ một cuộc đua nào, khởi-sự đều quan-trọng, nhưng kết-thúc lại còn quan-trọng hơn. Thường người dẫn đầu dần dần đuối sức, rồi chìm lặn vào trong đoàn chạy ở giữa. Sự bi-thảm cho người đã từng dẫn đầu là cuối cùng không thắng cuộc đua.

1 Sa-mu-ên là quyển sách có những khởi-sự lớn...và có các kết-thúc bi-thảm. Nó khởi-sự với Ê-li làm thầy tế-lễ thượng-phẩm trong thời-đại các phán-quan. Là một lãnh-tụ tôn-giáo, Ê-li chắc-chắn đã bắt đầu cuộc đời mình thông-giao gần-gũi với Đức Chúa TRỜI. Trong sự truyền-thông với An-ne, và trong việc ông huấn-luyện Sa-mu-ên, con trai của An-ne, ông chứng-tỏ đã có một sự hiểu-biết rõ-ràng về các mục-đích và sự kêu-gọi của Đức Chúa TRỜI (chương 1, 3). Nhưng cuộc đời của ông chấm dứt trong sự ô-nhục khi những người con trai có tội phạm-thượng bị Đức Chúa TRỜI xét phạt và rương giao-ước bất khả xâm-phạm rơi vào tay kẻ thù-nghịch (chương 4). Cái chết của Ê-li đánh dấu sự xuống dốc của ảnh-hưởng của thầy tế-lễ và sự chỗi lên của những đảng tiên-tri trong Y-sơ-ra-ên.

Sa-mu-ên đã được mẹ của mình là An-ne hiến-dâng cho việc phụng-sự Đức Chúa TRỜI. Người trở thành một trong các đảng tiên-tri lớn của Y-sơ-ra-ên. Người là một người cầu-nguyện, là người kết-thúc việc làm của các phán-quan, bắt đầu tổ-chức học-đường cho các đảng tiên-tri, và xức-dầu cho những vị vua đầu tiên của Y-sơ-ra-ên. Nhưng ngay cả Sa-mu-ên cũng không tránh khỏi một chung cuộc nghèo-nàn. Giống như gia-đình của Ê-li, các con trai của Sa-mu-ên cũng liả bỏ Đức Chúa TRỜI; chúng

lấy của hối-lộ và làm hư-hỏng công-lý. Dân-chúng bác-bỏ sự lãnh-đạo của các phán-quan và những thầy tế-lễ, và la-hét đòi hỏi một vị vua “giống như những dân-tộc khác” có vua của họ (8.5).

Sau-lơ cũng khởi-sự nhanh. Hình-vóc hấp-dẫn, đẹp trai (9.2) và khiêm-nhường (9.21; 10.22) là sự lựa chọn của Đức Chúa TRỜI cho làm vị vua đầu tiên của Y-sơ-ra-ên (10.24). Sự cai-trị ban đầu của người được đánh dấu bằng việc có lãnh-đạo (chương 11), sự dùng-cảm (chương 14.46-48). Nhưng rồi có việc người không vâng lời Đức Chúa TRỜI (chương 15), trở nên ghen-tỵ và là người hoang-tưởng (chương 18, 19), cuối cùng quyền làm vua bị Đức Chúa TRỜI lấy mất (chương 16). Đời của Sau-lơ tiếp-tục xuống dốc. Mãi nghĩ đến việc giết Đa-vít (chương 20-30), người tham-khảo cổ-vấn của đồng-cốt (chương 28), rồi cuối cùng tự-vẫn (chương 31).

Giữa những biến-cố của cuộc đời Sau-lơ là sự khởi đầu của một người khác; đó là Đa-vít, một người theo tâm Đức Chúa TRỜI (13.14; 16.7). Đa-vít phục-dịch Sau-lơ (chương 16), giết chết Gô-li-át (chương 17), và trở thành một dũng-sĩ. Chúng ta sẽ chờ đợi đến sách 2 Sa-mu-ên mới thấy cách Đa-vít chấm dứt.

Khi quý vị đọc 1 Sa-mu-ên, xin ghi chú sự chuyển tiếp từ thần-chủ đến quân-chủ, chuyện Đa-vít với Gô-li-át, Đa-vít với Giô-na-than, Đa-vít với A-bi-ga-in, và xin xem-xét ảnh-hưởng của các đảng tiên-tri. Cũng xin quý vị để ý đến việc của mình, người của Chúa, từ đầu đến cuối.

Ghi chú: Trong Thánh Kinh nguyên ngữ Hê-bơ-rơ, hai sách 1 Sa-mu-ên và 2 Sa-mu-ên là một sách Sa-mu-ên, nhưng Thánh Kinh phiên-bản Hy-ngữ—bản Bảy Mươi, chia sách Sa-mu-ên thành hai sách.

A. Ê-LI VÀ SA-MU-ÊN (1.1-7.17)

1. Sự ra đời, thời thơ-ấu của Sa-mu-ên (1.1-3.21)

Đức Chúa TRỜI nhậm lời cầu-nguyện của An-ne xin một đứa con trai (1.1-1.20)

1¹Bấy giờ có một người đàn-ông nọ ở Ra-ma-tha-im-Xô-phim, trong xứ đồi núi Ép-ra-im, tên là Ên-ca-na, con trai của Giê-rô-ham, con trai của Ê-li-hu, con trai của Tô-hu, con trai của Xu-phơ, một người Ép-ra-im. ²Và ông ấy có hai người vợ: tên người vợ này là An-ne và tên người vợ kia là Phê-ni-na; Phê-ni-na có con-cái, nhưng An-ne không có đứa nào.

³Bấy giờ, ông này đi lên từ thành của ông hàng năm để thờ-phượng và để dâng tế-vật cho Đức GIA-VÊ vạn-quân tại Si-lô. Và Hóp-ni và Phi-nê-a, là 2 người con trai của Ê-li, là các thầy tế-lễ của Đức GIA-VÊ ở đó. ⁴Và khi tới ngày Ên-ca-na dâng tế-vật, người ban các phần chia cho Phê-ni-na vợ của mình và cho tất cả các đứa con trai và con gái của bà; ⁵nhưng cho An-ne, người ban một phần gấp đôi, vì người yêu An-ne, nhưng Đức GIA-VÊ đã đóng từ-cung⁽¹⁾ của bà. ⁶Tuy nhiên, kẻ cạnh-tranh bà thường trêu-chọc bà một cách cay-đắng để chọc-tức bà, vì Đức GIA-VÊ đã đóng từ-cung của bà. ⁷Và xảy ra năm này sau năm nọ, bà thường đi lên đến đền Đức GIA-VÊ bao nhiêu, thì Phê-ni-na càng trêu-chọc bà bấy nhiêu, vì vậy bà khóc và không chịu ăn. ⁸Lúc đó Ên-ca-na, chồng của bà, nói với bà: “An-ne, tại sao em khóc, và tại sao em không ăn, và tại sao tâm em buồn? Anh há không tốt với em hơn 10 đứa con trai sao?”

⁹Đoạn An-ne đứng dậy sau khi ăn uống xong tại Si-lô. Bấy giờ thầy tế-lễ Ê-li đang ngồi trên ghế cạnh cột cửa đền-thờ Đức GIA-VÊ. ¹⁰Và bà, cay-đắng trong hồn, cầu-nguyện cùng Đức GIA-VÊ và khóc đắng-cay. ¹¹Và bà lập một lời thề và nói: “Ôi, Đức GIA-VÊ vạn-quân, nếu Chúa sẽ thật sự đoái xem sự thống-khổ của con đòi nầy của Chúa, xin nhớ đến con, và xin đừng quên con đòi nầy của Chúa, nhưng sẽ cho con đòi nầy của Chúa một đứa con trai, thì con sẽ dâng nó cho Đức GIA-VÊ tất cả những ngày của đời nó, và dao cạo sẽ chẳng bao giờ được đến trên đầu nó.”

¹²Ngay bấy giờ xảy ra, trong khi bà tiếp-tục cầu-nguyện trước mặt Đức GIA-VÊ, Ê-li nhìn xem cái miệng của bà. ¹³Về phần An-ne, bà đang nói trong tâm của bà, chỉ có đôi môi bà di-động, nhưng người ta không nghe tiếng của bà. Vì vậy Ê-li tưởng bà say rượu. ¹⁴Thế thì, Ê-li nói với bà: “Người sẽ làm cho người say rượu bao lâu nữa? Hãy đi già rượu đi!” ¹⁵Nhưng An-ne trả lời, nói: “Không, thưa chúa tôi, tôi là một người đàn-bà nghiêm-trang trong linh; tôi đã không say rượu nho hay rượu mạnh, nhưng tôi đã tuân đồ hồn tôi ra trước mặt Đức GIA-VÊ. ¹⁶Xin đừng xem con đòi nầy của chúa như một người đàn-bà vô-lại; vì từ trước đến nay tôi nói vì tôi quan-tâm rất nhiều và vì tôi bị trêu-chọc.” ¹⁷Thế thì Ê-li trả lời, nói: “Hãy đi trong sự bình-an; xin Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên nhậm lời cầu-xin mà người đã xin Ngài.” ¹⁸Và bà nói: “Xin cho con đòi nầy của chúa tìm được ân-huệ trong cái nhìn của chúa.” Thế là người đàn-bà lui ra, ăn uống, và nét mặt bà

chẳng còn buồn nữa.

¹⁹Đoạn họ dậy sớm vào buổi sáng và thờ-lạy trước mặt Đức GIA-VÊ, rồi lại trở về nhà của họ tại Ra-ma. Và Ên-ca-na biết⁽²⁾ An-ne vợ của mình, và Đức GIA-VÊ nhớ đến bà. ²⁰Và xảy ra vào đúng thời-điểm, sau khi An-ne đã thọ-thai, bà sinh ra một trai; bà đặt tên nó là Sa-mu-ên, nói: “Bởi vì tôi đã xin nó từ Đức GIA-VÊ.”

An-ne làm trọn lời hứa của mình đối với Đức Chúa TRỜI (1.21-1.28)

²¹Rồi ông Ên-ca-na đi lên với tất cả gia-hộ của ông để dâng tế-vật cho Đức GIA-VÊ hằng năm, và để thực hiện lời thề của ông. ²²Nhưng An-ne không đi lên, vì bà nói với chồng của mình: “Em không muốn đi lên cho đến khi đứa nhỏ dứt sữa; lúc đó em sẽ đem nó đi, để nó có thể trình-diện trước mặt Đức GIA-VÊ và ở lại đó vĩnh-viễn.” ²³Và Ên-ca-na chồng của bà nói với bà: “Hãy làm điều mắt em thấy tốt nhất. Hãy ở lại cho đến khi em đã dứt sữa nó; chỉ nguyên-xin Đức GIA-VÊ xác-nhận lời của Ngài.” Vì vậy người đàn-bà ở lại nuôi-dưỡng con trai của mình cho đến khi bà dứt sữa nó. ²⁴Bấy giờ khi bà đã dứt sữa nó, bà dẫn nó đi lên với mình, với 1 con bò đực 3 tuổi⁽³⁾, 1 ê-pha bột mì, và 1 bầu rượu nho và đưa nó đến đền Đức GIA-VÊ tại Si-lô, dẫn đứa bé còn nhỏ. ²⁵Đoạn họ giết thịt con bò đực, và giao thẳng nỏ cho Ê-li. ²⁶Và bà nói: “Ôi, thưa chúa tôi! Tôi chỉ hôn chúa đang sống mà thề, thưa chúa tôi, tôi là người đàn-bà đã đứng đây bên cạnh chúa, cầu-nguyện cùng Đức GIA-VÊ. ²⁷Vì thẳng nỏ nầy, tôi đã cầu-nguyện; và Đức GIA-VÊ đã ban cho tôi điều cầu-xin mà tôi đã xin từ Ngài. ²⁸Vì vậy, tôi cũng đã cho Đức GIA-VÊ mượn nó, hễ khi nào nó còn sống, thì nó được cho Đức GIA-VÊ mượn.” Và nó thờ-lạy Đức GIA-VÊ ở đó.

Lời cầu-nguyện cảm-tạ của An-ne (2.1-2.11)

2¹Đoạn An-ne cầu-nguyện và nói: “Tâm con hân-hoan trong Đức GIA-VÊ; Sừng của con được nâng cao trong Đức GIA-VÊ Miệng con được rộng ra⁽⁴⁾ chống lại những kẻ thù của con, Vì con vui-mừng trong sự cứu-rỗi của Chúa. ²“Không có một đấng nào thánh như Đức GIA-VÊ, Thật ra, không có một ai ngoài Chúa, Cũng không có một Vàng Đá nào như Đức Chúa TRỜI chúng con.’ ³“Đừng nói nhiều một cách quá hãnh-diện như thế nữa, Đừng để lời kiêu-căng ra từ miệng của các người; Vì Đức GIA-VÊ là một Đức Chúa TRỜI có kiến-thức⁽⁵⁾, Với Ngài các hành-động đều được cân-nhắc. ⁴“Các cây cung của những kẻ mạnh đều bị gãy tan, Song những kẻ yếu-ớt đều thất lung bằng sức mạnh. ⁵“Những kẻ đã no-nê phải làm mượn vì bánh, Song những kẻ đã đói đều ngưng đói. Thậm-chí kẻ hiểm-mượn sinh ra bầy, Nhưng bà có nhiều con lại môn-môi.

¹nghĩa là: không cho mang thai

²nghĩa là: ăn nằm

³bản khác: ba con bò đực

⁴hay: nói mạnh-dạn

⁵hay: một Đức Chúa TRỜI có sự hiểu-biết

6^a“Đức GIA-VÊ giết và làm cho sống;
Ngài đem xuống tận Âm-phủ và đỡ lên.
7^a“Đức GIA-VÊ khiến nghèo và giàu;
Ngài đem xuống, Ngài cũng nâng lên.
8^a“Ngài đỡ những kẻ nghèo-khó lên từ bụi-đất;
Ngài nhắc những kẻ thiếu-thốn khỏi đống tro,
Đề khiến họ ngồi với những người quý phái,
Và kế-thừa một chỗ ngồi danh-dự;
Vì các trụ của trái đất là của Đức GIA-VÊ,
Và Ngài đã đặt thế-gian trên chúng.
9^a“Ngài sẽ giữ chân những kẻ tin-kính của Ngài,
Nhưng những kẻ ác bị im tiếng trong tối-tăm;
Vì chẳng bởi sức mạnh mà người ta thắng.
10^a“Những kẻ tranh-cạnh với Đức GIA-VÊ sẽ bị tan-
vỡ;
Chống lại chúng Ngài sẽ làm sấm trong các tầng trời,
Đức GIA-VÊ sẽ phán-xét các đầu cùng trái đất;
Và Ngài sẽ ban sức mạnh cho vua của Ngài,
Và sẽ nâng cao cái sừng⁽¹⁾ của Đấng được-xức-dầu
của Ngài.”

11^aĐoạn Ên-ca-na đi đến nhà của ông tại Ra-ma. Nhưng cậu bé hầu-việc Đức GIA-VÊ, trước mặt thầy tế-lễ Ê-li.

Tội của các con trai của Ê-li (2.12-2.17)

12^aBấy giờ những con trai của Ê-li là những đồ vô-lại; chúng chẳng biết Đức GIA-VÊ¹³và những tục-lệ của các thầy tế-lễ đối với dân. Khi một người nào đang hiến-dâng tế-vật, thì dây-tơ của thầy tế-lễ đến trong lúc thịt đang luộc, trong tay cầm một cây chia ba. 14^aĐoạn nó đâm cái chia trong cái chảo, hay cái ẩm, hay cái vạc, hay cái nôi; mọi thứ mà cái chia đem lên, thầy tế-lễ sẽ lấy cho chính ông ta. Chúng làm như vậy tại Si-lô đối với tất cả những người của Y-sơ-ra-ên đến đó. 15^aCũng thế, trước khi người ta đốt mỡ, dây-tơ của thầy tế-lễ đến nói với người đang hiến-tế: “Hãy đưa cho thầy tế-lễ thịt để nướng, vì ngài không muốn lấy thịt luộc từ người, chỉ thịt sống thôi.” 16^aVà nếu người ấy nói với nó: “Chắc-chắn người ta phải đốt hết mỡ trước, rồi sau đó hôn anh muốn lấy bao nhiêu cũng được” thì nó nói: “Không, nhưng người sẽ đưa nó cho ta ngay bây giờ; còn nếu không, ta sẽ lấy nó bằng vũ-lực.” 17^aNhư vậy, tội các thanh-nam ấy rất nặng trước mặt Đức GIA-VÊ; vì những người ấy đã xem thường của-lễ của Đức GIA-VÊ.

Sa-mu-ên phụng-sự Đức GIA-VÊ (2.18-2.21)

18^aBấy giờ Sa-mu-ên đang hầu-việc trước mặt Đức GIA-VÊ, một cậu bé mặc áo-tê bằng vải lanh. 19^aVà mẹ của cậu thường may cho cậu một cái áo dài nhỏ và đem nó cho cậu từ năm này qua năm nọ, khi bà đi lên với chồng bà để hiến tế-vật hằng năm. 20^aLúc đó Ê-li thường chúc-phước cho Ên-ca-na và vợ của ông, nói: “Xin Đức GIA-VÊ ban cho người con cháu từ người đàn-bà này thế cho đứa được xin để cho Đức GIA-VÊ mướn.” Và họ đi về nhà riêng của họ. 21^aVà Đức GIA-VÊ thăm-viếng An-ne; bà thụ-thai và sinh 3 trai và 2 gái. Và cậu bé Sa-mu-ên lớn lên trước mặt Đức GIA-VÊ.

Ê-li quở-trách những con trai của ông (2.22-2.26)

22^aBấy giờ Ê-li rất già; và ông nghe mọi điều các đứa con

trai của ông đang gây ra cho tất cả Y-sơ-ra-ên, và thế nào chúng nằm với các bà phục-dịch nơi lối vào cửa của lều hội-kiến. 23^aVà ông nói với chúng: “Tại sao chúng bây làm những điều như vậy, những điều xấu-xa mà ta nghe từ tất cả những người này? 24^aKhông, các con trai của ta ôi; vì cái phúc-trình không tốt mà ta nghe làm dân Đức GIA-VÊ phạm tội. 25^aNếu một người phạm-tội chống lại một người khác, Đức Chúa TRỜI sẽ làm trung-gian cho nó; nhưng nếu một người phạm-tội chống Đức GIA-VÊ, thì ai có thể xin giùm cho nó?” Nhưng chúng không muốn nghe tiếng của cha chúng, vì Đức GIA-VÊ muốn cho chúng chết.

26^aBấy giờ cậu bé Sa-mu-ên đang lớn lên về tâm-vóc và trong ân-huệ với cả Đức GIA-VÊ lẫn người ta.

Một tiên-tri nói với Ê-li (2.27-2.36)

27^aĐoạn có một người của Đức Chúa TRỜI đến cùng Ê-li và nói với ông: “Đức GIA-VÊ phán như vậy: ‘Có phải Ta thực sự đã chẳng tỏ Ta ra cho nhà của tổ-phụ người biết khi chúng ở trong Ê-díp-tô⁽²⁾ trong xiềng xích cho nhà của Pha-ra-ôn ư? 28^aVà có phải Ta đã chẳng chọn chúng từ tất cả các chi-tộc Y-sơ-ra-ên để làm thầy tế-lễ của Ta, để đi lên đến bàn-thờ của Ta, để dâng hương-trầm, để mặc áo-tê trước mặt Ta; và có phải Ta đã chẳng ban cho nhà tổ-phụ của người tất cả các của-lễ dùng lửa của những con trai Y-sơ-ra-ên ư? 29^aTại sao các người đã tế-vật của Ta và của-lễ của Ta mà Ta đã truyền trong chỗ ngự của Ta, và trọng những đứa con trai của người hơn Ta, bằng cách làm cho chính các người mập với phần tốt nhất của mọi của-lễ của dân Y-sơ-ra-ên Ta?’ 30^aVì thế GIA-VÊ Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên tuyên-bố: ‘Ta quả thật đã nói rằng nhà của người và nhà của tổ-phụ người sẽ bước đi trước mặt Ta mãi mãi’; nhưng bây giờ Đức GIA-VÊ tuyên-bố: ‘Ta quyết không giữ điều ấy nữa—vì những kẻ kính-trọng Ta, Ta sẽ kính-trọng, và những kẻ coi thường Ta sẽ bị xem nhẹ. 31^aNày, các ngày sắp đến khi Ta sẽ bẻ sức-lực của người và sức-lực của nhà tổ-phụ người, để sẽ không có một người già nào trong nhà của người. 32^aVà người sẽ thấy cảnh khốn-cùng của nơi Ta ngụ, dầu cho mọi điều tốt-lành Ta làm cho Y-sơ-ra-ên; và một người già sẽ không ở trong nhà của người mãi mãi. 33^aTuy nhiên Ta sẽ không cắt đứt mọi người nam của người khỏi bàn-thờ Ta để đôi mắt của người bị hồng vì khóc và hôn người buồn rầu, và tất cả sự gia-tăng⁽³⁾ của nhà người đều sẽ chết ở vào thuở thanh xuân của đời. 34^aVà đây sẽ là dấu-hiệu cho người mà nó sẽ đến cho hai con trai của người, Hóp-ni và Phi-nê-a: vào cùng một ngày cả hai sẽ chết. 35^aNhưng Ta sẽ dấy lên cho Ta một thầy tế-lễ trung-tín, nó sẽ làm theo điều trong tâm Ta và trong hồn Ta; rồi Ta sẽ cắt cho nó một nhà vũng-bền, và nó sẽ bước đi trước mặt Đấng được-xức-dầu của Ta luôn luôn. 36^aRồi sẽ xảy ra mọi người còn lại trong nhà của người sẽ đến mà bái nó xin một miếng bạc hay một ổ bánh, và nói: ‘Xin biệt-phái tôi vào một trong các văn-phòng của thầy tế-lễ, ngõ hầu tôi có thể ăn một miếng bánh.’”

Đức Chúa TRỜI gọi Sa-mu-ên phục-vụ Ngài (3.1-3.21)

3^aBấy giờ, cậu bé Sa-mu-ên đang hầu-việc Đức GIA-VÊ trước mặt Ê-li. Và lời từ Đức GIA-VÊ đã là hiếm

¹hay: xiềng dương quyền-năng

²Ai Cập

³nghĩa là: con cái

trong những ngày đó, các sự hiện-thấy không thường xuyên. ²Và xảy ra vào lúc đó trong khi Ê-li đang nằm xuống nơi chỗ của ông (bấy giờ mắt ông đã bắt đầu trở nên mờ và ông không thể thấy rõ), ³đèn của Đức Chúa TRỜI chưa tắt, và Sa-mu-ên đang nằm xuống trong đền-thờ của Đức GIA-VÊ, nơi có rương của Đức Chúa TRỜI, ⁴thì Đức GIA-VÊ gọi: “Sa-mu-ên! Sa-mu-ên!” và người nói: “Có con đây!” ⁵Rồi người chạy tới Ê-li và thưa: “Có con đây, vì ông đã gọi con.” Nhưng ông nói: “Ta đã chẳng gọi; nằm xuống lại đi.” Vì vậy người đi và nằm xuống. ⁶Rồi Đức GIA-VÊ lại gọi: “Sa-mu-ên!” Vì vậy Sa-mu-ên đứng dậy, đi tới Ê-li, và thưa: “Có con đây, vì ông đã gọi con.” Nhưng ông nói: “Ta đã không có gọi, con trai ta ơi, nằm xuống lại đi.” ⁷Bấy giờ, Sa-mu-ên chưa biết Đức GIA-VÊ, cũng chưa có lời của Đức GIA-VÊ được tỏ ra cho người biết. ⁸Thế là Đức GIA-VÊ lại gọi Sa-mu-ên lần thứ ba. Và người đứng dậy và đến cùng Ê-li, và thưa: “Có con đây, vì ông đã gọi con.” Lúc đó, Ê-li nhận ra rằng Đức GIA-VÊ đang gọi thẳng nhỏ. ⁹Và Ê-li nói với Sa-mu-ên: “Hãy đi nằm xuống; và sẽ là nếu Ngài gọi con, thì con sẽ thưa: ‘Xin phán! Thưa Đức GIA-VÊ, vì kẻ tôi-tớ này của Chúa đang lắng nghe.’” Vì vậy Sa-mu-ên đi và nằm xuống nơi chỗ của mình.

¹⁰Lúc đó, Đức GIA-VÊ đến, đứng, gọi như các lần trước: “Sa-mu-ên! Sa-mu-ên!” Sa-mu-ên thưa: “Xin phán, vì kẻ tôi-tớ này của Chúa đang lắng nghe.” ¹¹Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: “Này, Ta sắp làm một điều trong Y-sơ-ra-ên, mà cả hai lỗ tai của mọi kẻ khi nghe về nó đều sẽ bị lũng bùng. ¹²Vào ngày đó, Ta sẽ thực-hành việc chống lại Ê-li mọi điều Ta đã nói về nhà của nó, từ đầu cho đến cuối. ¹³Vì Ta đã nói cho nó biết rằng Ta sắp phán-xét nhà nó mãi mãi vì tội-lỗi mà nó đã biết, vì các con trai nó đã đem rủa-sả lên trên chính chúng nó và nó đã chẳng quở-trách chúng. ¹⁴Bởi vậy Ta đã thề cùng nhà Ê-li rằng tội của nhà Ê-li mãi mãi sẽ không được chuộc bởi tế-vật hay của-lễ.”

¹⁵Thế là Sa-mu-ên nằm xuống cho đến sáng. Đoạn người mở các cửa nhà của Đức GIA-VÊ. Nhưng Sa-mu-ên ngại thuật lại sự hiện-thấy cho Ê-li biết. ¹⁶Lúc đó Ê-li gọi Sa-mu-ên và nói: “Sa-mu-ên, con trai của ta.” Người thưa: “Có con đây.” ¹⁷Và Ê-li nói: “Lời mà Ngài đã phán cùng con là gì? Xin đừng giấu ta. Xin Đức Chúa TRỜI gây ra cho con như thế, và còn nhiều hơn, nếu con giấu ta bất cứ một điều gì trong tất cả những lời mà Ngài đã phán cùng con.” ¹⁸Vì vậy, Sa-mu-ên nói cho ông biết mọi điều và không giấu ông bất cứ một điều gì cả. Và ông nói: “Ấy là Đức GIA-VÊ; xin để Ngài làm điều dường như tốt đối với Ngài.”

¹⁹Như vậy Sa-mu-ên lớn lên, và Đức GIA-VÊ ở cùng người và chẳng để bất cứ một lời nào của người rơi xuống đất⁽¹⁾. ²⁰Và tất cả Y-sơ-ra-ên từ Đan thậm chí đến Bê-e-Sê-ba đều biết rằng Sa-mu-ên được xác-nhận là một đấng tiên-tri của Đức GIA-VÊ. ²¹Và Đức GIA-VÊ lại hiện ra tại Si-lô, bởi vì Đức GIA-VÊ tỏ chính Ngài ra cùng Sa-mu-ên tại Si-lô bởi lời của Đức GIA-VÊ.

2. Chiến-tranh với dân Phi-li-tin (4.1-7.17)

Dân Phi-li-tin đánh bại Y-sơ-ra-ên; cái chết của hai người con trai của Ê-li (4.1-4.15)

4¹Như vậy lời của Sa-mu-ên đến cùng tất cả Y-sơ-ra-ên. Bấy giờ Y-sơ-ra-ên đi ra để nghinh-chiến dân Phi-li-tin và dân trại cạnh Ê-bên-Ê-xe, trong khi dân Phi-li-tin dàn trại tại A-phéc. ²Và dân Phi-li-tin dàn đội hình nghinh-chiến Y-sơ-ra-ên. Khi chiến-trận lan-trần, Y-sơ-ra-ên bị đánh trước mặt dân Phi-li-tin, là dân giết khoảng 4 ngàn binh lính tại chiến-trường. ³Khi quân-binh vào trong trại, các trưởng-lão Y-sơ-ra-ên nói: “Tại sao hôm nay Đức GIA-VÊ đã đánh-bại chúng ta trước mặt dân Phi-li-tin? Chúng ta hãy đem cho chúng ta rương giao-ước của Đức GIA-VÊ từ Si-lô, để nó có thể đến ở giữa vòng chúng ta và giải-cứ chúng ta khỏi quyền-lực của những kẻ thù chúng ta.” ⁴Thế là quân-binh được sai đến Si-lô, và từ đó họ khiêng rương giao-ước của Đức GIA-VÊ vạn quân, Đấng ngự ở bên trên những chê-rúp; và 2 con trai của Ê-li, Hóp-ni và Phi-nê-a, ở đó với rương giao-ước của Đức Chúa TRỜI.

⁵Và xảy ra khi rương giao-ước của Đức GIA-VÊ đến trong trại, thì tất cả Y-sơ-ra-ên đều la lên với tiếng hét lớn, đến rầm đất. ⁶Và khi dân Phi-li-tin nghe tiếng ồn ào la hét đó, chúng nói: “Tiếng ồn ào la hét lớn này trong trại của dân Hê-bơ-rơ là gì vậy?” Đoạn chúng hiểu rằng rương giao-ước của Đức GIA-VÊ đã đến trong trại. ⁷Và dân Phi-li-tin sợ; vì chúng nói: “Ông TRỜI đã đến trong trại ấy.” Và chúng nói: “Khôn cho chúng ta! Vì trước đây không có cái gì đã xảy ra như cái này. ⁸Khôn cho chúng ta! Ai sẽ giải-cứ chúng ta khỏi bàn tay của các thần mạnh-mẽ này? Đây là các thần đã đánh hạ dân Ê-díp-tô với tất cả tai-họa trong vùng hoang-vu. ⁹Can-đảm lên và hãy làm đàn-ông⁽²⁾, hỏi các người Phi-li-tin, e rằng các người trở thành những kẻ nô lệ của dân Hê-bơ-rơ, như chúng đã là nô-lệ của các người; vì thế, hãy làm đàn-ông và hãy chiến-đấu!” ¹⁰Vì vậy, dân Phi-li-tin chiến-đấu và Y-sơ-ra-ên bị đánh hạ, và mỗi người chạy trốn đến lều của mình⁽³⁾, và cuộc tàn-sát rất khủng-khiếp; vì ở đó 30 ngàn bộ-binh của Y-sơ-ra-ên ngã gục. ¹¹Và rương của Đức Chúa TRỜI bị cướp đi; 2 con trai của Ê-li, Hóp-ni và Phi-nê-a, đều chết.

¹²Bấy giờ, một người đàn-ông Bên-gia-min chạy từ trận-tuyến đến Si-lô trong cùng một ngày, với quần-áo của hắn rách nát và bụi đất trên đầu của hắn. ¹³Khi hắn đến, kia, Ê-li đang ngồi trên ghế ngồi kế bên đường thiết-tha theo dõi, bởi vì tâm ông đang run-sợ cho rương của Đức Chúa TRỜI. Thế là người ấy đến nói cho biết tin đó trong thành, tất cả thành đều khóc la. ¹⁴Khi Ê-li nghe tiếng ồn khóc la này, ông nói: “Tiếng động ồn ào này là gì vậy?” Lúc đó người ấy vội-vàng đến và nói cho Ê-li biết. ¹⁵Bấy giờ Ê-li đã được 98 tuổi và đôi mắt ông đã bị mờ đến nỗi ông không thể thấy được.

Phi-li-tin cướp cái rương; cái chết của Ê-li (4.16-4.22)

¹⁶Và người ấy nói với Ê-li: “Con là kẻ đã vừa đến từ trận-tuyến. Thật ra, con đã trốn khỏi trận-tuyến hôm nay.” Và ông nói: “Các việc đã ra sao, hỏi con trai ta?” ¹⁷Thế thì người đem tin trả lời và nói: “Y-sơ-ra-ên đã tháo chạy trước dân Phi-li-tin, và cũng đã có một cuộc tàn-sát lớn

¹Nghĩa là: chẳng bỏ qua một lời nào của người

²hay: hãy nên bậc trưởng-phu

³hay: nhà của mình

giữa quân-binh, và 2 con trai của ông, Hóp-ni và Phi-nê-a, cũng chết, và rương của Đức Chúa TRỜI đã bị cướp đi.”¹⁸Và xảy ra khi người ấy nói đến rương của Đức Chúa TRỜI, ông thì ngã bật ngựa khỏi ghế ngồi về phía sau bên cạnh cái công, cô ông bị gãy, ông chết, vì ông già và nặng. Như vậy ông đã phán-xét Y-sơ-ra-ên trong 40 năm.

¹⁹Bấy giờ, con dâu của ông, vợ của Phi-nê-a, đang có mang sắp sanh; và khi bà nghe tin rương của Đức Chúa TRỜI đã bị cướp đi, rằng cha chồng của mình và chồng của mình đã chết, thì bà quì gối xuống và dè, vì những cơn đau của bà đã đến trên bà.²⁰Vào lúc bà sắp chết, những người đàn-bà đứng cạnh bà nói với bà: “Đừng sợ, vì bà đã sinh ra một đứa con trai.” Nhưng bà không trả lời và không chú ý đến.²¹Và bà gọi thẳng nhỏ là Y-ca-bốt⁽¹⁾, nói: “Vinh-quang đã lia khỏi Y-sơ-ra-ên,” vì rương của Đức Chúa TRỜI đã bị cướp đi và bởi cơ cha chồng của bà và chồng của bà.²²Và bà nói: “Vinh-quang đã lia khỏi Y-sơ-ra-ên, vì rương của Đức Chúa TRỜI đã bị cướp đi.”

Đức Chúa TRỜI phạt dân Phi-li-tin (5.1-5.12)

5¹Bấy giờ dân Phi-li-tin lấy rương của Đức Chúa TRỜI và đem nó từ Ê-bên-Ê-xe tới Ách-đốt.²Đoạn dân Phi-li-tin lấy rương của Đức Chúa TRỜI, đem nó đến đền Đa-gôn⁽²⁾, và đặt nó kê bên Đa-gôn.³Khi dân Ách-đốt dậy sớm ngày hôm sau, kìa, Đa-gôn đã ngã úp mặt của nó xuống đất trước mặt rương của Đức GIA-VÊ. Thế là chúng lấy Đa-gôn và đặt lại nó ở chỗ của nó.⁴Nhưng khi chúng dậy sớm sáng hôm sau, kìa, Đa-gôn đã ngã úp mặt của nó xuống đất trước mặt rương của Đức GIA-VÊ. Và cái đầu của Đa-gôn và cả các lòng bàn tay của những bàn tay nó đều bị chặt phẳng nằm trên ngạch cửa; Đa-gôn chỉ còn lại có cái thân mình mà thôi.⁵Vì thế các thầy tế-lễ của Đa-gôn và tất cả mọi người vào đền Đa-gôn đều không giảm lên ngạch cửa của Đa-gôn tại Ách-đốt cho đến ngày nay.

⁶Ngay bấy giờ tay của Đức GIA-VÊ là nặng⁽³⁾ trên dân Ách-đốt, và Ngài tàn-phá chúng và đánh chúng với những khối u, tại cả Ách-đốt lẫn trong các lãnh-thổ của nó.⁷Khi các người Ách-đốt thấy vậy, chúng nói: “Rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên không được ở lại với chúng ta, vì tay Ngài khốc-liệt trên chúng ta và trên Đa-gôn thân của chúng ta.”⁸Vì vậy, chúng sai mời tụ-họp với chúng tất cả những chúa-tể dân Phi-li-tin, rồi nói: “Chúng ta sẽ làm gì với rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên?” Và chúng nói: “Hãy chuyển rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên đến Gát.” Và chúng chuyển rương của Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên.⁹Và xảy ra sau khi chúng đã chuyển nó đi vòng quanh, bàn tay của Đức GIA-VÊ chống lại thành ấy với một sự hoằng-hốt rất lớn; và Ngài đánh hạ các người đàn-ông của thành ấy, cả trẻ lẫn già, đến nỗi các khối u phát ra trên chúng.¹⁰Vì vậy chúng sai gửi rương của Đức Chúa TRỜI đến Êc-rôn. Và xảy ra khi rương của Đức Chúa TRỜI đến Êc-rôn, dân Êc-rôn kêu la lên: “Họ đã chuyển rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên đi vòng quanh đến ta, đặng giết ta và dân ta.”¹¹Vì thế, chúng sai mời tụ-họp tất cả những chúa-tể của dân Phi-li-tin và nói: “Hãy sai đem rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên đi, và để nó trở về chỗ của nó, để

nó không thể giết ta và dân ta.” Vì có một sự hoằng-hốt chết-chóc khắp cả thành ấy; bàn tay của Đức Chúa TRỜI rất nặng ở đó.¹²Và những người đã không chết thì bị đánh với các khối u, và tiếng kêu-la của thành lên đến tận trời.

Dân Phi-li-tin trả lại cái rương (6.1-7.2)

6¹Bấy giờ rương của Đức GIA-VÊ ở trong cánh đồng của dân Phi-li-tin trong 7 tháng.²Và dân Phi-li-tin mời các thầy tế-lễ và các thầy bói đến, nói: “Chúng tôi sẽ làm gì với rương của GIA-VÊ? Hãy nói cho chúng tôi biết làm sao chúng tôi sẽ gửi nó đi đến chỗ của nó.”³Và chúng nói: “Nếu các người gửi rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên đi, thì đừng gửi nó đi không; nhưng chắc-chắn các người sẽ đáp lại Ngài một của-lễ chuộc lỗi. Lúc đó các người sẽ được chữa lành và các người sẽ được biết tại sao tay Ngài không rời khỏi các người⁽⁴⁾.”⁴Khi đó chúng nói: “Cái gì sẽ là của-lễ chuộc lỗi, mà chúng tôi sẽ trả lại cho Ngài?” Và chúng nói: “Năm khối u bằng vàng và 5 con chuột bằng vàng theo số các chúa-tể của dân Phi-li-tin, vì cùng một bệnh dịch đã ở trên tất cả các người và trên những chúa-tể của các người.⁵Vì vậy các người sẽ làm những cục giống những khối u của các người và những con giống những con chuột của các người mà vẫn tàn-phá đất này, và các người sẽ dâng vinh-quang cho THẦN của Y-sơ-ra-ên; có lẽ Ngài sẽ nhẹ tay Ngài trên các người, những thần của các người, và đất của các người.⁶Thế thì, tại sao các người làm cứng tâm của các người như dân Ê-díp-tô và Pha-ra-ôn đã làm cứng tâm chúng? Khi Ngài đã đối-xử nghiêm-khắc với chúng, há chúng đã chẳng cho phép dân ấy đi, và chúng đã ra đi rồi hay sao?⁷Bởi vậy bây giờ, lấy và chuẩn-bị có 1 cái xe mới và 2 con bò cái còn cho bú, đã chưa từng mang một cái ách nào; rồi hãy thẳng những con bò ấy vào cái xe, và bắt các con bò con của chúng về nhà, xa khỏi chúng.⁸Và lấy rương của GIA-VÊ và đặt nó lên trên cái xe; và đặt các đồ bằng vàng mà các người đáp lại Ngài một của-lễ chuộc lỗi trong một cái hộp cạnh bên nó. Đoạn tiễn nó đi để nó có thể đi.⁹Rồi hãy theo dõi; nếu nó đi lên bởi con đường trong lãnh-thổ riêng của nó đến Bết-Sê-mét, thì Ngài đã làm cho chúng ta điều xấu lớn này. Nhưng nếu không, thì chúng ta sẽ biết rằng ấy không phải là chính tay Ngài đã đánh hạ chúng ta; nó đã xảy ra cho chúng ta bởi tình-cờ.”

¹⁰Rồi các người ấy làm như thế, bắt hai con bò cái còn cho bú và thẳng chúng vào cái xe, nhốt những con bò con của chúng ở nhà.¹¹Rồi chúng để rương của Đức GIA-VÊ trên cái xe, và cái hộp có những con chuột bằng vàng và những cục giống các khối u của chúng.¹²Và những con bò ấy đi đường thẳng trong con đường của Bết-Sê-mét; chúng đi dọc theo con đường cái, chúng vừa rỗng vừa đi, và chẳng xây qua bên hữu hay qua bên tả. Và các chúa-tể dân Phi-li-tin đi theo chúng đến biên-giới Bết-Sê-mét.

¹³Bấy giờ, dân Bết-Sê-mét đang gặt lúa mì trong thung-lũng, và họ ngược mắt mình lên, thấy cái rương, và vui-mừng thấy nó.¹⁴Rồi chiếc xe đến trong cánh đồng của Giô-suê người Bết-Sê-mét và đứng ở đó nơi có một hòn đá lớn; và họ bừa gỗ xe và hiến-dâng các con bò làm một của-lễ thiêu cho Đức GIA-VÊ.¹⁵Và các người Lê-vi đem rương của Đức GIA-VÊ và cái hộp ở với nó xuống, trong

¹nghĩa là: “không có vinh-quang”

²Đa-gôn là một thần của dân Phi-li-tin

³nghĩa là: không nương tay

⁴nghĩa là: vẫn gây họa

đó có các đồ bằng vàng, và đặt chúng ở trên hòn đá lớn, rồi những người đàn-ông ở Bết-Sê-mét dâng các của-lễ thiêu và hiến những tế-vật trong ngày đó lên Đức GIA-VÊ. ¹⁶Khi 5 chúa-tể dân Phi-li-tin thấy *điều đó*, họ trở về Éc-rôn trong ngày đó.

¹⁷Và đây là các khối u bằng vàng, mà dân Phi-li-tin trả lại làm một của-lễ *chuộc lỗi* cho Đức GIA-VÊ: 1 khối cho Ách-đốt, 1 khối cho Ga-xa, 1 khối cho Ách-ca-lôn, 1 khối cho Gát, 1 khối cho Éc-rôn; ¹⁸và các con chuột bằng vàng theo con số tất cả các thành của dân Phi-li-tin thuộc về 5 chúa-tể, cả các thành có tường bọc lẫn các làng ngoài đồng. Hòn đá lớn trên đó họ để rương của Đức GIA-VÊ, là một bằng-chứng cho đến ngày nay trong cánh đồng của Giô-suê người Bết-Sê-mét.

¹⁹Và Ngài đánh hạ một số người ở Bết-Sê-mét, vì chúng đã nhìn vào trong rương của Đức GIA-VÊ. Ngài đánh hạ tất cả dân đó là 50 ngàn 70 người; và dân đó khóc lóc vì Đức GIA-VÊ đã đánh hạ dân đó bằng một cuộc tàn-sát lớn-lao. ²⁰Và các người ở Bết-Sê-mét nói: “Ai có thể đứng *nổi* trước mặt Đức GIA-VÊ, Đức Chúa TRỜI thánh này? Và đến ai Ngài sẽ đi lên từ chúng ta?” ²¹Thế là họ sai các sứ-giả đến cùng cư-dân ở Ki-ri-át-Giê-a-rim, nói: “Dân Phi-li-tin đã đem trả lại rương của Đức GIA-VÊ; hãy xuống và lấy nó lên cùng quý ông.”

7¹Những người ở Ki-ri-át-Giê-a-rim đến và lấy rương của Đức GIA-VÊ và đem nó vào trong nhà của A-bi-na-đáp ở trên đồi, và biệt Ê-lê-a-sa ra, con trai của người, để giữ rương của Đức GIA-VÊ.

²Và xảy ra từ cái ngày mà cái rương ở lại tại Ki-ri-át-Giê-a-rim, thì thời-gian đã lâu, vì đã 20 năm; và tất cả nhà Y-sơ-ra-ên đều than-khóc tìm Đức GIA-VÊ.

Sa-mu-ên trở thành một vị phán-quan (7.3-7.17)

³Lúc đó, Sa-mu-ên nói với tất cả nhà Y-sơ-ra-ên, rằng: “Nếu các người trở lại cùng Đức GIA-VÊ với tất cả tâm của mình, thì hãy dẹp bỏ các thần xa lạ và tượng Ách-ta-rôt khỏi giữa các người, và hướng tâm của mình về Đức GIA-VÊ, và phục-vụ chỉ một mình Ngài; và Ngài sẽ giải-thoát các người khỏi tay dân Phi-li-tin.” ⁴Vì vậy, những con trai Y-sơ-ra-ên dẹp bỏ các *tượng* Ba-anh và Ách-ta-rôt, và phục-vụ chỉ một mình Đức GIA-VÊ.

⁵Đoạn Sa-mu-ên nói: “Hãy tập-hợp tất cả Y-sơ-ra-ên tại Mích-ba, và ta sẽ cầu-nguyện cùng Đức GIA-VÊ cho các người.” ⁶Và họ tập-hợp tại Mích-ba, múc nước và đổ nó ra trước mặt Đức GIA-VÊ, và kiêng ăn vào ngày đó, và nói ở đó: “Chúng con đã phạm-tội cùng Đức GIA-VÊ.” Và Sa-mu-ên phán-xét các con trai Y-sơ-ra-ên tại Mích-ba.

⁷Bảy giờ khi dân Phi-li-tin nghe tin những con trai Y-sơ-ra-ên đã tập-hợp tại Mích-ba thì các chúa-tể của dân Phi-li-tin đi lên chống Y-sơ-ra-ên. Và khi những con trai Y-sơ-ra-ên nghe nó, thì họ sợ dân Phi-li-tin. ⁸Lúc đó những con trai Y-sơ-ra-ên nói với Sa-mu-ên: “Xin đừng ngưng kêu-cầu GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của chúng ta cho chúng tôi, để Ngài có thể giải-cứ chúng ta khỏi tay dân Phi-li-tin.” ⁹Và Sa-mu-ên bắt một con chiên con còn bú, rồi dâng nó làm một của-lễ thiêu toàn-bộ lên cho Đức GIA-VÊ; và Sa-mu-ên kêu-cầu Đức GIA-VÊ cho Y-sơ-ra-ên, và Đức GIA-VÊ trả lời người. ¹⁰Bảy giờ Sa-mu-ên đang dâng lên

của-lễ thiêu, dân Phi-li-tin kéo đến gần để đánh Y-sơ-ra-ên. Nhưng Đức GIA-VÊ làm sấm-sét với tiếng sấm lớn vào ngày đó chống lại dân Phi-li-tin và làm chúng lâm-lẫn, đến nỗi chúng bị đánh tan trước mặt Y-sơ-ra-ên. ¹¹Và những người Y-sơ-ra-ên kéo ra từ Mích-ba và đuổi theo dân Phi-li-tin, đánh chúng xa đến phía dưới Bết-Cat.

¹²Đoạn Sa-mu-ên lấy một hòn đá, đặt nó giữa khoảng Mích-ba và Sen, và đặt tên nó là Ê-bên-Ê-xe⁽¹⁾; nói: “Lâu nay Đức GIA-VÊ đã giúp-đỡ chúng ta.” ¹³Thế là dân Phi-li-tin bị chế-ngự và chúng không còn đến bên trong biên-giới của Y-sơ-ra-ên nữa. Và bàn tay của Đức GIA-VÊ chống lại dân Phi-li-tin tất cả các ngày của Sa-mu-ên. ¹⁴Và các thành mà dân Phi-li-tin đã lấy từ Y-sơ-ra-ên đều được phục-hồi cho Y-sơ-ra-ên, từ Éc-rôn tới cả Gát; và Y-sơ-ra-ên giải-phóng lãnh-thổ của mình khỏi tay dân Phi-li-tin. Vì vậy có hòa-bình giữa Y-sơ-ra-ên và dân A-mô-rít.

¹⁵Bảy giờ, Sa-mu-ên phán-xét Y-sơ-ra-ên trong tất cả những ngày của đời ông. ¹⁶Và ông thường đi hằng năm quanh Bết-tên, Ghinh-ganh, và Mích-ba; và ông phán-xét Y-sơ-ra-ên tại tất cả những chỗ này. ¹⁷Đoạn ông trở về Ra-ma, vì nhà của ông ở đó, và ở đó ông phán-xét Y-sơ-ra-ên; và ở đó ông dựng một bàn-thờ cho Đức GIA-VÊ.

B. SA-MU-ÊN VÀ SAU-LO (8.1-15.35)

1. Sau-lo thành vua của Y-sơ-ra-ên (8.1-12.25)

Dân chúng đòi vua (8.1-8.22)

8¹Rồi xảy ra khi Sa-mu-ên đã già, ông chỉ-định các con trai của ông làm các phán-quan cho Y-sơ-ra-ên. ²Bảy giờ tên người con trai đầu là Giô-ên, và tên người con trai thứ nhì là A-bi-gia; họ đang phán-xét tại Bê-e-Sê-ba. ³Tuy nhiên, các người con trai của ông chẳng bước đi theo đường-lối của ông, nhưng quay qua một bên để đuổi theo lợi-lộc bất lương, ăn của hối-lộ, và làm đồi-bại công-lý.

⁴Đoạn tất cả các trưởng-lão của Y-sơ-ra-ên họp nhau lại và đến cùng Sa-mu-ên tại Ra-ma; ⁵và họ nói với ông: “Này, ông đã già đi, và những người con trai của ông chẳng bước đi theo đường-lối của ông. Bây giờ, xin chỉ-định một vị vua cho chúng tôi để phán-xét chúng tôi như tất cả các quốc-gia.” ⁶Nhưng điều ấy là xấu-xa trong cái nhìn của Sa-mu-ên khi họ nói: “Hãy cho chúng tôi một vị vua để phán-xét chúng tôi.” Và Sa-mu-ên cầu-nguyện cùng Đức GIA-VÊ. ⁷Và Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: “Hãy lắng nghe tiếng nói của dân về mọi điều chúng nói với người, vì chúng đã chẳng bác-bỏ người, nhưng chúng đã bác-bỏ Ta làm vua trên chúng. ⁸Y như tất cả các việc mà chúng đã làm từ ngày Ta đã đem chúng lên từ Ê-díp-tô cho đến ngày này—trong đó chúng đã bỏ rơi Ta và phục-vụ các thần khác—cũng như thế chúng đang gây ra cho người. ⁹Thì bây giờ, hãy lắng nghe tiếng nói của chúng; tuy nhiên, người sẽ nghiêm-trọng làm chứng cùng chúng và nói cho chúng biết tục-lệ của vị vua sẽ trị-vì trên chúng.”

¹⁰Thế thì Sa-mu-ên nói tất cả các lời của Đức GIA-VÊ cho các người đã xin ông một vị vua. ¹¹Và ông nói: “Đây sẽ là tục-lệ của vị vua sẽ trị-vì trên các người; người sẽ bắt con trai của các người và đặt chúng trong các cỗ xe của

¹nghĩa là: Hòn-đá có sự giúp-đỡ

người cho chính người và ở giữa vòng các kỵ-binh của người, và chúng sẽ chạy phía trước các cỗ xe của người. 12Và người sẽ bổ-nhiệm cho người các chỉ-huy-trưởng của hàng ngàn và của hàng năm chục, và để làm việc cày bừa của người, để gặt mùa của người, để làm các vũ-khí chiến-tranh của người và đồ thiết-bị cho các cỗ xe của người. 13Người cũng sẽ bắt con gái của các người làm thợ chế dầu thơm, làm đầu bếp, và thợ làm bánh. 14Và người sẽ lấy cái tốt nhất của đồng-ruộng của các người, vườn nho của các người, và vườn ô-li-ve của các người, và ban *chúng* cho tôi-tớ của người. 15Và người sẽ lấy một-phần-mười hạt giống của các người và của các vườn nho của các người, và ban cho sĩ-quan của người và tôi-tớ của người. 16Người cũng sẽ bắt đầy-tớ nam của các người và đầy-tớ nữ của các người, trai tráng giỏi nhất của các người, và lửa của các người, và dùng vào việc của người. 17Người sẽ lấy một-phần-mười từ những bầy chiên của các người, và chính các người sẽ trở thành tôi-tớ của người. 18Rồi các người sẽ kêu la trong ngày đó bởi cơ vua của các người, mà các người đã chọn cho chính các người, nhưng Đức GIA-VÊ sẽ không trả lời các người trong ngày đó.”

19Tuy nhiên dân chúng đã không chịu lắng nghe tiếng nói của Sa-mu-ên, và chúng nói: “Không, nhưng sẽ phải có một vị vua trên chúng tôi, 20để chúng tôi cũng được giống như tất cả các quốc-gia, để vua chúng tôi có thể phán-xét chúng tôi và đi ra trước chúng tôi và đánh các trận-chiến của chúng tôi.” 21Bấy giờ sau khi Sa-mu-ên đã nghe tất cả những lời của dân-chúng, ông lập lại chúng trong khi Đức GIA-VÊ nghe. 22Và Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: “Hãy lắng nghe tiếng nói của chúng và lập một vua để trị vì chúng.” Vì vậy Sa-mu-ên nói với các người Y-sơ-ra-ên: “Mỗi người hãy đi đến thành của mình.”

Sau-lơ đi tìm các con lừa của cha của ông (9.1-9.14)

9¹Bấy giờ có một người Bên-gia-min tên là Kích, con trai của A-bi-ên, con trai Xê-rô, con trai Bê-cô-rát, con trai A-phi-ác, con trai của một người Bên-gia-min, một người nam to lớn có nhiều tiền-của. 2Và người có một người con trai, tên là Sau-lơ, đẹp trai và hào-hang, và không có ai đẹp trai hơn người ở giữa vòng các con trai Y-sơ-ra-ên; từ vai người trở lên, người cao hơn bất cứ một người nào khác trong dân-chúng.

3Bấy giờ, các con lừa của Kích, cha của Sau-lơ, bị lạc. Vì vậy Kích nói với Sau-lơ con trai của ông: “Bây giờ hãy đem một trong các đầy-tớ với con, hãy chỗi dậy, đi kiếm những con lừa.” 4Và người đi ngang qua xứ đồi núi Ép-ra-ìm và đi ngang qua đất của Sa-li-sa, nhưng họ không tìm được *chúng*. Lúc đó họ ngang qua đất của Sa-lim, nhưng *chúng* không có ở đó. Đoạn người đi ngang qua đất của những người Bên-gia-min, nhưng họ không tìm được *chúng*.

5Khi họ đến xứ Xu-phơ, Sau-lơ nói với đầy-tớ của mình đang đi với mình: “Hãy đến, và chúng ta trở về, e rằng cha ta hết lo về những con lừa mà lại trở nên lo-lắng cho chúng ta.” 6Và nó nói với người: “Kìa, bây giờ, có một người của Đức Chúa TRỜI trong thành này, và người ấy được mọi người tôn-kính; mọi điều ông nói chắc-chắn đều thành sự thật. Bây giờ, chúng ta hãy đi đến đó, có lẽ ông có thể nói cho chúng ta biết về hành-trình mà chúng ta đã

ra đi.” 7Đoạn Sau-lơ nói với đầy-tớ của mình: “Nhưng này, nếu chúng ta đi, chúng ta sẽ đem cho người ấy cái gì? Vì bánh trong bao của chúng ta đã hết rồi, và không có một món quà nào để đem cho người của Đức Chúa TRỜI. Chúng ta có cái gì?” 8Và đưa đầy-tớ lại trả lời Sau-lơ, rằng: “Này, tôi có trong tay tôi một phần tư siếc-lơ bạc; tôi sẽ đưa nó cho người của Đức Chúa TRỜI ấy, rồi người sẽ nói cho chúng ta biết đường-lối của chúng ta.” 9(Thuở xưa, trong Y-sơ-ra-ên, khi một người đi khăn-câu Đức Chúa TRỜI, thì người ấy có thói quen nói: “Đi, chúng ta hãy đến đấng tiên-kiến⁽¹⁾”; vì trước kia đấng tiên-trở bây giờ được gọi là đấng tiên-kiến.) 10Lúc đó Sau-lơ nói với đầy-tớ của mình: “Nói hay; này, chúng ta hãy đi.” Vì vậy, họ đi đến thành nơi có người của Đức Chúa TRỜI ấy.

11Khi họ đi lên dốc đến thành, họ gặp các thanh-nữ đi ra để múc nước, và nói với chúng: “Đấng tiên-kiến có ở đây không?” 12Chúng trả lời họ và nói: “Có; hãy xem, ông ấy ở đằng trước mấy anh. Bây giờ hãy nhanh lên, vì ông ấy đã đến trong thành hôm nay, vì người ta có hiến-tế trên chỗ cao hôm nay. 13Ngay khi mấy anh vào thành, mấy anh sẽ tìm thấy ông ấy, trước khi ông ấy đi lên tới chỗ cao để ăn, vì người ta sẽ không ăn cho đến khi ông ấy đến, bởi vì ông ấy phải chúc phước cho tế-vật; sau đó, các người đã được mời sẽ ăn. Vì thế bây giờ, hãy đi lên đi, vì mấy anh sẽ tìm được ông ấy ngay.” 14Thế là họ đi lên tới thành. Khi họ vào trong thành, kìa, Sa-mu-ên đang đi ra về hướng họ để lên tới chỗ cao.

Đức Chúa TRỜI lựa người cho làm vua (9.15-9.27)

15Bấy giờ, một ngày trước khi Sau-lơ đến, Đức GIA-VÊ đã tỏ ra cho Sa-mu-ên biết, rằng: 16“Vào giờ này ngày mai, Ta sẽ sai đến cùng người một người nam từ đất Bên-gia-min, và người sẽ xúc-dầu cho nó làm kẻ cai-trị dân Y-sơ-ra-ên của Ta; và nó sẽ giải-phóng dân Ta khỏi tay dân Phi-li-tin. Vì Ta đã đoán-hoài dân Ta, vì tiếng kêu-la của chúng đã thấu đến Ta.” 17Khi Sa-mu-ên thấy Sau-lơ, Đức GIA-VÊ bảo ông: “Đó là người mà Ta đã nói với người! Người này sẽ cai-trị dân Ta.” 18Lúc đó Sau-lơ đến gần Sa-mu-ên trong công, và nói: “Xin cho tôi biết nhà của đấng tiên-kiến ở đâu.” 19Và Sa-mu-ên trả lời Sau-lơ, rằng: “Ta là người tiên-kiến. Hãy đi lên trước ta đến chỗ cao kia, vì các người sẽ ăn với ta hôm nay; rồi vào buổi sáng mai, ta sẽ cho người đi và sẽ nói cho người biết mọi điều ở trong tâm-trí của người. 20Còn các con lừa đã mất 3 ngày qua, đừng đặt tâm-trí của người vào chúng, vì chúng đã được tìm ra rồi. Và cho ai mọi điều đáng ước-ao tại Y-sơ-ra-ên? Ấy không phải là cho người và cho tất cả gia-hộ của cha người hay sao?” 21Và Sau-lơ trả lời và nói: “Tôi há không phải là một người Bên-gia-min, của chi-tộc nhỏ nhất trong các chi-tộc Y-sơ-ra-ên, và gia-đình tôi là nhỏ nhất trong tất cả gia-đình của chi-tộc Bên-gia-min hay sao? Thì có sao ông lại nói với tôi theo cách này?”

22Đoạn, Sa-mu-ên dẫn Sau-lơ và đưa tớ trai của người theo, đem họ vào trong phòng họp lớn, và cho họ chỗ ngồi ở đầu những người đã được mời, chừng 30 người. 23Và Sa-mu-ên nói với đầu-bếp: “Bung phần mà ta đã trao cho người, phần mà ta đã nói với người ‘Đề riêng nó ra.’” 24Rồi người đầu-bếp lấy cái chân với thứ ở trên nó và đặt

¹nghĩa là: kẻ đoán thấy tương-lai

nó trước mặt Sau-lơ. Và Sa-mu-ên nói: “Đây là cái đã được dâng! Đặt nó trước mặt người và ăn đi, bởi vì nó đã được cất giữ cho người cho đến thời-điểm đã định, vì ta đã nói ta đã mời các người ấy.” Thế là Sau-lơ ăn với Sa-mu-ên vào ngày đó.

25Khi họ đi xuống từ chỗ cao vào trong thành, Sa-mu-ên trò chuyện với Sau-lơ trên tầng nóc nhà¹. **26**Và họ thức-dậy sớm; và xảy ra lúc hừng đông Sa-mu-ên gọi Sau-lơ trên tầng nóc nhà: “Hãy thức dậy, để ta có thể đưa người đi.” Thế là Sau-lơ chỗi dậy, rồi người và Sa-mu-ên cả hai cùng đi ra vào trong đường-phố. **27**Khi họ đang đi xuống đến rìa thành đó, Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: “Hãy bảo đứa đây-tớ rằng nó có thể đi trước chúng ta và đi tiếp luôn, nhưng bây giờ người cứ đứng lại, để ta có thể công-bổ lời của Đức Chúa TRỜI cho người.”

Sa-mu-ên xúc dầu cho Sau-lơ làm vua (10.1-10.16)

10¹Đoạn Sa-mu-ên lấy một bình thắt cổ có dầu ra, đổ nó trên đầu người, hôn người, rồi nói: “Há Đức GIA-VÊ đã chẳng xúc-dầu cho người làm người cai-trị trên tài sản riêng của Ngài² hay sao? **2**Khi người rời khỏi ta ngày hôm nay, lúc đó người sẽ gặp 2 người gần mộ Ra-chên trong lãnh-thổ Bên-gia-min tại Xết-sa; và chúng sẽ nói với người: ‘Những con lừa người đã đi tìm đã được tìm ra rồi. Bây giờ, kia, cha người đã hết lo về những con lừa mà lại khắc-khoái vì các người, nói: ‘Ta sẽ phải làm gì về con trai của ta?’” **3**Đoạn, từ chỗ đó người sẽ đi tiếp xa hơn, rồi người sẽ đến xa tận cây sồi của Tha-bô; và ở đó có 3 ông đi lên đến Đức Chúa TRỜI tại Bê-tên sẽ gặp người, người này chở 3 con dê non, người kia mang 3 ổ bánh, còn người nọ mang 1 bầu rượu nho; **4**và chúng sẽ chào người và cho người 2 ổ bánh, mà người sẽ nhận từ tay chúng. **5**Sau đó, người sẽ đến cái đồi của Đức Chúa TRỜI, nơi có cái đồn Phi-li-tin; rồi sẽ là vừa khi người đã đến đó tới thành đó, thì người sẽ gặp một đoàn các đấng tiên-tri đi xuống từ chỗ cao với đàn hạc, trống com, ống sáo, và đàn lía chơi trước mặt họ; và họ sẽ đang nói tiên-tri³. **6**Đoạn Linh của Đức GIA-VÊ sẽ đến trên người mạnh-mẽ, rồi người sẽ nói tiên-tri⁴ với họ và được đổi thành một người khác. **7**Và sẽ là khi các dấu-hiệu này đến cùng người, thì người hãy làm cho người điều mà tay người tìm thấy⁵; vì Đức Chúa TRỜI ở cùng người. **8**Và người sẽ đi xuống đến Ghinh-ganh trước ta; và hãy xem, ta sẽ đi xuống đến cùng người để hiến-dâng các của-lễ thiêu và hiến-tế các của-lễ bình-an. Người sẽ chờ 7 ngày cho đến khi ta đến cùng người và chỉ cho người điều người phải làm.”

9Rồi đã xảy ra khi người xây lưng của mình lại để lìa khỏi Sa-mu-ên, thì Đức Chúa TRỜI đổi cho người một tâm khác; và tất cả các dấu-hiệu đó đều xảy ra trong ngày đó.

¹Bản Hy-ngữ Bảy Mươi thêm: rồi họ trải giường ra cho Sau-lơ trên tầng nóc nhà, người bèn ngủ.

²có bản thêm: “Người phải ngự-trị trên dân của Đức GIA-VÊ và người phải giải-phóng chúng khỏi tay của những kẻ thù-nghịch của chúng tất cả chung quanh. Đây, đây phải là dấu-hiệu cho người rằng Đức GIA-VÊ đã xúc-dầu cho người làm người cai-trị đi-sản Ngài...”

³có bản thêm: ở trong tình-trạng cực kỳ kích-động

⁴có bản thêm: sẽ ở trong một tình-trạng cực kỳ kích-động nói tiên-tri đi cùng với họ và ...

⁵nghĩa là: làm cho mình điều mà cơ hội cho phép

10Khi 2 người đến cái đồi ở đó, kia, một đoàn các đấng tiên-tri gặp người; Linh của Đức Chúa TRỜI đến trên người mạnh-mẽ, đến nỗi người nói tiên-tri ở giữa họ⁶.

11Và đã xảy ra khi tất cả những kẻ đã biết người trước kia thấy rằng bây giờ người nói tiên-tri với các đấng tiên-tri, thì người ta nói với nhau: “Cái gì đã xảy ra cho con trai của Kịch? Sau-lơ cũng ở giữa các đấng tiên-tri ư?” **12**Một người ở đó trả lời, nói: “Bây giờ, ai là cha của họ?” Vì thế nó trở thành một câu tục-ngữ: “Sau-lơ cũng ở giữa vòng các đấng tiên-tri ư?” **13**Khi người đã nói tiên-tri xong⁷, người lên chỗ cao ấy.

14Bây giờ, chú của Sau-lơ nói với người và đầy-tớ của người: “Các người đã đi đâu vậy?” Và người nói: “Đi kiếm những con lừa. Khi chúng tôi tin rằng chúng đã không có thể kiếm ra được, chúng tôi đi đến Sa-mu-ên.” **15**Và chú của Sau-lơ nói: “Xin nói cho chú biết Sa-mu-ên đã nói với cháu điều gì.” **16**Thế là Sau-lơ nói với chú của mình: “Ông ấy đã nói cho chúng tôi biết rõ rằng những con lừa đã được tìm ra rồi.” Nhưng người không nói cho chú của mình biết về vấn-đề vương-quốc mà Sa-mu-ên đã đề-cập.

Dân-chúng chấp-nhận Sau-lơ làm vua (10.17-10.27)

17Sau đó Sa-mu-ên triệu tập dân-chúng tới Đức GIA-VÊ tại Mích-ba; **18**và người nói với những con trai Y-sơ-ra-ên: “Đức GIA-VÊ, Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên, phán như vậy: ‘Ta đã đem Y-sơ-ra-ên lên từ Ê-díp-tô, và Ta đã giải-phóng các người khỏi bàn tay dân Ê-díp-tô, và khỏi bàn tay tất cả các vương-quốc đã đang áp-bức các người.’”

19Nhưng hôm nay các người đã bác-bỏ Đức Chúa TRỜI của các người, Đấng giải-cứu các người khỏi tất cả các hoạn-nạn của các người và những cảnh khốn-cùng của các người; vậy mà các người đã nói: ‘Không, nhưng hãy đặt một vị vua trên chúng tôi!’ Vì thế, bây giờ, các người hãy trình-diện trước mặt Đức GIA-VÊ theo các chi-tộc các người và theo các bộ-tộc các người.”

20Như vậy, Sa-mu-ên đem tất cả các chi-tộc của Y-sơ-ra-ên đến gần, rồi chi-tộc Bên-gia-min được chọn ra bởi bốc thăm. **21**Đoạn ông đem chi-tộc Bên-gia-min đến gần theo các gia-đình của chi-tộc, rồi gia-đình của Mát-ri được chọn⁸. Rồi Sau-lơ con trai của Kịch được chọn; nhưng khi họ kiếm người, họ không thể tìm ra người. **22**Vì thế họ lại câu-vấn thêm Đức GIA-VÊ: “Người ấy đã đến đây chưa?” Thế là Đức GIA-VÊ phán: “Kia, nó đang ẩn mình cạnh đồ-đạc.” **23**Vì vậy họ chạy bắt người từ chỗ đó, và khi người đứng ở giữa dân-chúng, thì người cao hơn bất cứ một người nào trong dân-chúng từ vai người trở lên. **24**Và Sa-mu-ên nói với tất cả dân-chúng: “Các người có thấy người mà Đức GIA-VÊ đã chọn không?” Chắc chắn không có một ai giống như người ở giữa tất cả dân-chúng.” Thế là tất cả dân-chúng la lên và nói: “Vạn-tuế bệ hạ!” **25**Lúc đó Sa-mu-ên cho dân-chúng biết các giới-luật

⁶có bản thêm: người bèn rơi vào trong hành-động tiên-tri cực-kỳ kích-động đi cùng với họ

⁷có bản: Khi hành-động tiên-tri cực-kỳ kích-động của người đã chấm dứt, ...

⁸có bản thêm: bởi bốc thăm. Cuối cùng ông đem gia-đình những người Mát-ri đến gần người đàn-ông này đến người đàn-ông kia, rồi Sau-lơ con trai Kịch được chọn ra bởi bốc thăm.

của vương-quốc¹⁾, và viết *chúng* trong một quyển sách, rồi để nó trước mặt Đức GIA-VÊ. Đoạn, Sa-mu-ên cho tất cả dân-chúng đi, mỗi người về nhà của mình. ²⁶Và Sau-lơ cũng đi về nhà của mình tại Ghi-bê-a; rồi *những người* dưng-cảm có tâm họ mà Đức Chúa TRỜI đã dựng đến đều đi với ông. ²⁷Nhưng có những đồ vô-lại nói: “Làm sao người này có thể giải-phóng chúng ta?” Chúng khinh-khi ông và đã chẳng đem cho ông bất cứ một món quà nào. Nhưng ông cứ lặng-thinh.

Sau-lơ đánh bại quân-đội Am-môn (11.1-11.15)

11¹Bấy giờ Na-hách người Am-môn²⁾, đi lên bao vây Gia-be ở xứ Ga-la-át; rồi tất cả các người Gia-be nói với Na-hách: “Hãy lập một giao-ước với chúng tôi, rồi chúng tôi sẽ phục-vụ ông.” ²Nhưng Na-hách, người Am-môn, nói với chúng: “Ta sẽ lập với các người với điều-kiện này rằng: ta sẽ móc mắt hữu của mỗi một người các người ra, và như vậy ta sẽ làm nó thành một sự si-nhục cho tất cả Y-sơ-ra-ên.” ³Và các trưởng-lão Gia-be nói với hắn: “Xin để chúng tôi yên trong 7 ngày, để chúng tôi có thể sai các sứ-giã đi khắp lãnh-thổ Y-sơ-ra-ên. Sau đó, nếu không có một ai để giải-thoát chúng tôi, thì chúng tôi sẽ đi ra³⁾ cùng ông.” ⁴Rồi các sứ-giã đến Ghi-bê-a của Sau-lơ và nói các lời này trong khi dân-chúng nghe; tất cả dân-chúng cất tiếng lên mà khóc.

⁵Bấy giờ, kia, Sau-lơ đang vào từ ngoài đồng, đi sau các con bò; và Sau-lơ nói: “Dân-chúng có *vấn-đề* gì mà khóc vậy?” Thế là họ thuật lại cho ông biết các lời của những người Gia-be. ⁶Lúc đó Linh của Đức Chúa TRỜI đến trên Sau-lơ mạnh-mẽ khi ông nghe các lời này, và cơn giận của ông bùng bùng quá đỗi. ⁷Và ông bắt một cặp bò cùng ách, sả chúng ra từng miếng, và gửi *chúng* đến khắp lãnh-thổ Y-sơ-ra-ên bởi tay các sứ-giã, nói: “Bất cứ người nào không đi ra theo Sau-lơ và theo Sa-mu-ên, các con bò của người ấy sẽ bị làm như thế!” Lúc đó sự khiếp-sợ Đức GIA-VÊ giáng trên dân-chúng, và họ đi ra như một người⁴⁾. ⁸Và ông tập-hợp họ tại Bê-xéc; những con trai Y-sơ-ra-ên là 300 ngàn, và các người đàn-ông Giu-đa là 30 ngàn⁵⁾. ⁹Và họ nói với các sứ-giã đã đến: “Các người sẽ nói như vậy với các người Gia-be ở xứ Ga-la-át: ‘Ngày mai, vào lúc mặt trời nóng, anh-em sẽ có sự giải-cứ.’” Vì vậy các sứ-giã đi nói cho các người Gia-be biết; và họ vui-mừng. ¹⁰Lúc đó các người Gia-be nói: “Ngày mai, chúng tôi sẽ đi ra cùng quý ông, và quý ông có thể gây ra cho chúng tôi bất cứ điều gì dường như là tốt trong cái nhìn của quý ông.” ¹¹Và đã xảy ra, sáng hôm sau, Sau-lơ xếp các người ấy thành 3 toán; và họ đi vào trong trại vào canh sáng sớm⁶⁾, và triệt-hạ dân Am-môn cho đến khi có

sức nóng của ngày. Và xảy ra những kẻ còn sống sót đều bị tản-lạc, đến nỗi không có 2 người nào trong bọn chúng còn lại với nhau.

¹²Đoạn dân-chúng nói với Sa-mu-ên: “Ai là người đã nói: ‘Sau-lơ há sẽ trị-vì trên chúng ta ư?’ Xin đem các người ấy ra, để chúng tôi có thể xử-tử chúng.” ¹³Nhưng Sau-lơ nói: “Không một ai sẽ bị xử-tử trong ngày này, vì hôm nay Đức GIA-VÊ đã hoàn-thành sự giải-cứ trong Y-sơ-ra-ên.”

¹⁴Lúc đó Sa-mu-ên nói với dân-chúng: “Đến đây, chúng ta hãy đi đến Ghinh-ganh và làm mới lại vương-quốc ở đó.” ¹⁵Vì vậy, tất cả dân-chúng đi đến Ghinh-ganh, và ở đó họ lập Sau-lơ làm vua trước mặt Đức GIA-VÊ tại Ghinh-ganh. Ở đó họ cũng dâng các tế-vật các của-lễ bình-an trước mặt Đức GIA-VÊ; và ở đó Sau-lơ và tất cả các người Y-sơ-ra-ên mừng-rỡ khôn xiết.

Sa-mu-ên nhắc-nhở dân-chúng về phước của Đức Chúa TRỜI (12.1-12.25)

12¹Đoạn Sa-mu-ên nói với tất cả Y-sơ-ra-ên: “Này, ta đã lắng nghe tiếng của các người trong mọi điều mà các người đã nói với ta, và ta đã lập một vị vua trên các người. ²Và bây giờ, đây là vị vua bước đi trước mặt⁷⁾ các người, nhưng ta già và bạc đầu, và kia các con trai ta ở với các người. Và ta đã bước đi trước mặt các người từ thời thiếu-niên thậm-chí cho đến ngày này. ³Này, ta đây; hãy mang chứng-cớ chống lại ta trước mặt Đức GIA-VÊ và người được-xức-dầu của Ngài. Con bò của ai ta đã bắt, hay con lừa của ai ta đã bắt, hoặc ai ta đã lương-gạt? Ai ta đã áp-bức, hay từ tay ai ta đã lấy của hối-lộ để làm mù đôi mắt ta với nó? Ta sẽ hỏi-phục nó cho các người.” ⁴Và họ nói: “Ông đã chẳng lương-gạt chúng tôi, chẳng áp-bức chúng tôi, chẳng lấy bất cứ cái gì từ bàn tay của bất cứ ai cả.” ⁵Và ông nói với họ: “Đức GIA-VÊ làm chúng chống các người, và vua được-xức-dầu của Ngài là người làm chúng ngày này, rằng các người đã không tìm được bất cứ cái gì trong tay ta.” Họ nói: “*Ngài là Đấng làm chúng.*”

⁶Đoạn Sa-mu-ên nói với dân-chúng: “Chính Đức GIA-VÊ⁸⁾ đã lập Môi-se và A-rôn và đã đem tổ-phụ của các người lên từ xứ Ê-díp-tô. ⁷Vì vậy bây giờ, hãy giữ thể đứng của các người, để ta có thể nài-xin với các người trước mặt Đức GIA-VÊ về tất cả các hành-động công-chính của Đức GIA-VÊ mà Ngài đã làm cho các người và tổ-phụ của các người. ⁸Khi Gia-cốp đi vào trong Ê-díp-tô, và tổ-phụ của các người kêu-cầu Đức GIA-VÊ, thì Đức GIA-VÊ sai Môi-se và A-rôn đem tổ-phụ của các người ra khỏi Ê-díp-tô, và cho họ định-cư trong chỗ này. ⁹Nhưng họ đã quên GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của họ, vì vậy Ngài đã bán họ vào trong tay của Si-sê-ra, chỉ-huy-trưởng quân-đội của Hát-so⁹⁾, vào trong tay dân Phi-li-tin, và vào trong tay vua Mô-áp; và chúng đều đánh lại họ. ¹⁰Và họ kêu-cầu cùng Đức GIA-VÊ, rằng: ‘Chúng con đã phạm-tội, vì chúng con đã bỏ rơi Đức GIA-VÊ, và đã phụng-sự những Ba-anh và các Ách-ta-rôt; nhưng bây giờ, xin giải-cứ

¹có bản:...các quyền-lợi và những trách-nhiệm của chức-vị vua,...

²có bản thêm: vua của dân Am-môn, đã từng áp-bức một cách trầm-trọng những người Gát và những người Ru-bên. Hắn móc con mắt bên phải của mỗi người trong các người đó và không để cho Y-sơ-ra-ên có người giải-cứ. Không có một người nào còn lại thuộc những con trai Y-sơ-ra-ên bên kia sông Giô-đanh mà con mắt hữu của họ Na-hách, vua của dân Am-môn, lại không móc ra. Nhưng có 7 ngàn người đã trốn khỏi dân Am-môn và đã vào Gia-be ở xứ Ga-la-át. ¹¹Khoảng một tháng sau, Na-hách người Am-môn, ...

³nghĩa là: đầu hàng

⁴nghĩa là: đoàn kết tiến ra

⁵có bản: bảy mươi ngàn

⁶canh năm buổi sáng

⁷nghĩa là: lãnh đạo

⁸Phiên bản Hy-lạp Bảy Mươi và nguyên bản Hê-bơ-rơ không có nhưng có bản thêm: là Đấng làm chúng, là Đấng...

⁹có bản thêm: của vua Gia-bin xứ Hát-so

chúng con khỏi bàn tay của các kẻ thù chúng con, rồi chúng con sẽ phụng-sự Chúa.’¹¹ Rồi Đức GIA-VÊ đã sai Giê-ru-ba-anh, Bê-đan, Giép-thê, và Sa-mu-ên⁽¹⁾ và đã giải-cứu các người khỏi bàn tay của những kẻ thù các người ở mọi phía xung-quanh, để các người sống trong an-ninh.¹² Khi các người thấy Na-hách vua của những con trai Am-môn đến chống các người, các người đã nói với ta: ‘Không; nhưng một vì vua sẽ cai-trị trên chúng tôi,’ mặc dầu GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của các người đã là vua của các người.¹³ Vì thế, bây giờ, đây là vua mà các người đã chọn, mà các người đã đòi; và này, Đức GIA-VÊ đã lập một vì vua trên các người.¹⁴ Nếu các người sẽ kính-sợ Đức GIA-VÊ và phục-vụ Ngài, lắng nghe tiếng của Ngài, và không nổi loạn chống miệng Đức GIA-VÊ, thì cả các người lẫn ông vua trị-vì các người sẽ đi theo GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI các người.¹⁵ Còn nếu các người không muốn lắng nghe tiếng của Đức GIA-VÊ, nhưng nổi loạn chống miệng Đức GIA-VÊ, thì bàn tay của Đức GIA-VÊ sẽ chống các người, như đã chống tô-phụ của các người.¹⁶ Bây giờ, hãy giữ thế đứng của các người và hãy xem việc lớn này mà Đức GIA-VÊ sẽ làm trước mắt các người.¹⁷ Hôm nay há chẳng phải là mùa gặt lúa mì sao? Ta sẽ kêu-cầu Đức GIA-VÊ, để Ngài có thể sai sấm và mưa đến. Thì các người sẽ biết và thấy rằng sự gian-ác của các người thật lớn mà các người đã làm trong cái nhìn của Đức GIA-VÊ bằng việc đòi cho chính các người một ông vua.”¹⁸ Thế là, Sa-mu-ên kêu-cầu Đức GIA-VÊ, Đức GIA-VÊ sai sấm và mưa đến trong ngày đó; tất cả dân-chúng rất kính-sợ Đức GIA-VÊ và Sa-mu-ên.

¹⁹Rồi tất cả dân-chúng đều nói với Sa-mu-ên: “Xin cầu-nguyện cho những tội-tố này của ông cùng GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của ông, ngõ hầu chúng tôi có thể không chết, vì chúng tôi đã thêm vào tất cả những tội-lỗi của mình điều ác này bằng việc hỏi xin cho mình một ông vua.”²⁰ Và Sa-mu-ên nói với dân-chúng: “Đừng sợ. Các người đã phạm tất cả mọi xấu-xa này, tuy nhiên chớ xoay qua một bên bỏ việc theo Đức GIA-VÊ, nhưng hãy phụng-sự Đức GIA-VÊ với tất cả tâm-lòng các người.²¹ Và các người không được xoay qua một bên, vì lúc đó các người đi theo các điều vô dụng chẳng có thể đem lợi-ích gì, cũng chẳng có thể giải-cứu được ai, bởi vì chúng đều là vô dụng.²² Vì Đức GIA-VÊ sẽ chẳng bỏ rơi dân Ngài vì cơ danh vĩ-đại của Ngài, bởi vì Đức GIA-VÊ đã vui lòng lập các người làm một dân cho chính Ngài.²³ Hơn nữa, về phần ta, ta quyết không phạm-tội chống Đức GIA-VÊ bằng việc thoỉ câu-nguyện cho các người; nhưng ta sẽ chỉ dẫn các người trong đường-lối đúng và tốt-lành.²⁴ Chi kính-sợ Đức GIA-VÊ, và hãy phụng-sự Ngài trong lễ-thật với tất cả tâm-lòng các người; vì hãy xem-xét các việc vĩ-đại mà Ngài đã làm cho các người làm sao.²⁵ Nhưng nếu các người vẫn còn hành động một cách gian-ác, thì các người lẫn vua các người sẽ bị quét sạch.”

2. Đức Chúa TRỜI phế Sau-lơ vì bất tuân (13.1-15.35)

Sau-lơ không vâng lời Đức Chúa TRỜI bằng việc hiến-tê một cách sai-quấy (13.1-13.15a)

13¹Sau-lơ được 40 tuổi⁽²⁾ khi ông bắt đầu trị-vì; và ông trị-vì 32 năm trên Y-sơ-ra-ên.

²Bây giờ, Sau-lơ chọn cho mình 3 ngàn người nam của Y-sơ-ra-ên; trong đó 2 ngàn ở với Sau-lơ tại Mích-ma và ở trong xứ đồi núi Bê-tên, trong khi 1 ngàn ở với Giô-na-than tại Ghi-bê-a thuộc Bên-gia-min. Song vua cho phần dân-chúng còn lại đi, mỗi người về lều của họ.³ Rồi Giô-na-than đánh hạ đôn của dân Phi-li-tin ở tại Ghê-ba; và dân Phi-li-tin nghe về điều đó. Rồi Sau-lơ thổi kèn trom-bét khắp tất cả xứ, nói: “Dân Hê-bơ-rơ hãy nghe!”⁴ Và tất cả Y-sơ-ra-ên nghe nói rằng Sau-lơ đã đánh đôn của dân Phi-li-tin, và rằng Y-sơ-ra-ên đã thành đáng hận đối với dân Phi-li-tin. Thế thì dân-chúng được triệu-tập theo Sau-lơ tại Ghinh-ganh.

⁵Bây giờ dân Phi-li-tin hợp lại để đánh với Y-sơ-ra-ên, 30 ngàn cỗ xe, 6 ngàn kỵ-binh, và người ta nhiều như cát trên bờ biển; chúng đi lên và đóng trại tại Mích-ma, phía đông của Bết-A-ven.⁶ Khi người Y-sơ-ra-ên nhận ra họ ở trong giải đất hẹp (vì người ta bị siết quá chặt), dân ân mình trong các động, trong các bụi cây, trong các vách đá, trong các hầm chứa, và trong các hố.⁷ Cũng có vài người Hê-bơ-rơ vượt qua sông Giô-đan vào trong đất Gát và Ga-la-át. Nhưng về phần Sau-lơ, ông vẫn còn ở tại Ghinh-ganh, và mọi người theo ông đều run lập-cập.

⁸Bây giờ ông đã đợi 7 ngày, theo thời-gian Sa-mu-ên chi-định, nhưng Sa-mu-ên không đến Ghinh-ganh; và người ta đang chạy tán-loạn khỏi người.⁹ Thế là Sau-lơ nói: “Hãy đem cho ta của-lễ thiêu và các của-lễ bình-an!” Và người dâng của-lễ thiêu.¹⁰ Và xây ra, ngay khi người dâng của-lễ thiêu xong, thì kia, Sa-mu-ên đến; và Sau-lơ đi ra đón ông và chào ông.¹¹ Nhưng Sa-mu-ên nói: “Bệ hạ đã làm gì vậy?” Và Sau-lơ nói: “Bởi vì tôi đã thấy dân-chúng đang chạy tán-loạn khỏi tôi, và rằng ông đã không đến trong vòng những ngày đã chi-định, và rằng dân Phi-li-tin đang tập-hợp tại Mích-ma,¹² vì thế, tôi nói: ‘Ngay bây giờ, dân Phi-li-tin sẽ đi xuống chống tôi tại Ghinh-ganh, mà tôi đã chưa xin ân-huệ của Đức GIA-VÊ.’ Vì vậy tôi đã buộc mình mà hiến-dâng của-lễ thiêu.”¹³ Và Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: “Bệ hạ đã hành-động ngu-dại; bệ hạ đã không giữ mệnh-lệnh của GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của mình, mà Ngài đã truyền cho bệ hạ, vì bây giờ Đức GIA-VÊ đáng lẽ đã lập vương-quốc của bệ hạ trên Y-sơ-ra-ên mãi mãi.¹⁴ Nhưng bây giờ vương-quốc của bệ hạ sẽ không tiếp-tục tồn-tại. Đức GIA-VÊ đã tìm ra cho Ngài một người theo chính tâm Ngài, và Ngài đã bổ-nhiệm người ấy làm kẻ cai-trị trên dân Ngài, bởi vì bệ hạ đã không giữ điều mà Đức GIA-VÊ đã truyền cho bệ hạ.”¹⁵ Lúc đó Sa-mu-ên chỗi dậy và đi lên từ Ghinh-ganh đến Ghi-bê-a của Bên-gia-min.

Các chương-ngại quân-sự của Sau-lơ (13.15b-13.22)

Và Sau-lơ đếm những người hiện-diện với mình khoảng 600 người.¹⁶ Bây giờ Sau-lơ và con trai Giô-na-than của ông, và quân-dân hiện-diện với họ ở tại Ghê-ba của Bên-gia-min trong khi dân Phi-li-tin cắm trại tại Mích-ma.¹⁷ Rồi các quân bổ-ráp đến từ trại của dân Phi-li-tin trong 3 toán; một toán hướng về Ôp-ra, đến đất Su-anh,¹⁸ một

¹Phiên bản Hy-lạp và Hê-bơ-rơ: Sa-mu-ên; có bản: Sam-sôn

²số tuổi này có ghi trong bản Hê-bơ-rơ, không có ghi trong bản Bảy Mươi

toán khác hướng về Bết-hô-rôn, và một toán khác hướng về biên-giới nhìn xuống thung-lũng Sê-bô-im hướng về vùng hoang-vu.

19Bây giờ, *người ta* không thể tìm thấy một thợ rèn nào trong khắp đất của Y-sơ-ra-ên, vì dân Phi-li-tin nói: “E rằng dân Hê-bơ-rơ làm gươm hay giáo.” ²⁰Vì vậy tất cả Y-sơ-ra-ên, mỗi người đều đi xuống tới dân Phi-li-tin để rèn lưỡi cày của mình, cuộc chim của mình, rìu của mình, và cuộc của mình. ²¹Và giá tiền phải trả là hai-phần-ba siéc-lơ cho các lưỡi cày, những cuộc chim, những chĩa ba răng, những rìu, và để sửa những cái cuộc. ²²Vì vậy xảy ra vào ngày chiến-trận, *người ta* không tìm thấy cả gươm lẫn giáo trong tay của bất cứ một ai trong các người ở với Sau-lơ và Giô-na-than, nhưng *người ta* thấy chúng trong tay của Sau-lơ và Giô-na-than con trai của người.

Kế-hoạch dững-cảm của Giô-na-than (13.23-14.23)

23Và đồn của dân Phi-li-tin trải dài đến tận đèo Mích-ma.

14¹Bây giờ, cái ngày ấy đã đến rằng Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, nói với gã trai trẻ đang vác áo giáp của mình: “Đến đây, chúng ta hãy vượt qua đến quân đồn của dân Phi-li-tin ở phía bên kia.” Nhưng người đã chẳng nói cho cha mình biết. ²Và Sau-lơ đang ở tại ngoại ô Ghi-bê-a, dưới cây lựu ở tại Mi-gơ-rôn. Và số người ở với người ước chừng 600 người đàn-ông, ³và A-hi-gia, con trai của A-hi-túp, anh-em của Y-ca-bốt, con trai của Phi-nê-a, con trai của Ê-li, thầy tế-lễ của ĐỨC GIA-VÊ tại Si-lô, đang mang áo ê-phốt. Và dân-chúng đã chẳng biết rằng Giô-na-than đã đi rồi. ⁴Và ở giữa các đèo mà Giô-na-than tìm cách vượt qua đến đồn dân Phi-li-tin, có một khối đá bén lờm-chờm ở phía bên này và một khối đá bén lờm-chờm ở phía bên kia; và tên của cái này là Bốt-sét, và tên của cái kia là Sê-nê. ⁵Cái khối đá bén lờm-chờm chỗi lên ở phía bắc đối diện với Mích-ma, còn cái kia ở phía nam đối diện với Ghê-ba.

⁶Lúc đó Giô-na-than nói với gã trai trẻ đang vác áo giáp của mình: “Đến đây, chúng ta hãy vượt qua đến đồn của những kẻ chẳng chịu cắt-bì này, có lẽ ĐỨC GIA-VÊ sẽ làm việc cho chúng ta, vì ĐỨC GIA-VÊ không bị bó buộc phải cứu bởi số nhiều hay bởi số ít.” ⁷Và kẻ vác áo giáp của người nói với người: “Xin làm mọi điều ở trong tâm ông; hãy cứ làm, và đây, tôi ở với ông theo tâm ông.” ⁸Rồi Giô-na-than nói: “Này, chúng ta sẽ vượt qua tới các người ấy và tỏ chúng ta cho chúng thấy. ⁹Nếu chúng nói như vậy: ‘Hãy chờ cho đến khi chúng ta đến cùng các người’; thì chúng ta sẽ đứng tại chỗ của chúng ta mà không đi lên đến cùng chúng. ¹⁰Nhưng nếu chúng nói như vậy: ‘Hãy đi lên đến cùng chúng ta,’ thì chúng ta sẽ đi lên; vì ĐỨC GIA-VÊ đã phó chúng trong tay chúng ta; và đây sẽ phải là dấu-hiệu cho chúng ta.” ¹¹Và khi cả hai người tự tỏ họ cho đồn của dân Phi-li-tin thấy, dân Phi-li-tin nói: “Kìa, bọn Hê-bơ-rơ đang đi ra khỏi những cái lỗ nơi chúng nó đã ẩn trốn.” ¹²Thế là những người lính của đồn trả lời Giô-na-than và kẻ vác áo giáp của người, rằng: “Đi lên đến cùng chúng ta, rồi chúng ta sẽ nói cho các người biết cái này.” Và Giô-na-than nói với kẻ vác áo giáp của mình: “Theo ta đi lên; vì ĐỨC GIA-VÊ đã phó chúng trong tay Y-sơ-ra-ên.” ¹³Rồi Giô-na-than bò lên bằng tay và chân của mình, và kẻ vác áo giáp của người ở đằng sau người; rồi chúng ngã trước Giô-na-than, và kẻ vác áo giáp của người giết

chết một số đảng sau người. ¹⁴Và cuộc tàn-sát đầu tiên đó mà Giô-na-than và kẻ vác áo giáp của người đã thực-hiện là khoảng 20 người ở bên trong một khoảng nửa luống cày trong một mẫu⁽¹⁾ đất. ¹⁵Và có một sự run-sợ trong trại, ngoài đồng, và ở giữa mọi người. Thậm-chí quân đồn-trú và quân bô-ráp cũng run lập-cập, trái đất rung-động đến nỗi nó trở thành một sự run-rẩy về ĐỨC CHÚA TRỜI.

16Ngay bây giờ các lính canh của Sau-lơ tại Ghi-bê-a của Bên-gia-min nhìn, và kìa, đám đông tán loạn; và chúng chạy lung tung. ¹⁷Và Sau-lơ nói với các người đang ở với mình: “Bây giờ, hãy tập-hợp và xem ai đã đi khỏi chúng ta.” Và khi chúng đã tập-hợp, kìa, Giô-na-than và kẻ vác áo giáp của người không có ở đó. ¹⁸Thế thì Sau-lơ nói cùng A-hi-gia: “Đem rương của ĐỨC CHÚA TRỜI lại đây.” Vì những con trai Y-sơ-ra-ên có được rương của ĐỨC CHÚA TRỜI vào thời đó. ¹⁹Và đã xảy ra trong khi Sau-lơ nói chuyện với thầy tế-lễ, thì sự náo-động trong trại dân Phi-li-tin lại tiếp-tục và càng tăng thêm; vì vậy Sau-lơ nói với thầy tế-lễ: “Hãy rút tay ông lại.” ²⁰Rồi Sau-lơ và tất cả các người đang ở với ông tập-hợp lại và ra trận; và kìa, gươm của mỗi người đánh lại bạn của hắn, và rất hỗn-loạn. ²¹Bây giờ, dân Hê-bơ-rơ mà trước đây đã ở với dân Phi-li-tin, những kẻ đã đi lên với chúng đó đây trong trại, thậm-chí họ cũng trở lòng để theo các người của Y-sơ-ra-ên đang ở với Sau-lơ và Giô-na-than. ²²Khi tất cả các người của Y-sơ-ra-ên đã ẩn trốn trong xứ đồi núi Ép-ra-im nghe rằng dân Phi-li-tin đã chạy trốn, ngay cả họ cũng rượt sát theo chúng trong trận-chiến. ²³Thế là ĐỨC GIA-VÊ đã giải-phóng Y-sơ-ra-ên ngày đó, và chiến-trận lan ra quá Bết-A-ven.

Lệnh ngụ-dại của Sau-lơ: không cho ăn (14.24-14.46)

24Bây giờ các người Y-sơ-ra-ên bị khốn-khổ trong ngày đó, vì Sau-lơ đã đặt dân-chúng dưới lời thề, nói: “Bị rửa-sả người dùng thức ăn trước buổi chiều, và cho đến khi ta đã báo-thù xong các kẻ thù của ta cho ta.” Vì vậy, không có một ai trong dân-chúng nếm thức-ăn. ²⁵Rồi tất cả dân trong xứ vào rừng, có mật ong trên mặt đất. ²⁶Khi các người ấy vào rừng, kìa, có một dòng mật ong; nhưng không một ai để tay của hắn vào miệng hắn, vì các người ấy sợ lời thề. ²⁷Nhưng Giô-na-than đã chẳng nghe khi cha của mình đặt chúng dưới lời thề; vì thế người gờ ra đầu cây gậy trong tay của mình ra mà chấm nó trong tổ ong, rồi để tay của mình vào miệng của mình; đôi mắt của người sáng ra. ²⁸Lúc đó, một người trong dân đáp lời và nói: “Cha ông đã nghiêm-ngặt đặt dân-chúng dưới lời thề, rằng: ‘Rửa-sả thay người ăn thức-ăn trong ngày nay.’ ” Và dân-chúng mệt-lử. ²⁹Thế thì Giô-na-than nói: “Cha ta đã làm rắc-rối cho xứ-sở. Bây giờ, xem nè, đôi mắt ta đã sáng ra dường bao bởi vì ta đã nếm một chút mật ong này. ³⁰Thật tốt hơn biết bao, nếu dân-chúng được tự-do ăn trong ngày nay từ chiến-lợi-phẩm của các kẻ thù của họ mà họ đã tìm được! Vì tới bây giờ sự tàn-sát giữa dân Phi-li-tin đã chẳng lớn lắm.”

31Và họ đã đánh giữa dân Phi-li-tin trong ngày đó từ Mích-ma đến A-gia-lôn. Và dân-chúng rất mệt. ³²Và dân-chúng đã làm, đối với chiến-lợi-phẩm: bắt chiên, bò, và bò con, rồi giết chúng trên mặt đất; dân-chúng ăn thịt chúng

¹một mẫu = 4 ngàn 50 m²

với máu. ³³Rồi họ nói cho Sau-lơ biết, rằng: “Kìa, dân-chúng đang phạm-tội cùng Đức GIA-VÊ bằng việc ăn thịt với máu.” Và vua nói: “Các ngươi đã hành-động một cách bất-chính; hãy lăn một hòn đá lớn đến cho ta hôm nay.” ³⁴Và Sau-lơ nói: “Các ngươi hãy tản ra trong dân-chúng và nói với họ: ‘Mỗi người các ngươi dẫn đến cho ta con bò của ngươi hoặc con chiên của ngươi, hãy làm thịt nó tại đây, và ăn; đừng phạm-tội cùng Đức GIA-VÊ bằng việc ăn với máu.’” Vì vậy đêm đó tất cả dân-chúng mỗi người đều dẫn con bò của họ đi với họ, rồi làm thịt nó ở đó. ³⁵Và Sau-lơ lập một bàn-thờ cho Đức GIA-VÊ; ấy là bàn-thờ thứ nhất mà ông lập cho Đức GIA-VÊ.

³⁶Đoạn Sau-lơ nói: “Chúng ta hãy đi xuống *đuổi* theo dân Phi-li-tin vào ban đêm và tịch thu chiến-lợi-phẩm ở giữa chúng cho đến khi có ánh-dương, và chúng ta chớ chừa lại một người nào của chúng.” Và họ nói: “Xin làm bất cứ điều gì dường là tốt trong mắt bệ-hạ.” Vì vậy thầy tế-lễ nói: “Chúng ta hãy đến gần Đức Chúa TRỜI ở đây.” ³⁷Và Sau-lơ cầu-vấn Đức Chúa TRỜI: “Con nên đi xuống *đuổi* theo dân Phi-li-tin chăng? Chúa sẽ phó chúng trong tay Y-sơ-ra-ên chăng?” Nhưng Ngài không trả lời ông trong ngày đó. ³⁸Và Sau-lơ nói: “Hãy đến gần đây, tất cả các ngươi, các góc⁽¹⁾ của dân chúng, và hãy điều-tra, xem tội này đã xảy ra hôm nay như thế nào. ³⁹Vì như Đức GIA-VÊ sống, Đấng giải-cứu Y-sơ-ra-ên, dẫu *tội ấy* là do nơi Giô-na-than con trai ta, chắc-chắn nó sẽ chết.” Nhưng không một ai trong tất cả dân chúng trả lời ông.” ⁴⁰Lúc đó vua nói với tất cả Y-sơ-ra-ên: “Các ngươi sẽ đứng ở một bên này, còn ta và Giô-na-than con trai ta sẽ ở một bên kia.” Và dân chúng nói với Sau-lơ: “Xin làm điều dường như là tốt trong mắt bệ hạ.” ⁴¹Vì thế, Sau-lơ thưa cùng Đức GIA-VÊ, Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên: “Xin ban cho một *thăm* hoàn-hảo.” Rồi Giô-na-than và Sau-lơ bị chọn, nhưng dân chúng đều thoát khỏi. ⁴²Và Sau-lơ nói: “Hãy ném *thăm* giữa ta và Giô-na-than con trai ta.” Và Giô-na-than bị chọn.

⁴³Thế thì Sau-lơ nói với Giô-na-than: “Hãy nói cho ta biết con đã làm điều gì.” Vì vậy Giô-na-than nói cho vua biết, rằng: “Thật sự con đã ném một ít mật ong bằng đầu gậy trong tay con. Con đây, con phải chết!” ⁴⁴Và Sau-lơ nói: “Nguyên xin Đức Chúa TRỜI gây ra cho *cha* như vậy và còn nhiều hơn, vì chắc-chắn con sẽ chết, hỡi Giô-na-than!” ⁴⁵Nhưng dân-chúng nói với Sau-lơ: “Giô-na-than phải chết ư, người đã làm ra cuộc giải-phóng lớn-lao này trong Y-sơ-ra-ên? Không đời nào có chuyện đó! Như Đức GIA-VÊ sống, sẽ không có một cọng tóc trên đầu người được rơi xuống đất; vì người đã đồng công với Đức Chúa TRỜI ngày này.” Thế là, dân-chúng giải-cứu Giô-na-than, và người đã không chết. ⁴⁶Đoạn, Sau-lơ đi lên, bỏ việc truy đuổi dân Phi-li-tin; dân Phi-li-tin đi đến chỗ riêng của chúng.

Những thành-công quân-sự của Sau-lơ (14.47-14.52)

⁴⁷Bấy giờ khi Sau-lơ đã nắm lấy vương-quốc trên Y-sơ-ra-ên, ông chiến-đầu chống lại tất cả các kẻ thù của ông ở mọi phía, chống lại Mô-áp, những con trai Am-môn, Ê-đôm, các vua của Xô-ba, và dân Phi-li-tin; và bất cứ nơi nào ông trở mình, ông giáng hình-phạt. ⁴⁸Và ông hành-

động dưng-cảm, và đánh hạ dân A-ma-léc, và giải-cứu Y-sơ-ra-ên khỏi tay những kẻ cướp bóc họ.

⁴⁹Bấy giờ, các người con trai của Sau-lơ là Giô-na-than, Giết-vi, và Manh-ki-sua; và tên của 2 người con gái của vua: tên của đứa đầu lòng là Mê-ráp, và tên của đứa nhỏ hơn là Mi-canh. ⁵⁰Và tên của vợ Sau-lơ là A-hi-nô-am, con gái của A-hi-ma-ách. Và tên của thống lãnh quân-đội vua là Áp-ne con trai của Nê-rơ, chú của Sau-lơ. ⁵¹Kích là cha của Sau-lơ, và Nê-rơ cha của Áp-ne là con trai của A-bi-ên.

⁵²Bấy giờ chiến-tranh với dân Phi-li-tin rất gay-go trong tất cả các ngày của Sau-lơ; và khi Sau-lơ thấy bất cứ một người nam mạnh-mẽ nào hay bất cứ một người nam dưng-cảm nào, thì vua thâu nạp người ấy cho mình.

Sau-lơ bắt tuân Đức Chúa TRỜI bằng việc giữ của cướp (15.1-15.9)

15¹Sau đó Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: “Đức GIA-VÊ đã sai ta xúc-dầu cho ông làm vua trên dân của Ngài, trên Y-sơ-ra-ên; vì thế bây giờ, hãy lắng nghe âm-thanh của các lời của Đức GIA-VÊ. ²Đức GIA-VÊ vạn-quân phán như vậy: ‘Ta sẽ phạt A-ma-léc vì điều hấn đã gây cho Y-sơ-ra-ên, thế nào hấn đặt hấn chống Y-sơ-ra-ên trên đường đi trong khi nó đang đi lên từ Ê-díp-tô. ³Bây giờ, đi và đánh hạ A-ma-léc, và hoàn-toàn hủy-diệt mọi thứ mà hấn có; và chớ tha hấn; nhưng giết chết cả nam lẫn nữ, trẻ con và em bé, bò và chiên, lạc-đà và lừa.’”

⁴Rồi Sau-lơ triệu-tập dân-chúng, và tập-hợp họ tại Tê-la-im, 200 ngàn bộ binh, và 10 ngàn người Giu-đa. ⁵Và Sau-lơ đến thành của A-ma-léc, và gài phục-kích trong thung-lũng. ⁶Và Sau-lơ nói với dân Kê-nít: “Đi! Rồi đi! Hãy đi xuống khỏi giữa vòng dân A-ma-léc, e rằng ta hủy-diệt các ngươi với chúng, vì các ngươi đã tỏ ra từ-tế với tất cả những con trai của Y-sơ-ra-ên khi họ đi lên từ Ê-díp-tô.” Vì vậy dân Kê-nít ra đi từ giữa dân A-ma-léc. ⁷Thế là Sau-lơ đánh hạ dân A-ma-léc, từ Ha-vi-la khi quý vị đi đến Su-ro, ở phía đông Ê-díp-tô. ⁸Và người bắt sống A-gát vua của dân A-ma-léc, và dùng lưỡi gươm hoàn-toàn hủy-diệt tất cả dân-chúng. ⁹Nhưng Sau-lơ và dân-chúng tha A-gát và các con tốt nhất trong bầy chiên, bầy bò, những con béo tốt, và những con chiên con, và mọi cái tốt, và đã chẳng muốn hủy-diệt chúng hoàn-toàn; nhưng mọi vật bị coi thường và không có giá-trị, họ hoàn-toàn hủy-diệt.

Đức Chúa TRỜI bác-bỏ Sau-lơ (15.10-15.23)

¹⁰Thế thì lời của Đức GIA-VÊ đến cùng Sa-mu-ên, rằng: ¹¹“Ta tiếc Ta đã lập Sau-lơ làm vua, vì nó đã xoay bỏ việc đi theo Ta, và đã chẳng thi-hành các mạng-lệnh của Ta.” Và Sa-mu-ên lấy làm buồn và kêu-gào cùng Đức GIA-VÊ suốt đêm. ¹²Và Sa-mu-ên dậy sớm vào buổi sáng để gặp Sau-lơ; và Sa-mu-ên được cho biết rằng: “Sau-lơ đã đến Cạt-mên, và kìa, ông đã dựng lên đài tưởng-niệm cho chính ông, rồi đổi hướng mà tiếp-tục đi xuống Ghinh-ganh.” ¹³Và Sa-mu-ên đến cùng Sau-lơ, và Sau-lơ nói với ông: “Nguyên ông được Đức GIA-VÊ ban phước! Tôi đã thi-hành mạng-lệnh Đức GIA-VÊ.” ¹⁴Nhưng Sa-mu-ên nói: “VẬY thì tiếng nầy của bầy chiên, và tiếng những con bò trong lỗ tai ta mà ta nghe là gì vậy?” ¹⁵Và Sau-lơ nói: “Họ đã đem chúng về từ dân A-ma-léc; vì dân-chúng đã

¹nghĩa là: người lãnh đạo, chỉ huy, v.v. của dân

tha những con tốt nhất của bầy chiên và những con bò, để hiến-tế cho GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của ông; nhưng phần còn lại chúng tôi đã hoàn-toàn hủy-diệt.”¹⁶Lúc đó Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: “Hãy chờ, và để ta nói cho bệ hạ biết điều Đức GIA-VÊ đã phán cùng ta đêm qua.” Và vua nói với ông: “Xin nói!”

¹⁷Và Sa-mu-ên nói: “Dẫu bệ hạ nhỏ bé trong chính mắt của bệ hạ, há là không đúng bệ hạ đã được làm đầu các chi-tộc Y-sơ-ra-ên hay sao? Và Đức GIA-VÊ đã xúc-dầu cho bệ hạ làm vua Y-sơ-ra-ên,¹⁸và Đức GIA-VÊ đã sai bệ hạ đi trên một con đường, rằng: ‘Hãy đi và hoàn-toàn diệt các kẻ phạm-tội, dân A-ma-léc, và hãy đánh lại chúng cho đến khi chúng bị tiêu-diệt.’¹⁹Vậy tại sao bệ hạ đã không vâng lời tiếng của Đức GIA-VÊ, nhưng đã cuồn của cướp, và đã làm điều ác trong cái nhìn của Đức GIA-VÊ?”²⁰Lúc đó Sau-lơ nói với Sa-mu-ên: “Tôi đã vâng lời tiếng của Đức GIA-VÊ, và đã đi trên con đường mà Đức GIA-VÊ đã sai tôi đi, và đã đem về A-gát, vua dân A-ma-léc, và đã hoàn-toàn hủy-diệt dân A-ma-léc.²¹Nhưng dân chúng đã lấy một chút chiến-lợi-phẩm, những chiên và bò, các vật tốt nhất trong các vật đáng tận-diệt, dâng hiến-tế cho GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của ông tại Ghinh-ganh.”²²Và Sa-mu-ên nói:

“Há Đức GIA-VÊ vui-thích nhiều trong các của-lễ thiêu và các tế-vật,
Bằng sự tuân theo tiếng của Đức GIA-VÊ?
Này, vâng lời tốt là hơn hiến-tế,
Và chú ý tốt hơn mỡ các chiên đực.
²³“Vì sự nổi-loạn là như tội bói-toán,
Và sự bắt phục-tùng là như tội và sự thờ hình-tượng.
Bởi vì vua đã bác-bỏ lời Đức GIA-VÊ,
Ngài cũng đã bác-bỏ bệ hạ không cho làm vua.”

Sau-lơ nài-xin được tha-thứ (15.24-15.35)

²⁴Lúc đó Sau-lơ nói với Sa-mu-ên: “Tôi đã phạm-tội; quả thật tôi đã vi-phạm miệng của Đức GIA-VÊ và các lời của ông, bởi vì tôi đã sợ dân-chúng mà đã nghe theo tiếng nói của họ.²⁵Vì thế, bây giờ, xin vui lòng tha tội của tôi và xin trở lại cùng tôi, để tôi có thể thờ-lạy Đức GIA-VÊ.”²⁶Nhưng Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: “Ta sẽ không trở lại cùng bệ hạ; vì bệ hạ đã bác-bỏ lời Đức GIA-VÊ, và Đức GIA-VÊ đã bác-bỏ bệ hạ không cho làm vua trên Y-sơ-ra-ên.”²⁷Và khi Sa-mu-ên quay đi, Sau-lơ nắm giữ vạt áo dài của ông, và nó rách.²⁸Thế là Sa-mu-ên nói với vua: “Đức GIA-VÊ đã xé vương-quốc Y-sơ-ra-ên khỏi bệ hạ hôm nay, và đã ban nó cho người láng-giềng của bệ hạ, người tốt hơn bệ hạ.²⁹Và Đấng Vinh-quang của Y-sơ-ra-ên cũng sẽ không nói dối hay dối ý của Ngài; vì Ngài không phải là loài người để Ngài phải dối ý Ngài.”³⁰Rồi Sau-lơ nói: “Tôi đã phạm tội; nhưng bây giờ xin kính-trọng tôi trước mặt các trưởng-lão của dân tôi và trước mặt Y-sơ-ra-ên, và xin đi về với tôi, để tôi có thể thờ-lạy GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của ông.”³¹Vì vậy Sa-mu-ên đi về theo Sau-lơ, rồi Sau-lơ thờ-lạy Đức GIA-VÊ.

³²Đoạn, Sa-mu-ên nói: “Đem cho ta A-gát, vua dân A-ma-léc.” Rồi A-gát phân-khoi đến cùng ông. Và A-gát nói: “Chắc-chắn sự cay-đắng của sự chết đã qua rồi!”

¹có bản: A-gát đến cùng ông một cách ngập-ngùng. A-gát nói: “Chắc-chắn đây là điều cay-đắng của sự chết.”

³³Nhưng Sa-mu-ên nói: “Như grom của người đã làm cho các bà thành không có con, thế là mẹ người sẽ không có con ở giữa các người đàn-bà.” Và Sa-mu-ên chặt A-gát thành từng mảnh trước mặt Đức GIA-VÊ tại Ghinh-ganh.

³⁴Đoạn, Sa-mu-ên đi đến Ra-ma, song Sau-lơ đi lên đến nhà của ông tại Ghi-bê-a của Sau-lơ.³⁵Và Sa-mu-ên chẳng lại gặp Sau-lơ cho đến ngày ông chết; vì Sa-mu-ên lấy làm đau lòng về Sau-lơ. Và Đức GIA-VÊ tiếc rằng Ngài đã lập Sau-lơ làm vua trên Y-sơ-ra-ên.

C. SAU-LO VÀ ĐA-VÍT (16.1-31.13)

1. Sa-mu-ên xúc-dầu cho Đa-vít làm vua (16.1-16.23)

Sa-mu-ên đi đến Bết-lê-hem xúc-dầu cho Đa-vít (16.1-16.11)

16¹Bây giờ Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: “Cho đến khi nào người sẽ còn buồn vì Sau-lơ, vì Ta đã bỏ nó không cho làm vua trên Y-sơ-ra-ên? Hãy đổ dầu đầy sừng của người, và hãy đi; Ta sẽ sai người đến cùng Y-sai người Bết-lê-hem, vì Ta đã chọn một vì vua cho Ta trong các con trai của nó.”²Nhưng Sa-mu-ên thưa: “Làm thế nào con có thể đi cho được? Khi Sau-lơ nghe được, hẳn sẽ giết con.” Đức GIA-VÊ phán: “Hãy bắt một con bò cái tơ theo người, và hãy nói: ‘Ta đã đến để hiến-tế cho GIA-VÊ.’³Và người sẽ mời Y-sai đến dự cuộc hiến-tế, và Ta sẽ chỉ cho người điều người sẽ làm; người sẽ xúc-dầu cho Ta người mà Ta nói với người.”⁴Thế là Sa-mu-ên làm điều Đức GIA-VÊ phán, và đến Bết-lê-hem. Các trưởng-lão thành ấy đến, run lập-cập, để gặp ông, và nói: “Ông đến trong bình-an chăng?”⁵Ông nói: “Trong bình-an; ta đã đến để hiến-tế cho Đức GIA-VÊ. Hãy biệt các người ra thánh và cùng ta đến cuộc hiến-tế.” Ông cũng thánh-hóa Y-sai và những con trai người, và mời họ đến cuộc hiến-tế.

⁶Thế thì xảy ra khi họ vào, ông nhìn Ê-li-áp và nghĩ: “Chắc-chắn người được-xúc-dầu của Đức GIA-VÊ ở trước mặt Ngài.”⁷Nhưng Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: “Đừng nhìn bề ngoài của nó hay chiều-cao của vóc dạng của nó, bởi vì Ta đã bác-bỏ nó, vì Chúa TRỜI chẳng thấy điều loài người thấy; vì loài người nhìn bề ngoài, nhưng GIA-VÊ nhìn trong tâm.”⁸Đoạn, Y-sai gọi A-bi-na-đáp, và bảo người đi qua trước mặt Sa-mu-ên. Và ông nói: “Đức GIA-VÊ cũng chẳng chọn người này.”⁹Kế đó, Y-sai bảo Sam-ma đi ngang qua. Và ông nói: “Đức GIA-VÊ cũng chẳng chọn người này.”¹⁰Như vậy Y-sai bảo 7 đứa con trai của mình đi qua trước mặt Sa-mu-ên. Nhưng Sa-mu-ên nói với Y-sai: “Đức GIA-VÊ đã chẳng chọn những người này.”¹¹Và Sa-mu-ên nói cùng Y-sai: “Đây là tất cả con của ông?” Và người nói: “Còn thằng út, và kia, nó đang chăn chiên.” Thế thì Sa-mu-ên nói với Y-sai: “Cho gọi và đem nó lại; vì chúng ta sẽ không ngồi xuống cho đến khi nó đến đây.”

Đa-vít được xúc-dầu (16.12-16.13)

¹²Vì vậy người sai đi và đem nó vào. Bây giờ nó hồng-hào, với đôi mắt xinh-đẹp và bề ngoài đẹp trai. Và Đức GIA-VÊ phán: “Đứng đây, xúc-dầu cho nó; vì đây là nó.”¹³Thế thì Sa-mu-ên lấy sừng đựng dầu, và xúc-dầu cho nó giữa các người anh của nó; và Linh Đức GIA-VÊ đến mạnh-mẽ trên Đa-vít từ ngày đó trở đi. Rồi Sa-mu-ên chối

đây, đi đến Ra-ma.

Đa-vít gia nhập ban nhân-viên của Sau-lơ (16.14-16.23)

14Bây giờ Linh *Đức* GIA-VÊ rời khỏi Sau-lơ, và một linh xấu từ *Đức* GIA-VÊ khủng-bố người. ¹⁵Các tôi-tớ của Sau-lơ bèn thưa cùng người: “Này bây giờ, một linh xấu từ *Đức* Chúa TRỜI đang khủng-bố chúa. ¹⁶Bây giờ xin chúa chúng tôi ra lệnh cho các tôi-tớ chúa ở trước mặt⁽¹⁾ chúa. Xin cho họ tìm một người là nhạc sĩ thụ-cầm tài; và sẽ xảy ra khi linh xấu từ *Đức* Chúa TRỜI ở trên chúa, kẻ đó sẽ gây *đàn*, và chúa sẽ được khỏe.” ¹⁷Vì vậy Sau-lơ nói với các tôi-tớ của mình: “Bây giờ đem cho ta một người có thể gây *đàn* giỏi, và đem nó đến cùng ta.” ¹⁸Lúc đó một trong những thanh-nam trả lời, rằng: “Kìa, tôi đã thấy con trai của Y-sai người Bết-lê-hem là một nhạc-sĩ tài, một người nam mạnh-mẽ và dũng-cảm, một hiệp-sĩ, người thận-trọng trong lời nói, và là một người đẹp trai; và *Đức* GIA-VÊ ở với người.” ¹⁹Thế là Sau-lơ sai các sứ-giả đến cùng Y-sai, và nói: “Hãy sai đến cùng ta Đa-vít con trai của người, là đứa đang ở với bầy chiên.” ²⁰Và Y-sai bắt một con lừa, *chất dầy* bánh, một bình rượu nho, và một con dê tơ, rồi gửi *chúng* cho Sau-lơ bởi Đa-vít con trai của mình. ²¹Rồi Đa-vít đến cùng Sau-lơ và đứng trước mặt vua và Sau-lơ rất thương người, và người trở thành kẻ vác áo giáp của vua. ²²Và Sau-lơ sai người đến Y-sai, nói: “Bây giờ hãy để Đa-vít đứng trước mặt ta; vì nó đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của ta.” ²³Thế là xảy ra bất cứ khi nào linh xấu từ *Đức* Chúa TRỜI đến cùng Sau-lơ, Đa-vít lấy thụ-cầm và gây *đàn* với bàn tay của mình; và Sau-lơ được tinh-táo, khỏe, và linh xấu ấy rời khỏi vua.

2. Đa-vít và Gô-li-át (17.1-17.58)

Gô-li-át thách-thức Y-sơ-ra-ên (17.1-17.21)

17¹Bây giờ dân Phi-li-tin tập-hợp quân-đội của chúng lại cho chiến-trận; và chúng tập-hợp tại Sô-cô thuộc Giu-đa, chúng cắm trại giữa Sô-cô và A-xê-ka, tại Ê-phê-Đa-mim. ²Và Sau-lơ và dân Y-sơ-ra-ên tập-hợp, và cắm trại trong thung-lũng Ê-la, và dàn trận để đương đầu dân Phi-li-tin. ³Và dân Phi-li-tin đứng trên núi ở phía bên này, trong khi Y-sơ-ra-ên đứng trên núi ở phía bên kia, giữa họ có một thung-lũng. ⁴Lúc đó có một tên vô-dịch đi ra từ quân-đội của dân Phi-li-tin tên là Gô-li-át, ở Gát, chiều cao hắn là 6 cu-bít⁽²⁾ và một gang. ⁵Và *hắn* có một cái mũ bằng đồng trên đầu *hắn*, và *hắn* mặc áo giáp vậy cá, và cái áo giáp nặng 5 ngàn siéc-lơ bằng đồng. ⁶*Hắn* cũng có những mảnh giáp đồng trên hai chân *hắn* và có một cây lao bằng đồng *đeo* giữa hai vai *hắn*. ⁷Và cái cán của cây giáo của *hắn* giống như cây trúc của thợ dệt cửi, và mũi của cây giáo *hắn* nặng 600 siéc-lơ bằng sắt; kẻ vác cái khiên của *hắn* cũng bước đi trước *hắn*. ⁸Và *hắn* đứng và la to cùng các đội-ngũ Y-sơ-ra-ên, và nói cùng họ: “Tại sao các người đi ra để *đàn* trận? Há ta không là người Phi-li-tin và các người các tôi-tớ của Sau-lơ ư? Hãy chọn một người cho các người, và để *hắn* đi xuống cùng ta. ⁹Nếu *hắn* có khả năng đánh với ta và hạ ta, thì chúng ta sẽ là tôi-tớ của các người; nhưng nếu ta thắng *hắn* và hạ *hắn*, thì các người sẽ trở thành tôi-tớ của chúng ta và phục-

¹hay: đang đứng chầu

²một cu-bít bằng độ 45cm7 (hay 12 inches), người này cao trên 1m8

vụ chúng ta.” ¹⁰Người Phi-li-tin ấy lại nói: “Trong ngày này ta thách-thức các đội-ngũ của Y-sơ-ra-ên; hãy cho ta một người *đặng* chúng ta có thể đánh với nhau.” ¹¹Khi Sau-lơ và tất cả Y-sơ-ra-ên nghe các lời này của người Phi-li-tin ấy thì họ đều lấy làm khiếp-đám và sợ-hãi lắm.

12Bây giờ Đa-vít là con trai một người Ê-phơ-rát thuộc Bết-lê-hem trong Giu-đa, có tên là Y-sai, và người có 8 người con trai. Và Y-sai đã già trong các ngày của Sau-lơ, và cao tuổi ở giữa các người đàn-ông. ¹³Và 3 người con trai lớn của Y-sai đã theo Sau-lơ ra trận. Và tên của 3 người con trai ra trận là Ê-li-áp con đầu lòng, thứ nhì kẻ người là A-bi-na-đáp, và người thứ ba là Sam-ma. ¹⁴Và Đa-vít là đứa con trai trẻ nhất. Bây giờ 3 người lớn nhất đã theo Sau-lơ, ¹⁵nhưng Đa-vít thì đi tới lui từ Sau-lơ để chặn bầy chiên của cha mình tại Bết-lê-hem. ¹⁶Và người Phi-li-tin đó tiến tới *cả* sáng *lần* chiều trong 40 ngày, và giữ vững lập trường.

17Lúc đó Y-sai nói với Đa-vít con trai của mình: “Bây giờ lấy cho các anh của con 1 ê-pha hạt lúa rang này và 10 ổ bánh này, và hãy chạy đến trại cho các anh con. ¹⁸Cũng đem 10 bánh sữa⁽³⁾ này cho vị chi-huy-trưởng hàng ngàn của *chúng*, và hãy xem các anh con có sao không, rồi đem tin của chúng về. ¹⁹Vì Sau-lơ và chúng và tất cả binh lính của Y-sơ-ra-ên đang ở trong thung-lũng Ê-la, đánh với dân Phi-li-tin.”

20Vì vậy Đa-vít chỗi dậy sớm vào buổi sáng và để bầy chiên lại cho một kẻ giữ chiên, rồi lấy đồ dự trữ mà đi như Y-sai đã bảo mình. Rồi người đến phạm vi của trại trong khi quân-đội vừa đi ra trong đội hình chiến đấu, thét to tiếng kêu ra trận. ²¹Và Y-sơ-ra-ên và Phi-li-tin kéo thành đội hình chiến đấu, quân-đội chống lại quân-đội.

Đa-vít nhận lời thách (17.22-17.30)

22Lúc đó Đa-vít để hành-lý của mình lại trong tay người giữ hành-lý, mà chạy đến trận-tuyên và đi vào để chào các anh của mình. ²³Trong khi người đang nói chuyện với họ, thì kìa, tên vô-dịch, người Phi-li-tin ở Gát tên là Gô-li-át, đang đi lên từ quân-đội của dân Phi-li-tin, và *hắn* nói cùng những lời ấy; và Đa-vít nghe được.

24Khi tất cả binh lính của Y-sơ-ra-ên thấy kẻ ấy, thì họ chạy trốn *hắn* và sợ-hãi lắm. ²⁵Và các người Y-sơ-ra-ên nói: “Các người đã thấy tên này đang đi lên chăng? Chắc-chắn *hắn* đang đi lên để thách-thức Y-sơ-ra-ên. Và sẽ rằng nhà vua sẽ cho kẻ giết *hắn* giàu và sẽ ban cho người ấy con gái của vua và khiến cho nhà cha người ấy tự-do⁽⁴⁾ trong Y-sơ-ra-ên.”

26Lúc đó Đa-vít nói với những người đang đứng cạnh mình: “Kẻ giết tên Phi-li-tin này và cất đi sự si-nhục khỏi Y-sơ-ra-ên sẽ được gì? Vì thắng Phi-li-tin không chịu cắt-bì này là ai mà *hắn* dám chế nhạo các binh-đội của *Đức* Chúa TRỜI sống?” ²⁷Và người ta nói cho người biết theo lời này, rằng: “Người giết *hắn* sẽ được như vậy.”

28Bây giờ Ê-li-áp anh cả của người nghe khi người nói chuyện với các người ấy; và con giận của Ê-li-áp bùng lên chống Đa-vít, và người nói: “Tại sao mày đã xuống *đây*?”

³bánh sữa hay pho-mát

⁴nghĩa là: khỏi đóng thuế và làm các việc phúc-dịch công-cộng

Và mây đã để lại số ít chiến đó trong vùng hoang-vu với ai? Tao biết sự hỗn-láo của mây và sự độc-ác của tâm mây; vì mây đã xuống *đây* cốt để xem trận-chiến.”
 29Nhưng Đa-vít nói: “Bây giờ tôi vừa làm điều gì vậy? Ấy đã chẳng phải chỉ là một lời nói hay sao?”
 30Rồi người xoay khỏi anh của mình qua người khác và nói cùng một điều đó; và người ta trả lời cùng một điều như trước.

Đa-vít giết Gô-li-át (17.31-17.58)

31Khi nghe các lời mà Đa-vít đã nói, người ta báo cho Sau-lơ biết, và Sau-lơ cho đòi người đến.
 32Và Đa-vít thưa cùng Sau-lơ: “Đừng để cho tâm của một người nào hồng vì hấn; kẻ tôi-tớ này của bệ hạ sẽ đi đánh với tên Phi-li-tin này.”
 33Lúc đó Sau-lơ nói với Đa-vít: “Người không có khả-năng chống lại tên Phi-li-tin này để đánh với hấn; vì người chỉ là một thanh-niên, trong khi hấn đã là một hiệp-sĩ từ thuở thiếu-niên của hấn.”
 34Nhưng Đa-vít thưa cùng Sau-lơ: “Kẻ tôi-tớ này của bệ hạ đã giữ bảy chiên của cha mình. Khi con sư-từ hay con gấu đến, và tha một con chiên con khỏi bầy, 35con đi ra đuổi theo nó mà đánh gục nó, và cứu con *chiên con* khỏi miệng của nó; và nếu nó chỗi dậy chống lại con, con nắm nó bởi hàm râu nó, đánh gục nó, và giết nó.
 36Kẻ tôi-tớ này của bệ hạ đã giết cả con sư-từ lẫn con gấu; và người Phi-li-tin không chịu cắt-bì này sẽ giống như một trong hai con đó, vì hấn đã chế nhạo các binh-đội của Đức Chúa TRỜI sống.”
 37Đa-vít lại nói: “Đức GIA-VÊ đã giải-cứu con khỏi vuốt sư-từ và khỏi vuốt gấu, Ngài sẽ giải-cứu con khỏi tay người Phi-li-tin này.”
 Và Sau-lơ nói với Đa-vít: “Hãy đi, nguyện-xin Đức GIA-VÊ ở với con.”

38Lúc đó Sau-lơ mặc cho Đa-vít bộ áo của vua, đội một mũ đồng trên đầu người, và cũng mặc áo giáp cho người.
 39Và Đa-vít buộc gươm của mình trên áo-giáp của mình và đi thử, vì người chưa từng thử *chúng*. Thế là Đa-vít thưa cùng Sau-lơ: “Con không thể đi với những cái này; vì con đã chưa từng thử *chúng*.”
 Và Đa-vít cởi chúng ra khỏi người mình.
 40Rồi người cầm cây gậy của mình trong tay và lựa năm hòn đá nhẵn từ suối, và để chúng trong cái túi của kẻ chăn-chiến mà người đã có, tức là trong túi của người, và cái ná bắn đá của người trong tay người; rồi người tiến gần tên Phi-li-tin.

41Đoạn tên Phi-li-tin đi tiếp và tới gần Đa-vít, với kẻ vác cái khiên ở phía trước hấn.
 42Khi tên Phi-li-tin nhìn và thấy Đa-vít, hấn khinh-thị người, vì người chỉ là một thanh-niên, hồng-hào với diện-mạo đẹp trai.
 43Và tên Phi-li-tin nói với Đa-vít: “Bộ ta là một con chó, để mây đến ta với những cây gậy ư?”
 Và tên Phi-li-tin rủa Đa-vít bởi các thần của hấn.
 44Tên Phi-li-tin cũng nói với Đa-vít: “Hãy đến ta, rồi ta sẽ ban thịt người cho chim trời và thú đồng.”
 45Lúc đó Đa-vít nói với tên Phi-li-tin: “Người đến ta với gươm, giáo, và lao, nhưng ta đến người trong danh Đức GIA-VÊ vạn quân, Đức Chúa TRỜI của các binh-đội Y-sơ-ra-ên, mà người đã chửi-bới.
 46Ngày này, Đức GIA-VÊ sẽ phó người vào trong tay ta, và ta sẽ đánh hạ người và cắt cái đầu người khỏi người. Và ngày này ta sẽ ban xác chết của quân-đội Phi-li-tin cho chim trời và thú rừng của trái đất, để toàn trái đất được biết rằng có một Đức Chúa TRỜI¹⁾ trong Y-sơ-ra-ên,
 47và để tất cả hội-chúng

này có thể biết rằng Đức GIA-VÊ không giải-cứu bởi gươm hay bởi giáo; vì chiến-trận là của Đức GIA-VÊ và Ngài sẽ phó các người trong tay chúng ta.”

48Lúc đó xảy ra khi tên Phi-li-tin tiến tới gần để đón Đa-vít, thì Đa-vít chạy nhanh về phía chiến-tuyến để đón tên Phi-li-tin.
 49Và Đa-vít thò tay mình trong túi của mình, lấy từ đó ra một hòn đá và bắn nó, và trúng tên Phi-li-tin nơi trán hấn. Và hòn đá lọt sâu trong trán hấn, đến nỗi hấn té úp mặt xuống đất.

50Như vậy Đa-vít thắng tên Phi-li-tin với một cái ná và một hòn đá, và người đánh hạ tên Phi-li-tin và giết hấn; nhưng chẳng có một cây gươm nào trong tay Đa-vít.
 51Rồi Đa-vít chạy và đứng trên tên Phi-li-tin và nắm lấy cây gươm của hấn, tuốt nó ra khỏi vỏ nó, giết hấn chết, và dùng gươm chặt đầu hấn. Khi dân Phi-li-tin thấy kẻ vô-dịch của mình đã chết, chúng chạy trốn.
 52Và những người Y-sơ-ra-ên và Giu-đa chỗi-dậy, reo-hò, và đuổi theo dân Phi-li-tin xa đến tận thung-lũng, và đến tận các công thành của Éc-rôn. Và các người Phi-li-tin bị giết nằm dọc theo đường đến Sa-a-ra-im, tức là đến Gát và Éc-rôn.
 53Rồi các con trai Y-sơ-ra-ên quay lại sau khi đuổi theo dân Phi-li-tin và cướp-bóc trại của chúng.
 54Lúc đó Đa-vít lấy cái đầu của tên Phi-li-tin và đem nó đến Giê-ru-sa-lem, nhưng người để các vũ-khí của hấn trong lều của mình.

55Bây giờ khi Sau-lơ thấy Đa-vít đi ra chống lại tên Phi-lit, người nói với Áp-ne, thống lãnh quân-đội: “Áp-ne, thanh-nam này là con trai của ai vậy?”
 Và Áp-ne nói: “Ôi bệ hạ! Bởi hôn bệ hạ, tôi không biết.”
 56Và nhà vua phán: “Người hãy hỏi thăm thanh-nam ấy là con trai của ai.”
 57Vì vậy khi Đa-vít trở lại sau khi giết tên Phi-li-tin, Áp-ne rước người và dẫn người đến trước mặt Sau-lơ, với cái đầu của tên Phi-li-tin trong tay người.
 58Và Sau-lơ nói với người: “Thanh-nam kia, người là con trai của ai?”
 Đa-vít trả lời: “Con trai của tôi-tớ của bệ hạ, Y-sai người Bết-lê-hem.”

3. Đa-vít và Giô-na-than trở thành bạn (18.1-20.42)

Sau-lơ ghen-ty Đa-vít (18.1-18.16)

18¹Bây giờ, xảy ra khi người đã nói với Sau-lơ xong, thì hôn của Giô-na-than gắn bó với hôn của Đa-vít, và Giô-na-than thương-yêu người như chính hôn của mình.
 2Và Sau-lơ bắt người vào ngày đó và không cho người trở về nhà cha của người.
 3Rồi Giô-na-than lập một giao-ước với Đa-vít, bởi vì người thương Đa-vít như chính hôn của mình.
 4Và Giô-na-than cởi áo dài ở trên mình, trao nó cho Đa-vít, với áo giáp của mình, gồm cả gươm của mình, cung của mình, và đai của mình.
 5Thế là Đa-vít ra đi bất cứ nơi nào Sau-lơ sai người đi, và thành-công; và Sau-lơ đặt người trên các người đàn-ông chiến-trận. Và đây là điều thú vị trong cái nhìn của tất cả dân-chúng và cũng trong cái nhìn của các tôi-tớ của Sau-lơ.

6Và xảy ra khi họ đang đến, khi Đa-vít trở về sau khi giết chết tên Phi-li-tin ấy, các người nữ đi ra từ tất cả các thành Y-sơ-ra-ên, vừa hát vừa nhảy múa, để đón vua Sau-lơ, với các trống cơm, với sự vui-mừng, và với các nhạc-cụ.
 7Và các người nữ ấy hát trong khi họ nhảy-múa, rằng:

“Sau-lơ đã giết hàng ngàn của ngài,
 Và Đa-vít hàng chục ngàn của chàng.”

¹hay: có một vị Thần trong Y-sơ-ra-ên

8Vậy thì Sau-lơ trở nên rất giận, vì lời nói này là xấu xa trước mắt vua; và vua nói: “Chúng đã gán cho Đa-vít hàng chục ngàn, nhưng chúng đã gán cho ta hàng ngàn. Bây giờ, nó có thể có cái gì hơn ngoại trừ vương-quốc này?”

9Và Sau-lơ nhìn Đa-vít với sự nghi-ngờ kể từ ngày đó trở đi.

10Bấy giờ xảy ra vào ngày hôm sau, một linh xấu từ Đức Chúa TRỜI đến mạnh-mê trên Sau-lơ, và vua nói như điên dại ở giữa nhà, trong khi Đa-vít đang đánh đàn với bàn tay của mình, ngày này qua ngày nọ; và trong tay Sau-lơ có cây giáo. 11Và Sau-lơ phóng cây giáo vì vua nghĩ: “Ta sẽ ghim¹⁾ chặt Đa-vít vào vách.” Nhưng Đa-vít né được 2 lần trong sự hiện-diện của vua.

12Bấy giờ Sau-lơ sợ Đa-vít, vì Đức GIA-VÊ ở cùng người, nhưng đã rời khỏi Sau-lơ. 13Bởi vậy Sau-lơ cắt chàng đi khỏi sự hiện-diện của vua, và bổ-nhiệm người làm chỉ-huy-trưởng một ngàn của mình; và Đa-vít đi ra và đi vào trước dân-chúng²⁾. 14Và Đa-vít thành-công trong tất cả các đường-lối của người vì Đức GIA-VÊ ở cùng người. 15Khi Sau-lơ thấy Đa-vít đang thành-công lớn, vua lấy làm sợ Đa-vít. 16Nhưng tất cả Y-sơ-ra-ên và Giu-đa đều thương Đa-vít; và người đi ra đi vào trước mặt họ.

Đa-vít cưới con gái của Sau-lơ (18.17-18.30)

17Sau đó, Sau-lơ nói với Đa-vít: “Đây là Mê-ráp con gái lớn của ta; ta sẽ gả nó cho người làm vợ, người chỉ làm một dưng-sĩ vì ta và đánh các chiến-trận của Đức GIA-VÊ.” Vì Sau-lơ nghĩ: “Bàn tay ta sẽ không được chống lại nó, nhưng ta để cho bàn tay của dân Phi-li-tin chống lại nó.” 18Nhưng Đa-vít thưa cùng Sau-lơ: “Con là ai, và cuộc đời của con là gì hay gia-đình cha của con là chi trong Y-sơ-ra-ên mà con được làm phò-mã?” 19Thế là xảy ra vào thời-điểm khi Mê-ráp, con gái của Sau-lơ, phải được gả cho Đa-vít, thì nàng bị gả cho Át-ri-ên, người Mê-hô-la, làm vợ.

20Bấy giờ Mi-canh, con gái của Sau-lơ, yêu Đa-vít. Khi họ nói cho Sau-lơ biết, thì việc ấy được vua tán-thành. 21Và Sau-lơ nghĩ: “Mình sẽ gả nó cho hắn, để nó làm cái bẫy cho hắn, và để bàn tay của dân Phi-li-tin có thể chống lại hắn.” Bởi vậy Sau-lơ nói với Đa-vít: “Lần thứ hai, người được làm con rể của ta hôm nay.” 22Đoạn Sau-lơ ra lệnh cho các tôi-tớ của mình: “Hãy bí mật nói với Đa-vít, rằng: ‘Này, nhà vua lấy làm vui-thích nơi anh, và tất cả các tôi-tớ của vua đều yêu-mến anh; vì thế bây giờ, trở thành phò-mã đi.’ ” 23Vì vậy, các tôi-tớ của Sau-lơ nói các lời này trong các lỗ tai của Đa-vít. Nhưng Đa-vít nói: “Có phải trở nên phò-mã là một việc nhỏ trong cái nhìn của các người sao, vì ta là một người nghèo và ít được quý-trọng?” 24Và các tôi-tớ của Sau-lơ báo cáo cho vua biết các lời mà Đa-vít đã nói. 25Lúc đó Sau-lơ nói: “Các người sẽ nói với Đa-vít như vậy: ‘Nhà vua chẳng đòi sinh-lễ gì, ngoại trừ 100 dương-bì của dân Phi-li-tin, để trả thù những kẻ thù-địch của nhà vua.’ ” Bấy giờ Sau-lơ trừ-liệu làm cho Đa-vít ngã bới tay dân Phi-li-tin. 26Khi các tôi-tớ của vua nói cho Đa-vít biết các lời này, Đa-vít thấy có thể đồng ý để trở thành phò-mã. Rồi các ngày ấy đã chưa tới hạn, 27Đa-vít

chối dậy mà đi, người và lính tráng của người, và đánh hạ 200³⁾ người ở giữa dân Phi-li-tin. Đoạn Đa-vít đem các dương-bì của chúng về, và họ nộp chúng cho vua đủ số, để người được thành phò-mã. Vì vậy Sau-lơ gả Mi-canh con gái của mình cho người để làm vợ. 28Khi Sau-lơ thấy và biết rằng Đức GIA-VÊ ở cùng Đa-vít, và rằng Mi-canh, con gái Sau-lơ, yêu người, 29Sau-lơ càng sợ Đa-vít hơn nữa. Như vậy Sau-lơ liên-tục là kẻ thù Đa-vít.

30Lúc đó các chỉ-huy-trưởng của dân Phi-li-tin đi ra để gây chiến, và xảy ra chúng càng đi ra chừng nào thì Đa-vít càng tỏ ra khôn-ngoa hơn tất cả tôi-tớ của Sau-lơ. Vì vậy danh của người rất được quý trọng.

Đa-vít thoát khỏi Sau-lơ (19.1-19.24)

19¹⁾Bấy giờ Sau-lơ bảo Giô-na-than con trai của mình và tất cả tôi-tớ của mình phải giết Đa-vít. Nhưng Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, rất hài lòng với Đa-vít. 2Vì vậy Giô-na-than nói cho Đa-vít biết, rằng: “Sau-lơ, cha của tôi, đang tìm cách giết anh. Bởi vậy bây giờ, xin cảnh-giác trong buổi sáng, hãy ở một nơi bí-mật và ẩn mình. 3Và tôi sẽ đi ra và đứng bên cạnh cha của tôi trong cánh đồng nơi anh đang ở, và tôi sẽ nói với cha tôi về anh; nếu tôi thấy bất cứ điều gì, thì tôi sẽ cho anh biết.” 4Rồi Giô-na-than nói tốt về Đa-vít cùng Sau-lơ, cha của mình, và nói với vua: “Xin nhà vua chớ phạm-tội cùng tôi-tớ của mình là Đa-vít, vì người đã chẳng phạm-tội cùng bệ hạ, và vì các công-việc của người đã rất tốt cho bệ hạ. 5Vì người đã liều mạng của mình và đã đánh hạ tên Phi-li-tin, và Đức GIA-VÊ đã đem đến một sự giải-phóng lớn-lao cho tất cả Y-sơ-ra-ên; bệ hạ đã thấy điều đó, và đã vui-mừng. Thì cơ sao bệ hạ lại muốn phạm-tội cùng máu vô-tội, bằng cách giết chết Đa-vít không có lý-do?” 6Và Sau-lơ nghe theo tiếng của Giô-na-than; và Sau-lơ thề: “Như Đức GIA-VÊ sống, nó sẽ không bị giết.” 7Rồi Giô-na-than gọi Đa-vít, và Giô-na-than nói cho người biết tất cả những lời này. Và Giô-na-than dẫn Đa-vít đến cùng Sau-lơ, rồi người ở trong sự hiện-diện của vua như trước.

8Khi lại có chiến-tranh, Đa-vít đi ra và đánh với dân Phi-li-tin, và đánh hạ chúng với cuộc tàn-sát lớn-lao, đến nỗi chúng chạy trốn trước mặt người. 9Bấy giờ, có một linh xấu từ Đức GIA-VÊ trên Sau-lơ khi vua đang ngồi trong nhà của mình với cây giáo của mình trong tay mình, và Đa-vít đang chơi hạc-cầm với bàn tay của người. 10Và Sau-lơ định ghim Đa-vít vào vách bằng cây giáo, nhưng người luồn đi khỏi sự hiện-diện của Sau-lơ, đến nỗi vua găm cây giáo vào trong vách. Và Đa-vít chạy trốn và thoát khỏi đêm đó.

11Lúc đó, Sau-lơ sai các sứ-giã đến nhà Đa-vít để canh-giữ người, cốt để giết người chết vào buổi sáng. Nhưng Mi-canh, vợ Đa-vít, cho người biết rằng: “Nếu anh không cứu sinh-mạng của anh đêm nay, thì ngày mai anh sẽ bị giết.” 12Vì vậy, Mi-canh cho Đa-vít xuống qua cửa sổ, và người đi ra, chạy trốn, và thoát khỏi. 13Và Mi-canh lấy gia-tượng⁴⁾ và để nó trên giường, và đặt cái mền bông bằng lông dê ở nơi đầu nó, và phủ nó bằng quần-áo. 14Khi Sau-lơ sai các sứ-giã bắt Đa-vít, nàng nói: “Anh ấy bệnh.” 15Đoạn Sau-lơ sai các sứ-giã đến thăm Đa-vít, nói: “Hãy

¹⁾nguyên ngữ: “Ta sẽ đánh hạ Đa-vít và vách tường.”

²⁾nghĩa là: Đa-vít hiện ngang oai hùng trước quân dân

³⁾Bản khác: 100. So-sánh với 2 Sa-mu-ên 3.14; bản Hê-bơ-rơ: 200

⁴⁾hay: hình-tượng

đỡ nó lên cho ta trên giường, để ta có thể giết nó chết.”
 16Khi các sứ-giả vào, kia, gia-tượng đang ở trên giường với cái mền bông bằng lông dê nơi đầu của nó. 17Thế là Sau-lơ nói với Mí-canh: “Tại sao người lừa-gạt ta như thế này và để kẻ thù của ta đi, để nó đã thoát khỏi rồi?” Và Mí-canh thưa cùng Sau-lơ: “Anh ấy đã nói với con: ‘Đề anh đi! Tại sao anh phải giết em?’”

18Bấy giờ Đa-vít chạy trốn, thoát khỏi, đến cùng Sa-mu-ên tại Ra-ma, và nói cho ông biết mọi điều Sau-lơ đã gây cho mình. Rồi người và Sa-mu-ên đi và ở lại tại Na-giốt. 19Và Sau-lơ được cho biết, rằng: “Kia, Đa-vít ở tại Na-giốt trong Ra-ma.” 20Thế thì Sau-lơ sai các sứ-giả đi bắt Đa-vít, nhưng khi chúng thấy toán các đảng tiên-tri đang nói tiên-tri, với Sa-mu-ên đứng chủ trì họ, thì Linh của Đức Chúa TRỜI đến trên các sứ-giả của Sau-lơ; rồi chúng cũng nói tiên-tri. 21Và khi Sau-lơ được cho biết, thì vua sai các sứ-giả khác đi, rồi chúng cũng nói tiên-tri. Thế là Sau-lơ lại sai các sứ-giả đi lần thứ ba, rồi chúng cũng nói tiên-tri. 22Rồi chính Sau-lơ đi đến Ra-ma, và đến xa tận cái giếng lớn ở tại Sê-cu; và vua hỏi, rằng: “Sa-mu-ên và Đa-vít ở đâu?” Và có người thưa: “Kia, họ đang ở tại Na-giốt trong Ra-ma.” 23Và vua đi từ đó đến Na-giốt trong Ra-ma; và Linh của Đức Chúa TRỜI cũng đến trên vua, ngõ hầu vua đi theo nói tiên-tri liên-tục cho đến khi vua đến Na-giốt trong Ra-ma. 24Và vua cũng lột quần-áo của mình ra, vua cũng nói tiên-tri trước mặt Sa-mu-ên và nằm xuống trần-trường suốt cả ngày đó và suốt cả đêm đó. Vì thế, người ta nói: “Có phải Sau-lơ cũng ở giữa vòng các đảng tiên-tri?”

Giao-ước của Giô-na-than và Đa-vít (20.1-20.29)

20Đoạn Đa-vít chạy trốn từ Na-giốt trong Ra-ma, và đến và nói trước mặt Giô-na-than: “Tôi đã làm gì? Sự độc-ác của tôi là gì? Và tội của tôi trước mặt cha anh là gì, để người đang truy tìm sinh-mạng của tôi?” 2Và Giô-na-than nói với người: “Không đời nào có chuyện đó! Anh sẽ không chết đâu. Đây, cha tôi chẳng làm bất cứ việc gì, lớn hay nhỏ, mà không lộ cho tôi biết. Vì vậy, tại sao cha tôi phải giấu việc này với tôi? Không như thế đâu!” 3Tuy nhiên, Đa-vít lại thề, nói: “Cha anh biết rõ rằng tôi đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của anh, và vua đã nói: ‘Chớ để cho Giô-na-than biết điều này, e nó sâu-khổ.’ Nhưng thật như Đức GIA-VÊ sống và hồn anh sống, có khoảng một bước giữa tôi và sự chết⁽¹⁾.” 4Thế thì Giô-na-than nói với Đa-vít: “Bất cứ điều gì hồn anh nói, tôi sẽ làm cho anh.” 5Vì vậy Đa-vít nói với Giô-na-than: “Ngày mai có trăng mới, và tôi phải ngồi xuống để ăn với nhà vua. Nhưng, xin cho tôi đi, để tôi có thể ẩn mình ngoài đồng cho đến buổi chiều thứ ba. 6Nếu cha anh có nhớ đến tôi chút nào, thì xin nói: ‘Đa-vít đã khẩn khoản xin con để chạy đến Bết-lê-hem, thành-phố của nó, vì đó là lễ hiến-tế hằng năm ở đó cho toàn-thể gia-đình.’ 7Nếu vua nói như vậy: ‘Tốt,’ thì kẻ tội-tử của anh được an-toàn; nhưng nếu vua rất giận-dữ, thì hãy biết rằng vua đã quyết-định theo điều xấu-xa. 8Vì thế, xin đối-xử tử-tế với kẻ tội-tử này của anh, vì anh đã đưa kẻ tội-tử này của anh vào trong một giao-ước của Đức GIA-VÊ với anh. Nhưng nếu có sự độc-ác trong tôi, xin chính anh giết tôi; vì tại sao anh lại đem tôi đến cha anh?” 9Và Giô-na-than nói: “Anh chớ

có nghĩ vậy! Vì nếu thật sự tôi biết được cha tôi đã quyết-định điều xấu đến trên anh, thì tôi đã không nói nó cho anh biết hay sao?” 10Đoạn Đa-vít nói với Giô-na-than: “Ai sẽ cho tôi biết nếu cha anh trả lời anh một cách khác-nghiệt?” 11Và Giô-na-than nói với Đa-vít: “Đi, chúng ta hãy ra ngoài đồng.” Vì vậy cả hai đi ra ngoài đồng.

12Lúc đó Giô-na-than nói với Đa-vít: “Đức GIA-VÊ, Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên! Khi tôi đã dò được ý cha tôi vào giờ này vào ngày mai, hoặc ngày thứ ba, này, nếu tốt cho Đa-vít, tôi sẽ không sai đến anh và cho anh biết nó hay sao? 13Nếu hại anh là điều làm cha tôi vừa lòng, thì xin Đức GIA-VÊ gây ra như thế cho Giô-na-than và càng hơn nữa, nếu tôi không cho anh biết nó và cho anh đi khỏi, để anh được đi trong an-toàn. Và nguyên-xin Đức GIA-VÊ ở cùng anh như Ngài đã ở cùng cha tôi. 14Và nếu tôi còn sống, anh sẽ không tỏ ra cho tôi sự ân-cần thương-yêu của Đức GIA-VÊ, để tôi có thể không chết hay sao? 15Và anh sẽ không được cắt đi lòng ân-cần thương-yêu của anh khỏi nhà tôi mãi mãi, ngay cả khi Đức GIA-VÊ diệt hết mọi kẻ thù của Đa-vít khỏi mặt trái đất này cũng không.” 16Thế là Giô-na-than lập một giao-ước với nhà của Đa-vít: “Nguyện Đức GIA-VÊ đòi nó nơi tay của những kẻ thù Đa-vít.” 17Và Giô-na-than bắt Đa-vít thề một lần nữa vì tình thương-yêu của mình cho Đa-vít, vì người thương-yêu Đa-vít như người thương-yêu chính hồn của mình.

18Đoạn Giô-na-than nói với người: “Ngày mai có trăng mới, và người ta sẽ thấy thiếu anh vì chỗ ngồi của anh sẽ trống. 19Khi anh đã ở lại 3 ngày, anh sẽ đi xuống mau đến chỗ anh đã ẩn mình vào cái ngày đầy biến-cổ đó, và anh sẽ lại gần hòn đá Ê-xe. 20Rồi tôi sẽ bắn 3 mũi tên tới bên ấy, dường như tôi bắn vào một cái bia. 21Và này, tôi sẽ sai thằng nhỏ đi, nói: ‘Hãy đi, tìm các mũi tên.’ Nếu tôi nói cụ-thể cùng thằng nhỏ: ‘Kia, các mũi tên ở bên này của mây, lượm chúng đi,’ lúc đó hãy đến; vì có an-toàn cho anh và chẳng có điều gì tai-hại, như Đức GIA-VÊ sống. 22Nhưng nếu tôi nói với thằng nhỏ: ‘Kia, các mũi tên ở quá mây,’ thì hãy đi, vì Đức GIA-VÊ đã sai anh đi. 23Còn về lời mà anh và tôi đã nói, này, Đức GIA-VÊ ở giữa anh và tôi mãi mãi.”

24Vì vậy Đa-vít ẩn trốn ngoài đồng; và khi trăng mới lên, nhà vua ngồi xuống để ăn thức ăn. 25Và nhà vua ngồi nơi chỗ của mình như thường-lệ, chỗ ngồi cạnh vách tường, rồi Giô-na-than đứng dậy, và Áp-ne ngồi xuống cạnh Sau-lơ, nhưng chỗ của Đa-vít bỏ trống. 26Tuy nhiên Sau-lơ đã chẳng nói gì trong ngày đó, vì vua nghĩ: ‘Áy là một sự rui-ro, hẳn không sạch, chắc-chắn không sạch.’ 27Rồi xảy ra vào ngày kế, ngày thứ nhì có trăng mới, chỗ của Đa-vít trống; vì vậy Sau-lơ nói với Giô-na-than, con trai của mình: “Tại sao con trai của Y-sai đã không đến dự bữa ăn, hôm qua hay hôm nay?” 28Lúc đó Giô-na-than trả lời Sau-lơ: “Đa-vít đã khẩn khoản xin con cho đến Bết-lê-hem, 29vì anh đã nói: ‘Xin cho tôi đi, vì gia-đình chúng tôi có một cuộc hiến-tế trong thành, và anh tôi đã bảo tôi đến dự. Và bây giờ, nếu tôi đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của anh, thì xin vui lòng cho tôi ra đi để tôi được thăm các anh tôi.’ Vì lý-do này, anh không đến bàn của nhà vua.

Sau-lơ nổi-giận với Giô-na-than (20.30-20.42)

30Lúc đó Sau-lơ giận Giô-na-than bưng bưng, và vua nói

¹nghĩa là: tôi suýt chết

với người: “Người, con trai của một người đàn-bà xấu-xa, phân loạn kia! Bộ tao không biết mày đang chọn⁽¹⁾ con trai Y-sai cho sự si-nhục của chính mày và cho sự si-nhục của cái trần-trưởng của mẹ mày⁽²⁾ hay sao? ³¹Vì, trong suốt những ngày mà con trai của Y-sai còn sống trên trái đất, mày và vương-quốc mày sẽ chẳng được thiết lập. Bởi vậy, bây giờ, hãy sai dẫn nó lại cho ta, vì nó là con trai của thần chết⁽³⁾.” ³²Nhưng Giô-na-than trả lời Sau-lơ, cha của mình và tâu với vua: “Tại sao anh ấy phải bị giết? Anh ấy đã làm điều gì?” ³³Thế thì Sau-lơ phóng cây giáo của mình đến người đang đánh hạ người; vì vậy Giô-na-than biết rằng cha của mình đã quyết-định giết Đa-vít. ³⁴Lúc đó Giô-na-than chỗi dậy khỏi bàn ăn trong con giận mãnh-liệt, và chẳng ăn thức ăn nào trong ngày thứ hai có trăng mới, vì người rất buồn-bực về Đa-vít, vì cha của mình đã làm mình mất danh-dự.

³⁵Bây giờ đã xảy ra vào buổi sáng, Giô-na-than đi ra ngoài đồng vì lời hẹn với Đa-vít, và có một đứa tiểu đồng đi với người. ³⁶Và người nói với tiểu đồng của mình: “Chạy đi, bây giờ tìm các mũi tên mà ta sắp bắn.” Khi thằng bé đang chạy, người bắn một mũi tên qua khỏi nó. ³⁷Khi thằng bé tới chỗ có mũi tên mà Giô-na-than đã bắn, Giô-na-than gọi theo thằng bé, nói: “Chẳng phải mũi tên ấy ở quá mây à?” ³⁸Và Giô-na-than lại gọi theo thằng bé: “Đi gấp lên, nhanh lên, đừng lưu lại!” Và tiểu đồng của Giô-na-than lượm mũi tên, và đến cùng chủ của nó. ³⁹Nhưng, thằng bé chẳng biết gì cả; chỉ Giô-na-than và Đa-vít biết chuyện mà thôi. ⁴⁰Đoạn Giô-na-than trao các vũ-khí của mình cho tiểu đồng của mình, và bảo nó: “Hãy đi, đem chúng về thành.” ⁴¹Khi thằng bé đã đi rồi, Đa-vít chỗi dậy từ phía nam, sắp mặt mình xuống đất, và cúi 3 lần. Và 2 người hôn nhau và cùng nhau khóc; nhưng Đa-vít khóc nhiều hơn. ⁴²Và Giô-na-than nói với Đa-vít: “Đi an-toàn, vì chúng ta đã thề với nhau trong danh Đức GIA-VÊ, rằng: ‘Đức GIA-VÊ sẽ ở giữa tôi và anh, ở giữa dòng-dối tôi và dòng-dối anh mãi mãi.’” Rồi người chỗi dậy và ra đi, trong khi Giô-na-than đi vào trong thành.

4. Sau-lơ đuổi bắt Đa-vít (21.1-26.25)

Đa-vít lấy bánh biêt ra thánh (21.1-21.9)

21¹Rồi Đa-vít đến Nóp, tới cùng thầy tế-lễ A-hi-mê-léc; và A-hi-mê-léc vừa đến đón Đa-vít vừa run-rẩy, và nói với người: “Cớ sao ông có một mình và không ai tháp tùng ông?” ²Và Đa-vít nói với thầy tế-lễ A-hi-mê-léc: “Nhà vua đã ủy thác cho ta một việc, và đã phán cùng ta: ‘Chớ cho một ai biết bất cứ điều gì về việc mà ta đang sai người đi và ta đã ủy thác người; và ta đã chỉ-thị các người trai trẻ đến một chỗ nọ.’” Bởi vậy, bây giờ, cái gì ở dưới tay thầy⁽⁴⁾? Hãy cho trong tay ta 5 ô bánh hay bất cứ cái gì có thể tìm được.” ⁴Và thầy tế-lễ trả lời Đa-vít và nói: “Không có bánh thường dưới tay tôi, nhưng có bánh được biêt ra thánh; chỉ nếu những người trai trẻ ấy đã giữ mình tránh đàn-bà.” ⁵Và Đa-vít trả lời thầy tế-lễ mà nói với người: “Chắc-chắn chúng ta đã giữ mình khỏi đàn-bà như trước đây khi ta ra đi và thân-thể của những người

trai trẻ ấy đã là thánh⁽⁵⁾ đầu đó là một chuyện đi thông-thường; thì hôm nay trong thân-thể sẽ càng thánh hơn biêt bao?” ⁶Thế là thầy tế-lễ cho người bánh được biêt ra thánh; vì chẳng có bánh gì ở đó, chỉ có bánh Trung-hiến đã được cất dọn khỏi trước mặt Đức GIA-VÊ, cốt để đặt bánh nóng thể vào chỗ nó khi nó được lấy đi.

⁷Bây giờ, có một kẻ trong các tôi-tớ của Sau-lơ ở đó trong ngày đó, bắt đợi chờ trước mặt Đức GIA-VÊ; và tên nó là Đô-e, người Ê-dôm, trưởng các kẻ chăn chiên của Sau-lơ.

⁸Và Đa-vít nói với A-hi-mê-léc: “Bây giờ có một cây giáo hay một cây gươm dưới tay thầy không? Vì ta đã không đem theo cây gươm của ta hay các vũ-khí của ta trong tay ta, vì việc của nhà vua khẩn-cấp.” ⁹Rồi thầy tế-lễ nói: “Cây gươm của Gô-li-át tên Phi-li-tin, kẻ mà ông đã đánh hạ trong thung-lũng Ê-la, kia, nó được bọc lại trong một miếng vải, phía sau áo-lễ; nếu ông muốn lấy nó cho ông, thì hãy lấy đi. Vì ở đây chẳng có cái nào khác ngoại trừ nó.” Và Đa-vít nói: “Chẳng có một cái nào như nó; hãy trao nó cho ta.”

Đa-vít giả-đồ điên (21.10-21.15)

¹⁰Rồi Đa-vít chỗi dậy và chạy trốn trong ngày đó khỏi Sau-lơ, và đi đến cùng A-kích, vua Gát. ¹¹Nhưng các tôi-tớ của A-kích nói với hắn: “Đây không phải là Đa-vít vua xứ ấy hay sao? Há chúng đã chẳng hát về người này trong khi nhảy-múa, rằng:

‘Sau-lơ đã giết hàng ngàn của ngài
Và Đa-vít đã giết hàng chục ngàn của chàng,’

hay sao?” ¹²Và Đa-vít để các lời này trong tâm của mình, và rất sợ A-kích, vua Gát. ¹³Vì vậy người giả-đồ mất trí trước mặt chúng, và hành-động điên rồ trong tay chúng, vẽ nguệch-nguạc trên những cánh cửa của công, và để nước bọt của mình rêu xuống vào râu của mình. ¹⁴Lúc đó A-kích nói với các tôi-tớ của hắn: “Kìa, các người thấy người ấy hành-động như một kẻ điên-cuồng. Tại sao các người dẫn hắn đến cho ta? ¹⁵Có phải ta thiếu những kẻ điên sao, mà các người đã dẫn người điên này đến để làm việc của một thằng điên trước mặt ta? Kẻ này có nên vào nhà ta không?”

Sau-lơ giết chết các thầy tế-lễ (22.1-22.23)

22¹Thế là Đa-vít rời khỏi đó, và thoát đến cái động của A-đu-lam; và khi các người anh của người và tất cả gia-hộ của cha người nghe được, họ đều đi xuống đó với người. ²Và mọi kẻ khôn-khó, và mọi kẻ mắc nợ, và mọi kẻ bất-mãn đều nhóm với người; và người trở thành thủ-lãnh của họ. Bây giờ có khoảng 400 người đi theo người.

³Và Đa-vít đi từ đó đến Mích-ba của Mô-áp; và người nói với vua Mô-áp: “Xin cho cha tôi và mẹ tôi đến ở lại với quý vị cho đến khi tôi biêt điều Đức Chúa TRỜI sẽ làm cho tôi.” ⁴Rồi người để họ lại với vua của Mô-áp; và họ ở lại với vua ấy trọn thời-gian Đa-vít ở trong đồn. ⁵Và tiên-tri Gát nói với Đa-vít: “Chớ ở trong đồn; hãy ra đi, và hãy đi vào trong đất Giu-đa.” Vì vậy Đa-vít ra đi và đi vào trong rừng Hê-rết.

¹nghĩa là: về phe

²hay: của con đàn bà đã đẻ ra mày hay sao?

³hay: vì chắc-chắn nó phải chết

⁴hay: thầy hiện có cái gì?

⁵thánh: nghĩa là "dành cho Đức Chúa Trời"

6Rồi Sau-lơ nghe rằng Đa-vít và các kẻ đi theo người đã bị phát-hiện. Bấy giờ, Sau-lơ đang ngồi tại Ghi-bê-a, dưới cây liễu xù to, trên khu-vực cao, với cây giáo của vua trong tay vua, và tất cả các tôi-tớ của vua đang đứng xung-quanh vua. 7Và Sau-lơ nói với các tôi-tớ của vua đang đứng xung-quanh vua: “Bấy giờ nghe đây, hỡi các người Bên-gia-min! Có phải con trai của Y-sai cũng sẽ ban cho tất cả các người những cánh đồng và các vườn nho ư? Có phải nó sẽ lập tất cả các người làm chỉ-huy-trưởng hàng ngàn và chỉ-huy-trưởng hàng trăm ư? 8Vì tất cả các người đã âm-mưu chống ta đến nỗi không có một đứa nào lộ ra cho ta biết khi con trai của ta lập một giao-ước với con trai của Y-sai, và không đứa nào trong các người tội cho ta hay lộ cho ta biết con trai của ta đã kích-động tôi-tớ của ta để phục-kích chống ta, như ngày này?” 9Lúc đó Đô-e, người Ê-đôm, đang đứng cạnh các tôi-tớ của Sau-lơ, trả lời và nói: “Tôi đã thấy con trai Y-sai đến Nóp, tới cùng A-hi-mê-léc, con trai của A-hi-túp. 10Và người đã cầu-vấn Đức GIA-VÊ cho hắn, đã cho hắn lương-thực, và cho hắn cây gươm của Gô-li-át, tên Phi-li-tin.”

11Đoạn vua sai người đi gọi thầy tế-lễ A-hi-mê-léc đến, con trai của A-hi-túp, và tất cả gia-hộ của cha người, các thầy tế-lễ ở Nóp; và tất cả họ đến cùng vua. 12Và Sau-lơ nói: “Bấy giờ nghe đây, con trai của A-hi-túp.” Và người thưa: “Thưa chúa tôi, có tôi đây!” 13Đoạn Sau-lơ nói với người: “Tại sao người và con trai của Y-sai đã âm-mưu chống ta, trong việc người đã cho nó bánh cùng gươm, và đã cầu-vấn Đức Chúa TRỜI cho nó, để nó dấy lên chống ta bằng việc nằm mai-phục như ngày này?” 14Lúc đó A-hi-mê-léc trả lời vua và thưa: “Và ai trong tất cả các thầy-tớ của bộ hạ trung-tín bằng Đa-vít, tức là phò-mã, chỉ-huy-trưởng vệ-binh của vua, và được kính-trọng trong nhà của vua? 15Có phải hôm nay tôi mới khởi-sự cầu-vấn Đức Chúa TRỜI cho người hay sao? Tôi quyết không làm như vậy! Xin bộ hạ chớ đổ bất cứ điều gì cho tôi-tớ này của bộ hạ hoặc đổ cho bất cứ người nào trong gia-hộ cha tôi, vì kẻ tôi-tớ này của bộ hạ chẳng biết một điều gì cả, nhỏ hay lớn, về toàn-thể việc này.” 16Nhưng nhà vua nói: “Chắc-chắn người sẽ phải chết, hỡi A-hi-mê-léc, người và tất cả gia-hộ của cha người!” 17Và nhà vua phán cùng các vệ-binh đang hầu-việc mình: “Hãy quay lại và giết các thầy tế-lễ của Đức GIA-VÊ, vì tay chúng cũng ở cùng Đa-vít và vì chúng đã biết nó đang chạy trốn mà đã chẳng tiết-lộ cho ta.” Nhưng các tôi-tớ của vua không muốn ra tay của họ tấn-công các thầy tế-lễ của Đức GIA-VÊ. 18Lúc đó nhà vua nói với Đô-e: “Người quay lại mà đánh hạ các thầy tế-lễ.” Và Đô-e, người Ê-đôm, quay lại mà đánh hạ các thầy tế-lễ, và hắn giết trong ngày đó 85 người mặc áo-tê bằng vải lanh. 19Và hắn dùng lưỡi gươm đánh hạ Nóp, thành của các thầy tế-lễ, cả đàn-ông lẫn đàn-bà, trẻ con và con nít; bò, lừa, và chiên, *hắn* cũng dùng lưỡi gươm đánh hạ.

20Nhưng một người con trai của A-hi-mê-léc, con trai của A-hi-túp, tên là A-bia-tha, thoát khỏi và trốn theo Đa-vít. 21Và A-bia-tha nói cho Đa-vít biết rằng Sau-lơ đã giết các thầy tế-lễ của Đức GIA-VÊ. 22Rồi Đa-vít nói với A-bia-tha: “Ta đã biết vào ngày đó, khi Đô-e, người Ê-đôm, đã ở đó, rằng chắc-chắn nó sẽ nói cho Sau-lơ biết. Ta đã đem cái chết đến cho mọi người trong gia-hộ của cha người. 23Hãy ở lại với ta, đừng sợ, vì kẻ truy tìm mạng ta cũng truy tìm mạng của người; vì người ở với ta thì an-toàn.”

Đa-vít giải-cứu Kê-hi-la (23.1-23.14)

23¹Lúc đó họ nói cho Đa-vít biết, nói: “Kìa, dân Phi-li-tin đang đánh chống Kê-hi-la, và đang cướp lấy các sân đập lúa.” 2²Thế là Đa-vít cầu-vấn Đức GIA-VÊ, thưa: “Con có nên đi đánh hạ các người Phi-li-tin này chăng?” Và Đức GIA-VÊ phán cùng Đa-vít: “Hãy đi và đánh hạ dân Phi-li-tin, và hãy giải-cứu Kê-hi-la.” 3³Nhưng thuộc hạ của Đa-vít nói với người: “Này, tại đây trong Giu-đa chúng ta đang sợ rồi. Thế thì chúng ta còn sợ nhiều hơn biết bao nếu chúng ta đi đến Kê-hi-la chống lại hàng-ngũ của dân Phi-li-tin?” 4⁴Thế thì Đa-vít cầu-vấn Đức GIA-VÊ một lần nữa. Và Đức GIA-VÊ trả lời người và phán: “Hãy chỗi dậy, đi xuống Kê-hi-la, vì Ta sẽ phó dân Phi-li-tin trong tay người.” 5⁵Vì vậy Đa-vít và thuộc hạ của mình đi đến Kê-hi-la, và đánh với dân Phi-li-tin; rồi người lừa gia-súc của chúng đi và đánh hạ chúng bằng một cuộc tàn-sát lớn. Như vậy Đa-vít giải-cứu cư-dân Kê-hi-la.

6⁶Bấy giờ đã xảy ra, khi A-bia-tha con trai của A-hi-mê-léc trốn thoát đến cùng Đa-vít tại Kê-hi-la, người đi xuống với cái áo-tê⁽¹⁾ trong tay của mình. 7⁷Khi Sau-lơ được cho biết Đa-vít đã đến Kê-hi-la, Sau-lơ nói: “Đức Chúa TRỜI đã phó nó trong tay ta, vì nó đã tự giam nó bằng việc vào một thành có các công đôi và các then gài.” 8⁸Vì vậy, Sau-lơ triệu-tập mọi người ra trận, đi xuống đến Kê-hi-la để bao vây Đa-vít và thuộc hạ của người. 9⁹Bấy giờ, Đa-vít biết Sau-lơ đang âm-mưu xấu hại mình; vì vậy người nói với thầy tế-lễ A-bia-tha: “Hãy đem áo-tê đến đây!” 10¹⁰Rồi Đa-vít nói: “GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên ôi, kẻ tôi-tớ này của Chúa đã nghe chắc-chắn rằng Sau-lơ đang tìm đến Kê-hi-la để hủy-diệt thành vì cơ con. 11¹¹Những người Kê-hi-la có sẽ nộp con trong tay Sau-lơ chăng? Sau-lơ sẽ xuống đúng như kẻ tôi-tớ này của Chúa đã nghe chăng? GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên ôi, con cầu-nguyện, xin cho kẻ tôi-tớ này của Chúa biết!” Lúc đó Đức GIA-VÊ phán: “Hắn sẽ xuống.” 12¹²Lúc đó Đa-vít nói: “Các người Kê-hi-la sẽ nộp con và thuộc hạ của con trong tay Sau-lơ chăng? Và Đức GIA-VÊ phán: “Chúng sẽ nộp người.” 13¹³Thế thì Đa-vít và thuộc hạ của người, khoảng 600, chỗi dậy và rời khỏi Kê-hi-la, rồi họ đi đến bất cứ nơi nào họ có thể đi. Khi Sau-lơ được cho biết rằng Đa-vít đã thoát khỏi Kê-hi-la, thì vua thôi không đi ra. 14¹⁴Rồi Đa-vít ở lại trong vùng hoang-vu, trong các đồn, và cứ ở trong xứ đồi núi trong vùng hoang-vu Xíp. Và Sau-lơ cứ truy tìm người mỗi ngày, nhưng Đức Chúa TRỜI chẳng phó người vào trong tay hắn.

Sau-lơ đuổi theo Đa-vít (23.15-23.29)

15¹⁵Bấy giờ Đa-vít thấy rằng Sau-lơ đã đi ra để truy tìm sinh-mạng mình trong khi Đa-vít ở trong vùng hoang-vu Xíp, tại Hê-re⁽²⁾. 16¹⁶Và Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, chỗi dậy và đi đến cùng Đa-vít tại Hê-re, và tăng thêm sức-lực cho tay người⁽³⁾ trong Đức Chúa TRỜI. 17¹⁷Người nói với Đa-vít như vậy: “Đừng sợ, vì bàn tay của cha tôi Sau-lơ sẽ chẳng tìm được anh đâu, và anh sẽ là vua trên Y-sơ-ra-ên và tôi sẽ ở cạnh bên anh; và cha tôi Sau-lơ cũng biết điều đó.” 18¹⁸Thế là hai người cùng lập giao-ước trước

¹Hay: ê-phốt

²ấn bản 1925: trong rừng

³hay: khuyến-kích người

mặt Đúc GIA-VÊ; rồi Đa-vít ở lại tại Hê-re trong khi Giô-na-than đi về nhà của mình.

19Lúc ấy, các người Xíp đi lên đến Sau-lơ tại Ghi-bê-a, nói: “Không phải Đa-vít đang trốn với chúng tôi, trong các đồn tại Hê-re, trên đồi Ha-ki-la, ở phía nam của Giê-si-môn hay sao? **20**Thế thì bây giờ, ôi nhà vua, xin xuống theo tất cả ước-muốn của hôn bệ hạ để làm như thế; và phần chúng tôi sẽ nộp hấn trong tay bệ hạ.” **21**Và Sau-lơ nói: “Nguyện các người được Đúc GIA-VÊ ban phúc; vì các người đã có lòng thương-xót ta. **22**Hãy đi bây giờ, làm cho chắc-chắn hơn, và điều-tra và xem chỗ nó nơi có chân của nó¹⁾, và ai đã thăm nó ở đó; vì ta đã được cho biết nó rất xảo-quyệt. **23**Vì vậy, hãy nhìn, và tìm hiểu tất cả các chỗ ẩn-trốn của nó, nơi mà nó ẩn mình, rồi hãy trở lại cùng ta với sự chắc-chắn, và ta sẽ đi với các người; sẽ xảy ra nếu nó ở trong đất ấy, thì ta sẽ tìm ra nó ở giữa tất cả hàng ngàn của Giu-đa.” **24**Lúc đó chúng chỗi dậy và đi về Xíp trước mặt Sau-lơ. Bây giờ, Đa-vít và thuộc hạ của người đang ở vùng hoang-vu Ma-ôn, tại A-ra-ba về phía nam của Giê-si-môn.

25Khi Sau-lơ và lính tráng của mình đi tìm Đa-vít, thì người ta cho Đa-vít biết, và người xuống tới tảng đá và ở trong vùng hoang-vu Ma-ôn. Khi Sau-lơ nghe, thì vua đuổi theo Đa-vít trong vùng hoang-vu Ma-ôn. **26**Rồi Sau-lơ đi một bên nầy của núi, còn Đa-vít và thuộc hạ của người thì đi phía bên kia núi; và Đa-vít vội-vàng đi xa khỏi Sau-lơ, vì Sau-lơ và lính tráng của người đang bao vây Đa-vít và thuộc hạ của người để bắt họ. **27**Nhưng có một sứ-giã đến cùng Sau-lơ, thưa: “Hãy vội đến, vì dân Phi-li-tin đã bỏ rập trong xứ.” **28**Vì vậy Sau-lơ trở lại không truy đuổi Đa-vít, mà đi chặn đón dân Phi-li-tin; vì thế, người ta gọi chỗ đó là Tảng Đá Trốn-thoát.

Đa-vít dung-tha sinh-mạng Sau-lơ (24.1-24.22)

24¹Rồi Đa-vít đi lên từ đó và ở lại trong các đồn của Ên-ghe-đi. ²Bây giờ đã xảy ra, khi Sau-lơ trở về sau khi đuổi theo dân Phi-li-tin xong, thì người được cho biết, rằng: “Kìa, Đa-vít ở trong vùng hoang-vu Ên-ghe-đi.” ³Thế thì Sau-lơ đem 3 ngàn người chọn-lựa từ tất cả Y-sơ-ra-ên, đi tìm Đa-vít và thuộc hạ của người ở phía trước các Hòn Đá có Các Dê Rừng. ⁴Và Sau-lơ đến các chuồng chiên dọc theo đường, nơi có một cái động; và Sau-lơ vào trong đó dựng đi tiện²⁾. Bây giờ Đa-vít và thuộc hạ của người đang ngồi trong các lổm phía trong động. ⁵Và thuộc hạ của Đa-vít nói với người: “Này, đây là ngày mà Đúc GIA-VÊ đã phán cùng ông: ‘Kìa, Ta sắp phó kẻ thù của ngươi vào trong tay ngươi, và ngươi gây cho hấn tùy ngươi thấy tốt.’” Lúc đó Đa-vít chỗi dậy và bí-mật cắt vạt áo dài của Sau-lơ. ⁶Rồi xảy ra sau đó tâm Đa-vít đánh người³⁾ bởi vì người đã cắt vạt áo của Sau-lơ. ⁷Vì vậy người nói với thuộc hạ của mình: “Ta quyết không làm như vậy vì Đúc GIA-VÊ cấm ta làm điều này cho chúa của ta, người đã được-xức-dầu của Đúc GIA-VÊ: giờ tay ta ra chống vua, vì vua là người đã được-xức-dầu của Đúc GIA-VÊ.” ⁸Và Đa-vít xé nát⁴⁾ thuộc hạ của

mình với các lời nầy và không cho phép họ xông lên chống Sau-lơ. Và Sau-lơ đứng dậy, rồi động, và đi tiếp đường của mình.

9Bây giờ, sau đó, Đa-vít chỗi dậy, đi ra khỏi động, và gọi với theo Sau-lơ, rằng: “Chúa của con, nhà vua!” Khi Sau-lơ ngó lại phía sau mình, Đa-vít cúi gập mình xuống tận mặt đất và nằm xoài úp mặt⁵⁾. **10**Rồi Đa-vít nói với Sau-lơ: “Cớ sao bệ hạ nghe lời của người ta, nói: ‘Kìa, Đa-vít đang tìm nỗi đau-dớn của vua⁶⁾?’ **11**Xin chứng-kiến, ngày nầy, chính đôi mắt của bệ hạ đã thấy rằng hôm nay Đúc GIA-VÊ đã phó bệ hạ trong tay con trong động, và có người đã bảo giết bệ hạ, nhưng con mắt con đã có sự thương-hại bệ hạ, và con đã nói: ‘Ta sẽ không giờ tay ta ra chống chúa của ta, vì người là kẻ được-xức-dầu của Đúc GIA-VÊ.’ **12**Bây giờ, cha của con, xin xem! Quả thật, xin xem vạt áo dài của cha trong tay con! Vì trong đó con đã cắt vạt áo dài của cha và đã không giết cha, xin biết và xin nhận-thức rằng không có một điều xấu-xa nào hay sự vi-phạm nào trong tay con và con đã chẳng phạm-tội chống lại cha, mặc dầu cha đang nằm sẵn để hôn con bắt lấy⁷⁾. **13**Xin Đúc GIA-VÊ phán-xét giữa con và cha, và xin Đúc GIA-VÊ báo thù cho con trên cha; nhưng tay con sẽ không chống lại cha. **14**Như câu ngạn-ngữ cổ-xưa nói: ‘Từ kẻ độc-ác sinh ra sự ác-độc’; nhưng tay con sẽ không chống lại cha. **15**Đuổi theo ai mà vua Y-sơ-ra-ên đã đi ra vậy? Ai mà vua đang đuổi theo vậy? Một con chó chết, một con bọ-chét đơn độc? **16**Bởi vậy xin Đúc GIA-VÊ là thẩm-phán và xin phán-định giữa con và cha; và xin Ngài xem-xét và biện-hộ cho nguyên cố của con, và giải-thoát con khỏi tay cha.”

17Bây giờ xảy ra khi Đa-vít đã nói xong các lời nầy cùng Sau-lơ, thì Sau-lơ nói: “Đây là tiếng của con phải không, hỡi con trai Đa-vít của ta?” Đoạn Sau-lơ cất tiếng mình lên và khóc. **18**Và vua phán cùng Đa-vít: “Con công-chính hơn ta; vì con đã đối-xử tốt với ta, trong khi ta đã đối-xử ác-độc với con. **19**Và con đã công-bố hôm nay rằng con đã làm điều tốt cho ta, rằng Đúc GIA-VÊ đã phó ta trong tay con, nhưng con đã chẳng giết ta chết. **20**Vì nếu một người tìm được kẻ thù hấn, há hấn sẽ để nó đi mất trên một con đường tốt đẹp hay sao? Bởi vậy, nguyện-xin Đúc GIA-VÊ thưởng con với điều tốt để đáp lại cho điều con đã làm cho ta ngày nầy. **21**Và bây giờ, này, ta biết rằng chắc-chắn con sẽ là vua và rằng vương-quốc Y-sơ-ra-ên sẽ được thiết-lập trong tay con. **22**Vì vậy, bây giờ, hãy thề cùng ta bởi Đúc GIA-VÊ rằng con sẽ không tiêu-diệt dòng-dõi của ta sau ta, và rằng con sẽ không hủy-diệt danh của ta khỏi gia-hộ của cha ta.” **23**Và Đa-vít thề cùng Sau-lơ. Và Sau-lơ đi về nhà của mình, nhưng Đa-vít và thuộc hạ của người đi tiếp đến căn cứ địa.

Sa-mu-ên qua đời (25.1)

25¹Rồi Sa-mu-ên qua đời; và tất cả Y-sơ-ra-ên nhóm lại mà để tang cho ông, và chôn ông tại nhà của ông ở Ra-ma. Và Đa-vít chỗi dậy mà đi xuống vùng hoang-vu Pha-ran.

Na-banh và A-bi-ga-in (25.2-25.17)

¹hay: nơi có sào-huyệt của nó

²nguyên ngữ: để che chân mình

³hay: con người bên trong của Đa-vít lấy làm khổ chịu

⁴hay: thuyết-phục

⁵nằm xoài úp mặt xuống đất để tỏ sự khuất phục

⁶hay: ... tìm cách hại vua

⁷nghĩa là: mạng cha đang nằm trong tay con

²Bấy giờ có một người đàn-ông ở Ma-ôn, có công ăn việc làm tại Cạt-mên; và người *này* rất giàu, và người có 3 ngàn con chiên và 1 ngàn con dê. Và xảy ra trong khi người đang hót lông chiên của mình tại Cạt-mên ³(bấy giờ tên của người là Na-banh, và tên vợ của người là A-bi-ga-in. Người đàn-bà có sự hiểu-biết đúng và đẹp-đẽ về diện-mạo, nhưng người đàn-ông thì khắc-nghiệt và xấu-xa trong các việc đối-xử, và ông là một người cháu của Ca-lép), ⁴thì Đa-vít nghe trong vùng hoang-vu rằng Na-banh đang hót lông chiên của ông. ⁵Vì vậy, Đa-vít sai 10 người trai trẻ đi, và Đa-vít nói với các người ấy: “Hãy đi lên đến Cạt-mên, hãy viếng-thăm Na-banh và chào-hỏi người nhân danh ta; ⁶và các người sẽ nói như vậy: ‘Chúc thọ, nguyện sự bình-an ở cùng ông, nguyện sự bình-an ở cùng nhà ông, và nguyện sự bình-an ở cùng mọi sự ông có. ⁷Và bây giờ tôi đã nghe rằng ông có những người hót lông chiên; bây giờ, những người chăn chiên của ông đã ở với chúng tôi và chúng tôi đã chẳng hề xúc-phạm họ, và họ đã chẳng mất bất cứ một cái gì cả, trong tất cả những ngày họ đã ở tại Cạt-mên. ⁸Xin hỏi các người trai trẻ của ông và họ sẽ nói cho ông biết. Vì thế, xin cho các người trai trẻ tôi tìm được ân-huệ trước mắt ông, vì chúng tôi đã đến vào một ngày tốt. Xin vui lòng ban bất cứ cái gì ông tìm thấy nơi tay cho các tôi-tớ này của ông và cho đứa con trai Đa-vít của ông.’”

⁹Khi các người trai trẻ của Đa-vít đến, chúng nói với Na-banh theo tất cả các lời này nhân danh Đa-vít; rồi chúng chờ đợi. ¹⁰Nhưng Na-banh trả lời tôi-tớ của Đa-vít, rằng: “Ai là Đa-vít? Và ai là con trai của Y-sai? Có nhiều đây tớ ngày nay là những đứa trốn khỏi chủ của nó. ¹¹Thế thì ta há sẽ lấy bánh của ta, nước của ta, và thịt của ta mà ta đã giết thịt cho những thợ hót lông chiên ta, rồi ban nó cho những kẻ chúng ta chẳng biết từ đâu đến sao?” ¹²Vì vậy, các người trai trẻ của Đa-vít thoái-lui theo con đường của chúng và đi về; chúng đến và nói cho người biết theo tất cả những lời này. ¹³Và Đa-vít nói với thuộc hạ của mình: “Mỗi đứa hãy đeo gươm của bây vào!” Vì vậy mỗi người đeo gươm của mình vào. Và Đa-vít cũng đeo gươm của mình vào, và có chừng 400 người theo sau Đa-vít, trong khi 200 ở lại với hành-lý.

¹⁴Nhưng một trong các người trai trẻ nói cho A-bi-ga-in, vợ của Na-banh biết rằng: “Kia, Đa-vít đã sai các sử-giá từ vùng hoang-vu đến để chúc phước ông chủ chúng tôi, và ông chửi-rủa họ. ¹⁵Vậy mà các người ấy đã rất tốt với chúng tôi, và chúng tôi đã chẳng hề bị xúc-phạm, chúng tôi cũng đã chẳng bị mất bất cứ một cái gì suốt những ngày chúng tôi đi đó đây với họ, trong khi chúng tôi ở ngoài đồng. ¹⁶Họ là một vách tường⁽¹⁾ cho chúng tôi cả ban đêm lẫn ban ngày, suốt thời-gian chúng tôi đã ở với họ, chăn bầy chiên. ¹⁷Vì thế, bây giờ, xin hiểu biết và xin xem điều bà nên làm, vì điều xấu-xa được âm-mưu chống lại ông chủ chúng tôi và chống lại tất cả gia-hộ của ông; và ông chủ quả là một đồ vô-lại không ai có thể nói với ông.”

A-bi-ga-in cầu thay cho Na-banh (25.18-25.38)

¹⁸Thế thì A-bi-ga-in vội-vã và lấy 200 ổ bánh, 2 bình rượu nho, 5 con chiên đã nấu chín, 5 đầu hột rang, 100 chùm

nho khô, và 260 bánh trái và khô, rồi chất *chúng* trên những con lừa. ¹⁹Và bà nói với các thanh-nam của bà: “Hãy đi trước ta; này, ta đang đi sau các người.” Nhưng bà đã không nói cho chồng bà là Na-banh biết. ²⁰Rồi xảy ra khi bà đang cỡi trên con lừa của mình và đang đi xuống gần phần bị che-khuất của núi, thì kia, Đa-vít và các thuộc hạ của người đang đi xuống hướng về bà; vì vậy, bà gặp họ. ²¹Bấy giờ, Đa-vít đã nói: “Chắc-chắn luống-công ta đã gìn-giữ mọi thứ mà *người này* có trong vùng hoang-vu, ngõ hầu không có một cái gì trong mọi thứ của hắn bị mất; hắn đã đáp trả ta điều xấu cho điều tốt⁽²⁾. ²²Nguyên-xin Đức Chúa TRỜI gây ra như thế cho những kẻ thù của Đa-vít, và càng hơn nữa, nếu vào khoảng sáng mai ta chừa cho sống nhiều lắm là một người nam⁽³⁾ của bất cứ ai thuộc về hắn.”

²³Khi A-bi-ga-in thấy Đa-vít, bà vội-vã và xuống lừa của mình, và ngã sấp mặt mình trước Đa-vít và cúi rạp người xuống đất. ²⁴Rồi bà ngã vào chân người và thưa: “Tôi chính tôi, lạy chúa tôi, đáng trách. Và xin vui lòng cho con đòi này của chúa nói trong tai của chúa, và xin lắng nghe các lời của con đòi này của chúa. ²⁵Xin vui lòng đừng để chúa tôi đặt tâm mình vào đồ vô-lại Na-banh này, vì tên của hắn ra sao, thì hắn như thế. Na-banh⁽⁴⁾ là tên của hắn và sự ngu-xuẩn thì ở cùng hắn; nhưng tôi con đòi này của chúa đã không thấy các người trai trẻ của chúa tôi, *những người* mà chúa sai đến. ²⁶Bởi vậy, bây giờ, hỡi chúa tôi, như Đức GIA-VÊ sống và như hồn chúa sống, vì Đức GIA-VÊ đã ngăn-cản chúa không cho đi vào với máu⁽⁵⁾, và không cho chính chúa báo thù bởi chính tay chúa, thế thì, bây giờ, xin để những kẻ thù của chúa, và những kẻ tìm điều xấu-xa chống lại chúa tôi, đều như Na-banh. ²⁷Và bây giờ, xin để tặng-phẩm này mà con đòi của chúa đã mang đến cho chúa tôi được ban cho các người trai trẻ bước đi nơi chân của chúa tôi⁽⁶⁾. ²⁸Xin tha-thứ sự vi-phạm của con đòi của chúa; vì Đức GIA-VÊ chắc-chắn sẽ làm cho chúa tôi một nhà bền-lâu, bởi vì chúa tôi đang đánh những trận-chiến của Đức GIA-VÊ, và điều xấu-xa sẽ không được tìm thấy trong chúa tất cả những ngày của chúa. ²⁹Và nếu bất cứ ai chối dậy để truy đuổi chúa và để tìm hồn chúa, lúc đó hồn của chúa tôi sẽ được buộc thành bó những kẻ sống với GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của chúa; nhưng các hồn những kẻ thù chúa thì Ngài sẽ bắn ra như từ miếng nẹp đạn của cái ná bắn đá vậy. ³⁰Và sẽ xảy ra khi Đức GIA-VÊ sẽ làm cho chúa tôi theo mọi điều tốt-lành mà Ngài đã phán về chúa, và sẽ bổ-nhiệm chúa làm người cai-trị Y-sơ-ra-ên, ³¹thì điều này sẽ không trở thành nặng nề cho chúa hay làm ngã lòng cho chúa tôi, bởi cả việc làm đổ máu vô cớ lẫn việc chúa tôi đã tự mình báo thù. Khi Đức GIA-VÊ sẽ đối-đãi tốt với chúa tôi, thì xin nhớ đến con đòi này của chúa.”

³²Thế thì Đa-vít nói với A-bi-ga-in: “Đáng chúc-tụng thay GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên, Đấng đã sai người ngày này đến để đón ta, ³³đáng được ban phước thay sự sáng-suốt của người, và người đáng được phước thay, người đã giữ ta ngày này không vào trong với máu

²thành ngữ Việt: lấy oán trả ơn

³nguyên ngữ: kẻ đi tiêu vào tường

⁴Na-banh: kẻ ngu-dần

⁵nghĩa là: đi vào để giết

⁶nghĩa là: theo chân người lãnh đạo

¹nghĩa là: họ là người che chở chúng tôi

và không báo thù bởi chính bàn tay ta. ³⁴Tuy nhiên, như GIA-VÊ *Đức* Chúa TRỜI sống của Y-so-ra-ên, là Đấng đã kiềm-chế ta không cho hại người, may mà người đã đến nhanh để đón ta, nếu không chắc-chắn cho tới ánh dương buổi sáng, ngay cả một người nam sẽ không được chữa lại cho Na-banh nữa.” ³⁵Thế là Đa-vít nhận từ tay bà đồ bà đã đem đến cho mình, và người nói với bà: “Hãy đi lên nhà của người trong bình-an. Nay, ta đã nghe theo tiếng nói của người và đã ban cho điều yêu-cầu của người.”

³⁶Đoạn A-bi-ga-in đến cùng Na-banh, và kia, hấn đang đãi tiệc trong nhà của hấn, như một yến-tiệc của vua. Và tâm Na-banh vui-vẻ bên trong hấn, vì hấn rất say; vì vậy bà không nói cho hấn biết bất cứ việc gì nhỏ hay lớn cho đến sáng mai. ³⁷Nhưng xảy ra vào buổi sáng, khi rượu đã rời khỏi Na-banh, vợ của hấn mới nói cho hấn biết các việc này, và tim của hấn chết ở bên trong hấn khiến cho hấn trở thành như một hòn đá. ³⁸Vào 10 ngày sau, *Đức* GIA-VÊ đánh hạ Na-banh, và hấn chết.

Đa-vít cười A-bi-ga-in (25.39-25.44)

³⁹Khi Đa-vít nghe rằng Na-banh đã chết, người nói: “Đáng chúc-tụng thay *Đức* GIA-VÊ, Đấng đã bênh vực sự si-nhục của ta khỏi tay Na-banh, và đã giữ tôi-tớ của Ngài khỏi điều xấu-xa. *Đức* GIA-VÊ cũng đã trả lại việc làm xấu-xa của Na-banh trên chính đầu hấn.” Rồi Đa-vít sai đi mà nói với A-bi-ga-in, để lấy bà làm vợ của mình. ⁴⁰Khi các tôi-tớ Đa-vít đến cùng A-bi-ga-in tại Cạt-mên, họ nói với bà, rằng: “Đa-vít đã sai chúng tôi đến bà, để lấy bà làm vợ của ông.” ⁴¹Bà chỗi dậy và gập xuống với mặt mình đến tận mặt đất và nói: “Này, con đòi nầy của chúa là một con đòi để rửa các chân của các tôi-tớ của chúa tôi.” ⁴²Đoạn A-bi-ga-in vụt đứng dậy, và cỡi lừa, với 5 con đòi của bà theo hầu⁽¹⁾ bà; và bà đi theo các sứ-giá của Đa-vít, rồi trở thành vợ của người.

⁴³Đa-vít cũng đã lấy A-hi-nô-am ở Gít-rê-ên, và cả hai đều trở thành các người vợ của người.

⁴⁴Bây giờ, Sau-lơ đã gả Mi-canh con gái của mình, vợ của Đa-vít, cho Phan-thi, con trai của La-ít, người từ Ga-lim.

Đa-vít lại dung-tha Sau-lơ (26.1-26.25)

26¹Lúc đó, dân Xíp đến cùng Sau-lơ tại Ghi-bê-a, nói: “Đa-vít há chẳng đang ân-trốn trên đồi Ha-ki-la, ở trước Giê-si-môn⁽²⁾ hay sao?” ²Thế là Sau-lơ chỗi dậy đi xuống đến vùng hoang-vu Xíp, cùng với người 3 ngàn người được chọn-lựa của Y-so-ra-ên, để truy-tìm Đa-vít trong vùng hoang-vu Xíp. ³Và Sau-lơ cắm trại trên đồi Ha-ki-la, ở trước Giê-si-môn, bên cạnh đường, còn Đa-vít đang ở trong vùng hoang-vu. Khi người thấy Sau-lơ đuổi theo mình trong vùng hoang-vu, ⁴Đa-vít sai các thám-tử đi ra, và người biết rằng Sau-lơ chắc-chắn đến. ⁵Rồi Đa-vít chỗi dậy, đi đến chỗ Sau-lơ cắm trại. Và Đa-vít thấy chỗ Sau-lơ nằm và Áp-ne con trai của Nê-rơ, chỉ-huy-trưởng quân-đội vua; và Sau-lơ đang nằm trong phạm vi của trại, và người của vua được bố trí xung-quanh vua.

⁶Lúc đó, Đa-vít trả lời và nói với A-hi-mê-léc người Hê-tít

và A-bi-sai con trai của Xê-ru-gia, anh⁽³⁾ của Giô-áp, rằng: “Ai sẽ đi xuống với ta tới Sau-lơ trong trại ấy?” Và A-bi-sai nói: “Tôi sẽ đi xuống với ông.” ⁷Thế là Đa-vít và A-bi-sai đến cùng bọn người đó vào ban đêm, và kia, Sau-lơ đã nằm ngủ ở giữa bên trong phạm vi của trại, với cây giáo của người cắm trong đất nơi đầu người; còn Áp-ne và đám thuộc hạ đang nằm xung-quanh người. ⁸Rồi A-bi-sai nói với Đa-vít: “Hôm nay, *Đức* Chúa TRỜI đã phó kẻ thù ông trong tay ông; vì thế, bây giờ, xin cho tôi dùng giáo giáng xuống vua một nhát, tới tận trong đất, và tôi sẽ không kính vua tới hai lần⁽⁴⁾.” ⁹Nhưng Đa-vít nói với A-bi-sai: “Đừng hủy-diệt vua, vì ai có thể gờ tay của mình lên chống người được-xức-dầu của *Đức* GIA-VÊ mà không có lỗi?” ¹⁰Đa-vít cũng nói: “Như *Đức* GIA-VÊ sống, chắc-chắn *Đức* GIA-VÊ sẽ đánh hạ vua, hoặc ngày của vua sẽ đến để vua chết, hoặc vua sẽ đi xuống trong chiến-trận và diệt-vong. ¹¹*Đức* GIA-VÊ cầm ta gờ tay ta ra chống người được-xức-dầu của *Đức* GIA-VÊ; nhưng bây giờ, xin lấy cây giáo ở nơi đầu vua và cái bình nước, rồi chúng ta hãy đi.” ¹²Thế là Đa-vít lấy cây giáo và bình nước từ bên cạnh đầu Sau-lơ, rồi họ đi xa, nhưng không một ai thấy hoặc biết, và cũng chẳng ai thức-dậy, vì cả bọn chúng đều ngủ, bởi vì một con ngủ mê từ *Đức* GIA-VÊ đã giáng xuống trên chúng.

¹³Đoạn Đa-vít đi qua đến phía bên kia, và đứng trên đỉnh núi, ở một khoảng-cách xa, với một vùng rộng lớn ở giữa họ. ¹⁴Rồi, Đa-vít gọi bọn người ấy và Áp-ne con trai của Nê-rơ, nói: “Người không muốn trả lời hay sao, hồi Áp-ne?” Lúc đó Áp-ne trả lời, rằng: “Người là ai mà kêu đến nhà vua?” ¹⁵Thế là, Đa-vít nói với Áp-ne: “Người chẳng phải là một người đàn-ông sao? Và ai giống như người trong Y-so-ra-ên? Thế thì, tại sao người đã không canh-giữ nhà vua chúa của người? Vì có một người trong dân chúng đã đến để hủy-diệt nhà vua, chúa của người. ¹⁶Điều nầy mà người đã làm là không tốt. Như *Đức* GIA-VÊ sống, tất cả các người chắc-chắn là những con trai của sự chết⁽⁵⁾, bởi vì các người đã chẳng canh-giữ chúa của các người, người được-xức-dầu của *Đức* GIA-VÊ. Và bây giờ, hãy xem, cây giáo nhà vua ở đâu, và bình nước, đã ở nơi đầu nhà vua?”

¹⁷Lúc đó Sau-lơ nhận-biết tiếng Đa-vít và nói: “Đây có phải là tiếng của con, hồi con trai Đa-vít của ta?” Đa-vít thưa: “Ấy là tiếng của con, tâu nhà vua chúa của con.” ¹⁸Người cũng nói: “Thế thì có sao chúa của con lại truy đuổi kẻ tôi-tớ nầy của chúa? Vì con đã làm điều gì? Hay điều xấu-xa gì ở trong bàn tay con? ¹⁹Bởi vậy, bây giờ, xin nhà vua chúa của con lắng nghe các lời của kẻ tôi-tớ nầy của nhà vua. Nếu *Đức* GIA-VÊ đã kích-động bệ hạ chống con, xin để Ngài đánh hơi một cửa-lẽ, nhưng nếu đó là những con trai loài-người, nguyện chúng bị rửa-sả trước mặt *Đức* GIA-VÊ, vì chúng đã đuổi con đi ra hôm nay để con không có một sự gán-bó nào với tài sản riêng của *Đức* GIA-VÊ, nói: “Hãy đi, hãy phục-vụ các thần khác.” ²⁰Thế thì, bây giờ, xin đừng cho máu của con đổ xuống đất, xa cách sự hiện-diện của *Đức* GIA-VÊ; vì vua Y-so-ra-ên đã kéo ra để tìm kiếm một con bọ-chết độc-nhất, y như người ta săn một con chim đa-đa trong các ngọn núi.”

¹Nguyên ngữ: bước đi theo các chân bà

²Giê-si-môn = sa-mạc, vùng căn cõi

³1 Sứ-ký 2.16

⁴nghĩa là: và tôi sẽ không chém vua tới hai lần

⁵nghĩa là: chắc chắn chết

21Lúc đó Sau-lơ nói: “Ta đã phạm-tội. Hãy trở lại, hỡi con trai Đa-vít của ta, vì ta sẽ không làm hại con một lần nữa bởi vì hồn ta là quý trong cái nhìn của con ngày này. Nay, ta đã già-bộ ngu và đã vi-phạm một lỗi rất nặng.” 22Và Đa-vít đáp lời và nói: “Này, cây giáo của nhà vua! Bây giờ, xin cho một trong các người trai trẻ đi qua mà lấy nó. 23Rồi Đúc GIA-VÊ sẽ đáp lại mỗi người theo sự công-chính của người ấy và sự trung-tín của người ấy; vì Đúc GIA-VÊ đã phó vua vào trong tay con hôm nay, nhưng con đã không chịu giờ tay con ra chống người được-xức-dầu của Đúc GIA-VÊ. 24Bây giờ, xin xem, như sinh-mạng của nhà vua là quý-báu trong cái nhìn của con ngày này, nguyên-xin sinh-mạng của con là quý-báu trong cái nhìn của Đúc GIA-VÊ như thế, và nguyên-xin Ngài giải-cứu con khỏi mọi tai-họa.” 25Thế thì Sau-lơ nói với Đa-vít: “Nguyện con được phước, hỡi con trai Đa-vít của ta; con sẽ thành-đạt nhiều và chắc-chắn thịnh-hành.” Thế là Đa-vít cứ đi tiếp con đường của mình, còn Sau-lơ thì trở về chỗ của mình.

5. Sau-lơ bại trận và chết (27.1-31.13)

Đa-vít trốn đến dân Phi-li-tin (27.1-27.12)

27¹Lúc đó, Đa-vít nói trong tâm mình: “Bây giờ, có ngày ta sẽ diệt-vong bởi bàn tay của Sau-lơ. Không có gì tốt cho ta hơn là trốn trong đất của dân Phi-li-tin. Lúc đó, Sau-lơ sẽ tuyệt-vọng về việc tìm ta trong tất cả lãnh-thổ Y-sơ-ra-ên, và ta sẽ thoát khỏi bàn tay của hắn.” 2Vì vậy, Đa-vít chỗi dậy và vượt qua, người và 600 thuộc hạ ấy là những kẻ đi theo người, đến cùng A-kích, con trai của Ma-óc, vua Gát. 3Thế là Đa-vít sống với A-kích tại Gát, người cùng với các thuộc hạ của mình, mỗi người với gia-hộ của mình, cả Đa-vít với 2 người vợ của người, A-hi-nô-am người nữ Gít-rê-ên, và A-bi-ga-in người nữ Cạt-mên, vợ của Na-banh. 4Bây giờ, Sau-lơ được cho biết Đa-vít đã trốn đến Gát, vì vậy hắn không còn tìm người nữa. 5Rồi Đa-vít nói với A-kích: “Nếu bây giờ tôi đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của bệ hạ, xin để họ cho tôi một chỗ trong một thành trong số các thành ở nông-thôn, để tôi được sống ở đó; vì tại sao kẻ tôi-tớ này của bệ hạ lại nên sống trong đê-đô với bệ hạ?” 6Vì vậy A-kích ban cho người Xiéc-lác ngày đó; vì thế, Xiéc-lác đã thuộc về các vua Giu-đa cho đến ngày nay. 7Và số các ngày mà Đa-vít sống ở xứ của dân Phi-li-tin là 1 năm 4 tháng.

8Bây giờ Đa-vít và các thuộc hạ của mình đi lên bỏ-ráp dân Ghê-su-rơ, dân Ghê-xe, và dân A-ma-léc; vì họ là cư-dân của đất ấy từ lâu đời, khi quý vị đi tới Su-rơ xa ngay cả đến tận xứ Ê-díp-tô. 9Và Đa-vít đánh hạ đất ấy, chẳng để một người nam hay một người nữ nào sống, và người lấy đi chiến, bò, lừa, lạc-đà, và áo-xống. Đoàn người trở về và đến cùng A-kích. 10Bây giờ, A-kích hỏi: “Hôm nay người đã bỏ-ráp ở đâu?” Và Đa-vít nói: “Chống lại xứ miền nam của Giu-đa và chống lại xứ miền nam của dân Giê-rác-mê-ên và chống lại xứ miền nam dân Kê-nít.” 11Và Đa-vít chẳng chừa một người đàn-ông hay người đàn-bà nào sống, để dẫn về Gát, nói rằng: “E chúng nó sẽ nói về chúng ta, rằng: ‘Như thế Đa-vít đã làm và như thế đã là thông-lệ của hắn suốt thời-gian hắn đã sống trong đất dân Phi-li-tin.’” 12Vì vậy, A-kích tin Đa-vít, nói: “Chắc-chắn hắn đã làm cho hắn thành ghê-tởm ở giữa vòng dân

Y-sơ-ra-ên của hắn; vì vậy hắn sẽ trở thành tôi-tớ ta mãi mãi.”

Sau-lơ và bà phù-thủy cầu hồn (28.1-28.25)

28¹Bây giờ đã xảy ra trong các ngày đó, dân Phi-li-tin họp các trại vũ trang của chúng lại để gây chiến, để đánh lại Y-sơ-ra-ên. Và A-kích nói với Đa-vít: “Biết chắc rằng ngươi sẽ đi ra cùng ta vào trong trại ấy, ngươi và thuộc hạ của ngươi.” 2Và Đa-vít nói với A-kích: “Tốt lắm, bệ hạ sẽ biết điều kẻ tôi-tớ này của bệ hạ có thể làm.” Thế là A-kích nói với Đa-vít: “Tốt lắm, ta sẽ lập ngươi làm cận-vệ của ta trọn đời.”

3Bây giờ Sa-mu-ên đã qua đời, và tất cả Y-sơ-ra-ên đã khóc-thương ông và đã chôn ông tại Ra-ma, thành riêng của ông. Và, Sau-lơ đã trừ khỏi xứ những người là kẻ đồng-cốt và chiêu linh. 4Thế là dân Phi-li-tin tập-hợp với nhau, đến cắm trại nơi Su-nem; còn Sau-lơ thì nhóm tất cả Y-sơ-ra-ên lại và họ cắm trại tại Ghinh-bô-a. 5Khi Sau-lơ thấy trại dân Phi-li-tin, vua sợ và tìm vua run quá. 6Khi Sau-lơ câu-vấn Đúc GIA-VÊ, Đúc GIA-VÊ không trả lời vua, hoặc bằng các chiêm-bao, hoặc bằng U-rim, hay bởi các đấng tiên-tri. 7Thế thì Sau-lơ nói với các tôi-tớ của mình: “Kiếm cho ta một người đàn-bà là một mù đồng-cốt, để ta có thể đến cùng mù mà câu-vấn mù.” Các tôi-tớ của vua thưa cùng vua: “Kìa, có một người đàn-bà là một mù đồng-cốt tại Ên-đô-rơ.

8Lúc đó Sau-lơ giả-dạng bằng cách mặc áo-quần khác, rồi đi, vua và 2 thuộc hạ *tháp tùng* vua, và họ đến bà ấy vào ban đêm, và vua nói: “Xin gọi hồn lên cho ta, và với lên cho ta người mà ta sẽ chỉ tên cho người biết.” 9Nhưng người đàn-bà nói với vua: “Này, ông biết rõ điều Sau-lơ đã làm, thế nào vua đã trừ-khử các người đồng-cốt và những kẻ chiêu linh ra khỏi xứ. Thế thì tại sao ông lại đang gài bẫy để lấy sinh-mạng tôi, để đem đến cái chết của tôi?” 10Và Sau-lơ thề cùng bà bởi Đúc GIA-VÊ: “Như Đúc GIA-VÊ sống, sẽ không có một hình-phạt nào đến trên người vì việc này!” 11Thế thì, người đàn-bà nói: “Ai tôi sẽ với lên cho ông?” Và vua nói: “Hãy với Sa-mu-ên lên cho ta.” 12Khi người đàn-bà thấy Sa-mu-ên, bà ta la lên một tiếng lớn; và người đàn-bà nói với Sau-lơ, nói: “Cớ sao ông lừa tôi? Vì ông là Sau-lơ!” 13Và nhà vua nói cùng mù: “Đừng sợ; nhưng ngươi thấy gì?” Và người đàn-bà nói với Sau-lơ: “Tôi thấy một ông thân đi lên khỏi trái đất.” 14Và vua nói với mù: “Hình-dạng của ông là gì?” Và mù nói: “Một ông già đang đi lên; và ông ấy được quấn bằng một cái áo dài.” Và Sau-lơ biết đó là Sa-mu-ên, và vua cúi mặt đến tận mặt đất để kính.

15Lúc đó Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: “Tại sao ngươi quấy rối ta bằng việc với ta lên?” Và Sau-lơ trả lời: “Tôi đang rất lấy làm lo-lắng; vì dân Phi-li-tin đang gây chiến chống tôi, và Đúc Chúa TRỜI đã lia khỏi tôi và không còn trả lời tôi nữa, hoặc nhờ các đấng tiên-tri, hay bởi các chiêm-bao. Vì thế, tôi đã gọi ông, để ông có thể khiến cho tôi biết điều gì tôi phải làm.” 16Và Sa-mu-ên nói: “Thế thì tại sao ngươi lại hỏi ta, vì Đúc GIA-VÊ đã lia khỏi ngươi và đã trở thành đối-thù của ngươi?” 17Và Đúc GIA-VÊ đã làm y như Ngài đã phán qua ta, vì Đúc GIA-VÊ đã xé vương-quốc ra khỏi tay ngươi và đã ban nó cho người láng-giềng của ngươi, cho Đa-vít. 18Vì ngươi đã không nghe theo tiếng của Đúc GIA-VÊ và đã không thi-hành cơn thanh-nộ

mãnh-liệt của Ngài trên A-ma-léc; vì vậy Đức GIA-VÊ đã gây ra điều này cho người ngày này. ¹⁹Hơn nữa, Đức GIA-VÊ cũng sẽ phó Y-sơ-ra-ên cùng với người trong tay dân Phi-li-tin, bởi vậy ngày mai, người và các con trai của người sẽ ở với ta. Quả thật, Đức GIA-VÊ sẽ phó quân-đội Y-sơ-ra-ên trong tay dân Phi-li-tin!”

20Thế thì tức khắc Sau-lơ ngã xuống nằm dài trên mặt đất và rất sợ-hãi bởi những lời nói của Sa-mu-ên; cũng không còn sức-lực nào trong vua, vì vua đã không ăn một món⁽¹⁾ nào cả trọn ngày và trọn đêm. ²¹Và người đàn-bà đến cùng Sau-lơ và thấy vua rất khiếp-sợ, và nói với vua: “Này, con đòi này của bộ hạ đã nghe theo lời của bộ hạ, và tôi đã đặt sinh-mạng tôi trong tay tôi⁽²⁾, và đã nghe theo lời của bộ hạ mà bộ hạ đã phán cùng tôi. ²²Vì vậy, bây giờ, cũng xin vui lòng nghe tiếng của con đòi này của bộ hạ, mà xin cho tôi đặt một miếng bánh trước mặt bộ hạ để ăn mà có sức-lực khi bộ hạ lên đường của mình.” ²³Nhưng vua từ-chối, nói: “Ta sẽ không ăn.” Tuy nhiên các tôi-tớ của vua cùng với người đàn-bà ép-nài vua, và vua nghe theo tiếng của họ. Thế là, vua chối dậy từ mặt đất và ngồi trên giường. ²⁴Và người đàn-bà có một con bò con mập trong nhà; và mẹ vội giết thịt nó; rồi mẹ lấy bột mì, nhồi nó, và làm bánh không men từ nó. ²⁵Rồi mẹ để nó trước mặt Sau-lơ và các tôi-tớ của vua, và họ ăn. Rồi, họ chối dậy mà ra đi đêm đó.

Dân Phi-li-tin không tin Đa-vít (29.1-29.11)

29¹Bây giờ, dân Phi-li-tin tập-hợp tất cả các binh-đội của chúng lại tại A-phéc, trong khi dân Y-sơ-ra-ên đang cắm trại cạnh con suối ở trong Gít-rê-ên. ²Và các chúa-tể dân Phi-li-tin đang tiếp-tục tiến tới từng hàng trăm và từng hàng ngàn, còn Đa-vít và thuộc hạ của mình đang tiếp-tục tiến tới ở phía sau với A-kích. ³Khi ấy, các chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin nói: “Các người Hê-bo-rơ này đang làm gì ở đây?” Và A-kích nói với các chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin: “Đây há không phải là Đa-vít, tôi-tớ của Sau-lơ vua Y-sơ-ra-ên, là người đã ở với ta trong những ngày này, hay *đúng hơn là* trong những năm này, và ta đã chẳng tìm thấy một lỗi gì nơi nó, từ ngày nó đã đào-ngũ cho đến ngày này.” ⁴Nhưng các chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin nói-giận với hắn, và các chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin nói với hắn: “Hãy bắt người này đi về, để hắn có thể trở về chỗ của hắn, nơi ông đã chỉ-định cho hắn, đừng cho hắn đi xuống đánh trận với chúng ta, sợ rằng trong chiến-trận hắn trở thành một đối-thù của chúng ta. Vì với cái gì người này làm chủ của hắn chấp-nhận được hắn? Chẳng phải là thù-cấp của những người đó hay sao? ⁵Đây không phải là Đa-vít, mà chúng hát về hắn trong các cuộc nhảy múa, rằng:

‘Sau-lơ đã tàn-sát hàng ngàn của ngài,
Còn Đa-vít hàng chục ngàn của chàng?’”

⁶Thế thì A-kích gọi Đa-vít và nói với người: “Nhu Đức GIA-VÊ sống, người ngay thẳng, việc người đi ra và việc người đi vào với ta trong quân-đội thật là vừa ý trong cái nhìn của ta, vì ta đã chẳng tìm thấy điều xấu-xa nơi người từ ngày người đến cùng ta cho đến ngày này. Tuy nhiên, người không được vừa ý trong cái nhìn của các chúa-tể. ⁷Vì thế, bây giờ, hãy lui về và đi trong bình-an, để người

có thể không làm phật ý các chúa-tể dân Phi-li-tin.” ⁸Và Đa-vít nói với A-kích: “Nhưng tôi đã làm điều gì? Và điều gì bộ hạ đã tìm thấy nơi kẻ tôi-tớ này của bộ hạ từ ngày tôi đã đến trước mặt bộ hạ cho đến ngày này, để tôi không được đi đánh lại các kẻ thù của chúa tôi, nhà vua?” ⁹Nhưng A-kích trả lời và nói với Đa-vít: “Ta biết người làm vừa ý trong cái nhìn của ta, y như một thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI; tuy nhiên, các vị chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin đã nói: ‘Hắn không được đi lên với chúng ta đến chiến-trận.’ ¹⁰Thế thì, bây giờ, hãy dậy sớm vào buổi sáng với các tôi-tớ của chúa người, những kẻ đã đến với người, và vừa khi các người đã dậy sớm vào buổi sáng và có ánh-sáng, thì hãy ra đi.” ¹¹Vì vậy, Đa-vít dậy sớm, người và thuộc hạ của mình, để ra đi vào buổi sáng, trở về đến đất của dân Phi-li-tin. Và dân Phi-li-tin đi lên Gít-rê-ên.

Đa-vít chiến thắng dân A-ma-léc (30.1-30.20)

30¹Lúc đó xảy ra khi Đa-vít và thuộc hạ của người đến Xiéc-lác vào ngày thứ ba, thì dân A-ma-léc đã làm xong một cuộc bó-ráp tại vùng miền Nam và Xiéc-lác, và đã đánh hạ Xiéc-lác và đã dùng lửa đốt nó; ²và chúng bắt làm tù-nhân các người nữ và *tất cả* những kẻ ở trong đó, cả nhỏ lẫn lớn, chúng không giết bất cứ một ai mà dẫn họ đi theo đường của chúng. ³Và khi Đa-vít và thuộc hạ của người đến thành đó, thì kia, nó đã bị lửa đốt cháy; và các bà vợ của họ, các con trai của họ và những con gái của họ đều đã bị bắt làm tù-nhân. ⁴Lúc đó, Đa-vít với những kẻ đi theo người đều cất tiếng của họ lên và khóc cho đến khi không còn sức trong họ để khóc nữa. ⁵Bây giờ, 2 người vợ của Đa-vít cũng đã bị bắt làm tù-nhân, A-hi-nô-am người nữ Gít-rê-ên, và A-bi-ga-in vợ của Na-banh, người nam Cạt-mên. ⁶Hơn nữa, Đa-vít rất lấy làm lo-âu, vì dân đó nói về việc ném đá mình, vì hồn của tất cả dân này đều cay-đắng, mỗi một người bởi có những con trai của họ và các con gái của họ. Nhưng Đa-vít tăng sức mình trong GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của mình.

⁷Rồi, Đa-vít nói với thầy tế-lễ A-bia-tha, con trai của A-hi-mê-léc: “Xin đem cho ta cái áo-tê.” Vì vậy, A-bia-tha đem cái áo-tê cho Đa-vít. ⁸Và Đa-vít cầu-vấn Đức GIA-VÊ, rằng: “Con sẽ đuổi theo băng-đảng này chăng? Con sẽ bắt kịp chúng chăng?” Và Ngài phán cùng người: “Đuổi theo đi, vì chắc-chắn người sẽ bắt kịp chúng và chắc-chắn người sẽ giải-cứ *tất cả*.” ⁹Vì vậy, Đa-vít đi, người cùng 600 thuộc hạ theo mình, rồi đến khe Bê-sô, nơi đó những kẻ bị bỏ lại đằng sau ở lại. ¹⁰Nhưng Đa-vít *cứ* đuổi theo, người và 400 thuộc hạ, vì 200 người *kia* quá mệt không thể qua khe Bê-sô, nên ở lại *đằng sau*.

¹¹Bây giờ, họ tìm thấy một người Ê-díp-tô ở ngoài đồng, và dẫn nó đến cùng Đa-vít, và cho nó bánh, và nó ăn, rồi họ cho nó nước để uống. ¹²Và họ cho nó một miếng bánh trái và hai chùm nho khô, nó ăn; rồi linh nó trở lại cùng nó. Vì nó đã chẳng ăn bánh hay uống nước trong 3 ngày và 3 đêm. ¹³Và Đa-vít nói với nó: “Người thuộc về ai? Và người từ đâu đến?” Và nó nói: “Tôi là một thanh-nam Ê-díp-tô, một tôi-tớ của một người A-ma-léc; và chủ tôi bỏ tôi lại đằng sau khi tôi đã ngã bệnh 3 ngày trước đây. ¹⁴Chúng tôi đã bó-ráp xứ miền nam của dân Kê-rê-thít, xứ miền nam thuộc Giu-đa, và xứ miền nam của Ca-lép, và chúng tôi đã dùng lửa đốt Xiéc-lác.” ¹⁵Thế thì, Đa-vít nói

¹nguyên ngữ: bánh mì

²nghĩa là: đã liều mạng mình

với nó: “Người có muốn dẫn ta xuống đến băng-đăng này chăng?” Và nó nói: “Xin thề cùng tôi bởi Đức Chúa TRỜI rằng ông sẽ không giết tôi hay nộp tôi trong tay chủ của tôi, thì tôi sẽ dẫn ông xuống đến băng-đăng này.”

16Và khi nó đã dẫn người xuống, kia, chúng đang tràn ra khắp đất, ăn uống và nhảy múa, bởi có chiến-lợi-phẩm lớn mà chúng đã lấy từ xứ của dân Phi-li-tin và từ đất của Giu-đa. **17**Và Đa-vít đánh hạ chúng từ hừng sáng đến cả chiều tối của ngày kế; và không có một người nào trong bọn chúng trốn thoát, ngoài trừ 400 người trai trẻ cỡi lạc-đà chạy trốn mất. **18**Thế là Đa-vít thu lại tất cả mà dân A-ma-léc đã lấy, và giải-cứ 2 người vợ của mình. **19**Nhưng không có cái gì của họ bị mất cả, dù nhỏ hay lớn, các con trai hay những con gái, chiến-lợi-phẩm hay bất cứ cái gì mà họ đã từng lấy cho họ; Đa-vít đem tất cả về. **20**Như thế, Đa-vít đã bắt tất cả các bầy chiên và bầy bò bị dẫn đi đầu bầy gia-súc đó và chúng nói: “Đây là chiến-lợi-phẩm của Đa-vít.”

Chia các chiến-lợi-phẩm (30.21-30.31)

21Khi Đa-vít đến cùng 200 người đã quá mệt không thể theo Đa-vít, cũng là những người đã bị để lại nơi khe Bê-sô, thì chúng đi ra đón Đa-vít và đón những người đã đi theo người, rồi Đa-vít đến gần dân đó và chào hỏi chúng. **22**Lúc đó tất cả những kẻ ác và những đồ vô-lại ở giữa những người đi với Đa-vít trả lời và nói: “Bởi vì chúng nó đã không đi với chúng ta, chúng ta sẽ không cho chúng bất cứ một phần chiến-lợi-phẩm nào mà chúng ta đã phục-hồi, ngoại trừ cho *lại* mỗi người vợ của hắn và con cái của hắn để chúng dẫn đi và ra đi!” **23**Đoạn Đa-vít nói: “Các người không được làm như thế, hỡi anh em, với cái gì Đức GIA-VÊ đã ban cho chúng ta, Ngài đã gìn-giữ chúng ta và đã phó trong tay chúng ta băng-đăng đã chống chúng ta. **24**Và ai sẽ nghe các người trong vấn-đề này cho được? Vì như phần-chia của kẻ đi xuống đến chiến-trận, cũng sẽ là phần-chia của kẻ ở lại bên cạnh hành-lý; chúng sẽ chia đồng đều.” **25**Và cứ là như thế từ ngày đó trở đi, Đa-vít lập nó thành một quy-chế và giới-luật cho Y-sơ-ra-ên cho đến ngày nay.

26Bây giờ khi Đa-vít đến Xiéc-lác, người sai gọi *một phần* chiến-lợi-phẩm cho các trưởng-lão Giu-đa, cho các bạn-hữu của mình, nói: “Này, một phước cho quý ông từ chiến-lợi-phẩm thuộc các kẻ thù Đức GIA-VÊ: **27**xin gọi cho các người ở Bê-tên, cho các người ở trong Ra-môt thuộc xứ miền nam, cho các người ở trong Gia-tia, **28**cho các người ở trong A-rô-e, cho các người ở trong Síp-môt cho các người ở trong Ê-thê-mô-a, **29**cho các người ở trong Ra-canh, cho các người ở trong các thành của dân Giê-rác-mê-ên, cho các người ở trong các thành dân Kê-nít, **30**cho các người ở trong Họt-ma, cho các người ở trong Cọt-a-san, cho các người ở trong A-tác, **31**cho các người ở trong Hép-rôn, và cho tất cả những chỗ mà chính Đa-vít và các thuộc hạ của người đã thường đi đến.”

Sau-lơ và các con trai bị giết (31.1-31.13)

31¹Bây giờ, dân Phi-li-tin đang giao-chiến với Y-sơ-ra-ên, và quân Y-sơ-ra-ên chạy trốn khỏi trước dân Phi-li-tin, và bị hạ gục trên núi Ghinh-bô-a. ²Và dân Phi-li-tin đuổi kịp Sau-lơ và những người con trai của vua; và dân Phi-li-tin đánh hạ Giô-na-than, A-bi-na-đáp,

và Manh-ki-sua, những con trai của Sau-lơ. ³Và thế trận trở nên quá bất lợi cho Sau-lơ, rồi những cung thủ bắn trúng vua; và vua bị trọng-thương bởi những cung thủ. ⁴Lúc đó Sau-lơ nói với kẻ vác áo giáp của mình: “Hãy rút gươm người ra và dùng nó đâm xuyên qua ta, kéo những kẻ không chịu cắt-bì này đến đâm xuyên qua ta và làm nhục ta.” Nhưng kẻ vác áo giáp vua không muốn làm, vì nó quá sợ. Vì vậy, Sau-lơ lấy gươm của mình và ngã trên nó. ⁵Và khi kẻ vác áo giáp của vua thấy Sau-lơ đã chết, nó cũng ngã trên gươm của nó và chết theo vua. ⁶Như vậy, Sau-lơ chết cùng với 3 người con trai của mình, kẻ vác áo giáp của mình, và tất cả quân lính của mình trong ngày đó.

7Và khi các người Y-sơ-ra-ên ở bên kia thung-lũng, với các người ở bên kia sông Giô-đanh, thấy rằng quân Y-sơ-ra-ên đã chạy trốn, và rằng Sau-lơ cùng những con trai của vua đã chết, họ bỏ các thành và chạy trốn; rồi dân Phi-li-tin đến sống trong chúng.

8Rồi xảy ra vào ngày sau đó, khi dân Phi-li-tin đến lột-trần người chết, chúng thấy Sau-lơ và 3 người con trai của vua ngã xuống trên núi Ghinh-bô-a. ⁹Và chúng chặt đầu Sau-lơ, lột lấy các vũ-khí của người, và gửi *chúng* đi khắp đất dân Phi-li-tin, để mang tin mừng đến các đền của những hình-tượng của chúng và đến cùng dân đó. ¹⁰Rồi chúng để các vũ-khí của Sau-lơ trong đền Ách-ta-rôt, và chúng treo xác của người vào vách tường Bết-san. ¹¹Bây giờ khi cư-dân Gia-be ở xứ Ga-la-át nghe điều dân Phi-li-tin đã gây ra cho Sau-lơ, ¹²thì tất cả những người đàn-ông dũng-cảm đều chỗi dậy mà bước đi suốt đêm, và lấy xác của Sau-lơ và xác của những người con trai của vua khỏi vách tường Bết-san; rồi họ trở về Gia-be, thiêu các thầy ấy ở đó. ¹³Rồi chúng lấy xương-cốt của họ và chôn chúng dưới cây liễu xù tơ tại Gia-be, và kiêng ăn trong 7 ngày.